Alegerea

PROLOG

James Sladerman îşi privea încruntat vîrful pantofului. Stătea încruntat încă de dimineaţă, cînd primise apelul comisarului Dodson. După ce suflă un fuior lung de fum, Slade strivi ţigara în scrumiera de mozaic din stînga sa. Abia dacă-şi mişcă trupul. Slade ştia să aştepte.

Nu mai departe de noaptea trecută, aşteptase mai mult de cinci ore, într-o maşină întunecată şi rece, parcată într-un cartier unde era bine să-ţi păzeşti şi portofelul, şi spatele. Fuseseră cinci ore istovitoare şi infructuoase, pînda nedînd nici un rezultat. Dar, în fond, Slade ştia dintr-o îndelungată experienţă că munca de poliţie consta în ceasuri nesfîrşite pe teren, plictiseală imposibilă şi hîrţogăraie, punctate cu momente de violenţă nudă. Prefera, totuşi, aşteptarea de cinci ore, în locul celor douăzeci de minute pe care le petrecuse în anticamera mochetată, cu pereţi bej, a comisarului. Mirosea a lac de lămîie şi, acum, a propriul lui tutun de Virginia. Tastele unei maşini de scris ţăcăneau cu eficienţă monotonă, în timp ce secretara comisarului transcria nişte hîrtii.

„Ce naiba vrea de la mine?" se întrebă din nou Slade. În toată cariera sa, evitase cu sîrguinţă politica muncii poliţieneşti, datorită unei antipatii inerente faţă de birocraţie. În cursul ascensiunii de la cadet la detectiv sergent, existaseră foarte puţine ocazii să-şi încrucişeze căile cu Dodson.

Slade avusese un scurt contact personal cu comisarul la funeraliile tatălui său. Căpitanul Thomas C. Sladerman fusese înmormîntat cu toată gloria şi onorurile care urmează după douăzeci şi opt de ani în forţele de poliţie. Şi după moartea la datorie. Meditînd, Slade îşi

aminti că Dodson se arătase compătimitor faţă de văduvă şi tînăra fiică a decedatului. Fiului îi spusese ceea ce se cuvenea. Poate că, la un anumit nivel, suferise şi personal. La începutul carierei, Dodson şi Sladerman fuseseră parteneri. Încă mai erau tineri, cînd drumurile li se despărţiseră – unul găsindu-şi o nişă în politică şi administraţie, celălalt rîvnind la acţiunea de pe străzi.

Doar cu un singur alt prilej se mai întîlnise Slade faţă în faţă cu Dodson. Era internat în spital, revenindu-şi după o rană prin împuşcare. Vizita comisarului de poliţie la un simplu detectiv dusese la discuţii şi speculaţii care-l stînjeniseră şi-l nemulţumiseră pe Slade.

Acum, îşi dădu el seama, toată secţia avea să comenteze că bătrînul îl chemase la ordin. Din încruntat, începu să se strîmbe. Un moment, se întrebă dacă nu cumva comisese vreo încălcare de procedură, după care se înfurie pe el însuşi că se comporta ca un copil adus la directorul şcolii.

„La naiba cu toate," îşi spuse, impunîndu-şi să se relaxeze. Fotoliul era moale – prea moale şi prea scurt. Ca să compenseze poziţia, Slade îşi arcuise şira spinării în spătar şi-şi întinsese picioarele lungi. Îşi ţinea ochii semiînchişi. După întrevedere, îl aştepta iarăşi pînda. Dacă se rezolva în noaptea aceea, urma să aibă cîteva seri libere pentru a şi le petrece la maşina de scris. Cu un dram de noroc – şi o lună continuă, fără întreruperi – îşi putea termina romanul. Alungîndu-şi din minte împrejurimile, începu să revadă în gînd capitolul la care lucra.

– Sergent Sladerman?

Iritat de intervenţie, Slade deschise ochii. Încet, expresia i se limpezi. Îşi dădu seama că-şi pierduse vremea cu privitul în podea, cînd secretara comisarului oferea o privelişte mult mai atrăgătoare. Zîmbi, admirativ şi fermecător, totodată.

– Comisarul vă primeşte.

Secretara îi răspunse la surîs, dorindu-şi s-o fi privit astfel şi înainte, în loc de a fi stat adîncit în tăcerea lui posomorîtă. Avea un chip căruia i-ar fi răspuns orice

femeie – puţin cam îngust, unghiular, cu ten închis moştenit de la strămoşii italieni din partea mamei. În stare de repaus, gura îi fusese dură, dar acum, arcuită, se arăta pasională şi promiţătoare. Părul negru şi ochii cenuşii alcătuiau o combinaţie irezistibilă, îşi spuse ea, mai ales că părul era des şi în uşoară neorînduială, iar ochii, fumurii şi misterioşi. Prezenta perspective interesante, reflectă, privindu-l pe Slade cum îşi dezdoia făptura longilină şi slabă din fotoliu.

În timp ce o urma spre uşa de stejar, observă că avea gol inelarul mîinii stîngi. Alene, se gîndi să-i ceară numărul de telefon, la plecare. Gîndul i se ascunse într-un cotlon al minţii, cînd fata îl introduse în biroul comisarului.

Pe peretele din dreapta se afla o litografie de Perillo – un cowboy singuratic, călare pe un poney bălţat. Peretele din stînga era plin de fotografii înrămate, omagii, diplome. Chiar dacă i se părea o combinaţie ciudată, Slade nu dădu nici un semn. Biroul, cu spatele spre fereastră, era din stejar închis la culoare. Avea deasupra teancuri ordonate de hîrtii, un set de stilouri şi pixuri din aur şi o ramă triplă de fotografii. În spatele acestora stătea aşezat Dodson, un omuleţ oacheş şi pedant, care lui Slade îi sugerase întotdeauna mai mult un preot de ţară decît un comisar de poliţie din New York. Avea ochii calmi, albaştri-spălăciţi, şi obrajii rumeni de sănătate. Prin păr îi creşteau şuviţe albe, subţiri. Una peste alta, Dodson era imaginea întruchipată a amabilităţii părinteşti. Ridurile de pe faţă, însă, nu-i fuseseră săpate de buna dispoziţie.

– Sergent Slade, îi indică Dodson un scaun, cu un gest şi un zîmbet; era clădit la fel ca tatăl lui, îşi spuse el scurt, privindu-l pe Slade cum se aşeza. Te-am făcut să aştepţi?

– Puţin.

„La fel ca taică-său," se gîndi iarăşi comisarul, reuşind să nu zîmbească. Atîta numai că, din cîte se vorbea, adevăratul interes al fiului îl reprezenta scrisul, nu activitatea poliţienească. Tom alungase întotdeauna aceste zvonuri, îşi aminti Dodson. *Băiatul meu e*

sticlete, la fel ca babacu-său. Un copoi al naibii de bun. Pe moment, în acest lucru investea Dodson.

– Ce-ţi face familia? întrebă el cu nepăsare, continuînd să-l privească în faţă cu ochii săi albaştri-înşelători.

– Bine. Vă mulţumesc, domnule.

– Lui Janice îi place la colegiu?

Îi oferi un trabuc. Cînd Slade îl refuză, Dodson îşi aprinse el unul. Slade aşteptă ca fumul să se aşeze în aer, înainte de a răspunde. De unde, se întreba el, ştia Dodson că sora lui urma colegiul?

– Da, îi place.

– Cum merge scrisul?

Fu nevoit să facă uz de tot antrenamentul lui pentru a nu se arăta surprins de întrebare. Ochii îi rămaseră la fel de limpezi şi de fermi ca glasul.

– Mă lupt.

„N-avem timp de mărunţişuri," îşi spuse Dodson, scuturînd scrumul havanei. „Pe băiat îl mănîncă tălpile să plece." Gradul de comisar, însă, îi dădea un avantaj. Mai trase o dată din ţigară, alene, privind cum se încolăcea încet fumul spre tavan.

– Ţi-am citit povestioara aia din *Oglinda,* continuă el. A fost foarte bună.

– Vă mulţumesc.

„Ce naiba urmăreşte?" se întrebă nerăbdător Slade.

– N-ai noroc cu romanul?

Scurt, aproape imperceptibil, ochii lui Slade se îngustară.

– Încă nu.

Rezemîndu-se de spătar, Dodson îşi mestecă trabucul, în timp ce-l studia pe omul din faţa lui. „Şi la faţă seamănă cu taică-său," medită el. Slade avea acelaşi chip îngust care exprima atît inteligenţă, cît şi duritate. Comisarul se întrebă dacă şi fiul putea zîmbi cu acelaşi farmec dezarmant ca al tatălui. Totuşi, ochii erau ai mamei sale – de culoare verde închis, gînditori, talentaţi să-şi ascundă emoţiile. Şi, apoi, mai era şi dosarul lui, reflectă Dodson. N-o fi fost un erou glorios ca tatăl său, dar era meticulos. Şi, slavă Domnului, mai

puţin impulsiv. După anii săi de poliţie, dintre care ultimii trei la omucideri, Slade putea fi socotit un copoi asezonat. Dacă un poliţist sub acoperire nu se asezona pînă la treizeci şi doi de ani, putea fi considerat ca şi mort. Slade avea reputaţia de a fi calm, poate o idee cam prea calm, însă avea trecutul curat. Lui Dodson nu-i trebuia un om care căuta necazul cu lumînarea, ci unul priceput ce să facă odată ce dădea de necaz.

– Slade... îşi îngădui el să-i scape un mic zîmbet. Aşa ţi se spune, nu?

– Da, domnule.

Familiaritatea îl făcea să se simtă incomod; zîmbetul îi trezea suspiciuni.

– Sînt convins că ai auzit de judecătorul Lawrence Winslow.

Prima i se trezi curiozitatea, urmată de o scurtă căutare prin arhiva mintală.

– A prezidat Curtea de Apel din New York înainte de a fi fost ales judecător şef al Curţii Supreme din Connecticut, acum vreo cincisprezece ani. A murit de inimă, cu patru-cinci ani în urmă.

Fapte şi cifre, cugetă Dodson. Băiatul nu făcea risipă de cuvinte.

– Mai era şi un jurist al naibii de bun, un judecător care înţelegea pe deplin sensul justiţiei. Un om de treabă. Soţia lui s-a recăsătorit acu' doi ani şi locuieşte în sudul Franţei.

„Ei, şi?" se întrebă Slade, din nou nerăbdător, în timp ce Dodson privea meditativ peste umărul lui.

– Eu sînt naşul fiicei lor, Jessica.

Prin mintea lui Slade mai fulgeră o dată aceeaşi întrebare, în timp ce Dodson se concentra din nou asupra lui.

– Locuieşte în casa familiei de lîngă Westport. Frumoasă locuinţă – la o aruncătură de băţ de plajă. E liniştită, retrasă.

Pianotă cu degetele pe birou.

– Presupun că un scriitor ar găsi-o foarte atrăgătoare.

Slade avea o premoniţie extrem de incomodă, pe

care o alungă.

– Posibil.

Ce cocea bătrînul? Aproape că rîse cu glas tare. Nu, era prea ridicol.

– În ultimele nouă luni, prin Europa au făcut ravagii o serie de furturi.

Schimbarea bruscă a subiectului îl surprinse atît de mult pe Slade, încît mirarea i se distinse clar pe faţă. Se stăpîni repede şi îşi arcui o sprînceană, fără să spună nimic.

– Furturi importante, continuă Dodson. Mai ales din muzee – nestemate, monede, timbre. Franţa, Anglia, Spania şi Italia au fost prădate toate patru. Ancheta a dus autorităţile respective la concluzia că obiectele furate au fost trecute prin contrabandă în State.

– Contrabanda e delict federal, replică scurt Slade.

„Şi," adăugă el în gînd, „nu are nici o legătură cu un detectiv de omucideri – sau cu fiica răsfăţată a cine ştie cărui judecător." Îi veni încă un gînd incomod, pe care de asemenea îl ignoră.

– Contrabanda este delict federal, repetă Dodson, o idee cam prea amiabil pentru gustul lui Slade; îşi împreună vîrfurile degetelor cu unghii îngrijite, privindu-l pe tînăr peste ele. Am cîteva relaţii în Birou. Datorită naturii... delicate a acestui caz, am fost consultat.

Tăcu un moment, destul pentru ca Slade să comenteze dacă voia, apoi continuă:

– Unele piste substanţiale din cadrul anchetei indică un mic şi foarte respectat magazin de antichităţi. Biroul ştie că există un operator. Din informaţiile pe care le am, au restrîns posibilităţile locurilor de transfer al mărfii, iar acest magazin e unul dintre... puţinele alese, conchise el sec. Se bănuieşte că cineva din interior e implicat în combinaţie.

Făcînd o pauză, aranjă rama fotografiei de pe birou.

– Vor să infiltreze un agent operativ, înăuntru, pentru ca şeful organizaţiei să nu le mai scape şi de astă dată. E deştept, adăugă Dodson meditativ, parţial pentru el însuşi.

Îi lăsă din nou lui Slade un moment pentru întrebări

sau comentarii, şi reluă iarăşi, cînd celălalt rămase tăcut:

– Se presupune că mărfurile sînt ascunse – ascunse inteligent – în cîte o antichitate, care apoi e exportată la acest magazin, recuperată şi, în cele din urmă, lichidată.

– Se pare că federalii au totul sub control.

Abia ascunzîndu-şi nervozitatea, Slade îşi scoase o ţigară.

– Există una, două complicaţii.

Dodson aşteptă scrîşnetul şi aprinderea chibritului.

– Nu e nici o dovadă concludentă şi nu se cunoaşte nici identitatea şefului organizaţiei. O mînă de complici, da, dar îl vrem pe el... sau pe ea, adăugă el, mai încet.

Tonul lui făcu ochii lui Slade să devină mai atenţi. „Nu te arăta interesat," se preveni el singur. „N-are nimic de-a face cu tine." Înghiţindu-şi întrebările care-i veniseră în minte, trase din ţigară şi aşteptă.

– Există şi o problemă mai delicată.

Pentru prima oară de cînd intrase în încăpere, Slade remarcă agitaţia lui Dodson. Comisarul îşi luă stiloul de aur, şi-l trecu printre degete, după care îl înfipse la loc în suport.

– Magazinul de antichităţi despre care se presupune că ar fi implicat aparţine şi e condus de către fina mea.

Sprîncenele negre ale lui Slade se înălţară, dar ochii de sub ele nu trădară nimic.

– Fiica judecătorului Winslow.

– În general, se consideră că Jessica nu ştie nimic despre folosirea ilegală a magazinului ei – dacă este, într-adevăr, folosit în scopuri ilegale.

Dodson întinse iarăşi mîna după stilou, de astă dată ţinîndu-l cu capetele proptite între ambele palme.

– Ştiu că e complet nevinovată. Nu numai pentru că e fina mea, continuă el, prevăzînd gîndurile lui Slade, ci şi fiindcă o cunosc. Este întru totul la fel de cinstită pe cît a fost şi tatăl ei. Jessica preţuieşte mult memoria lui Larry. Şi, adăugă comisarul, punînd cu grijă stiloul jos, nu prea are nevoie de bani.

– Nu prea, murmură Slade, imaginîndu-şi o moştenitoare rîzgîiată cu prea mulţi bani şi timp la dispoziţie. „Contrabandă de dragul distracţiei," reflectă el. „O schimbare de ritm, faţă de cumpărături, petreceri şi voiaje cu avionul."

– Biroul strînge plasa, afirmă Dodson. Următoarele cîteva săptămîni o pot băga în rahat pîn-la gît. Ar putea fi periculos pentru ea.

Slade îşi stăpîni un pufnet dispreţuitor.

– Nici măcar scutul necunoştinţei de cauză n-are s-o mai apere, cînd se vor lua măsuri, dacă e implicat magazinul ei. Am încercat s-o conving să vină într-o vizită la New York, dar...

Lăsă fraza în aer. Pe chip i se aşternu o exasperare amuzată.

– Jessica e încăpăţînată. Susţine că e prea ocupată. Îmi spune că ar trebui s-o vizitez eu pe ea.

Clătinînd din cap, Dodson slobozi ceva asemănător unui oftat.

– M-am gîndit şi la asta, dar prezenţa mea, în momentul de faţă, ar putea periclita investigaţia. Totuşi, consider că Jessica are nevoie de protecţie. O protecţie discretă. Cineva antrenat să facă faţă unor astfel de situaţii, care poate sta prin preajma ei fără a da naştere la suspiciuni.

În ochi îi licări un zîmbet.

– Cineva care să participe dinăuntru la anchetă.

Slade se încruntă. Conversaţia îl încînta din ce în ce mai puţin. Fără să se grăbească, îşi stinse ţigara.

– Şi cum vă aşteptaţi să fac asta?

Dodson zîmbi cu toată gura. Îi plăcea iritarea din glasul lui Slade, precum şi stilul direct al acestuia.

– Jessica va face tot ce vreau eu – pînă la o limită.

Lăsîndu-se pe spate în fotoliul umflat, de piele, se destinse din nou.

– În ultima vreme, s-a plîns în ce dezordine-i e biblioteca şi că nu are timp să-şi aranjeze cărţile şi să le catalogheze. Am să-i dau un telefon, spunîndu-i că i-l trimit pe fiul unui vechi prieten de-al meu şi de-al tatălui ei. Ceea ce, că tot veni vorba, e adevărat, adăugă el.

Tom şi Larry s-au cunoscut, cu ani în urmă. Ai o acoperire destul de simplă. Eşti un scriitor care are nevoie să se refugieze pentru cîteva săptămîni şi, la rîndul tău, o vei ajuta să-şi facă ordine în bibliotecă.

În timpul rezumatului nepăsător al lui Dodson, ochii lui Slade se întunecaseră.

– Jurisdicţia... începu el.

– Puţină conţopeală, îl întrerupse indiferent Dodson. Se poate rezolva. În fond, băieţii de la Birou sînt cei ce vor arunca laţul, la momentul potrivit.

– Iar eu trebuie s-o fac pe guvernanta şi pe bibliotecarul, pufni dezgustat Slade. Ascultaţi, domnule comisar, sînt gata să rezolv asasinarea lui Bitronelli.

Ridică degetul mare şi arătătorul, alăturate:

– Dacă...

– N-ar strica, îl întrerupse iarăşi comisarul, dar cu glasul tăios ca oţelul. Presa se distrează grozav făcînd de rîs N.Y.P.D.-ul, cu cazul ăsta. Şi dacă eşti atît de aproape, adăugă el, înainte ca Slade să poată arunca o replică furioasă, ar trebui să poţi pleca în Connecticut peste vreo două zile. Biroul ţine să aibă un poliţist în interior. Un poliţist care ştie să stea cu urechile şi ochii în patru. Te-au verificat şi sînt de acord cu alegerea mea.

– Excelent, bombăni Slade; ridicîndu-se, începu să se plimbe prin cabinet. Eu lucrez la omucideri, nu la jafuri.

– Eşti poliţist, i-o reteză scurt Dodson.

– Mda.

„Şi să-i fiu doică unei mici moştenitoare snoabe," îşi spuse, sumbru, „care fie face contrabandă ca să se distreze, fie e prea ameţită ca să vadă ce se întîmplă chiar sub nasul ei."

– Grozav, mormăi el din nou.

Odată ce Janice termina colegiul, îşi spunea el, putea ieşi din poliţie, ca să se concentreze asupra scrisului. Era sătul. Sătul de mizeriile cu care intra în contact aproape în fiecare zi a vieţii lui. Sătul de murdărie, de zădărnicie, sătul de micile porcării omeneşti cu care îl silea meseria să aibă de-a face. Şi sătul să vadă

expresia de uşurare din ochii mamei lui, de fiecare dată cînd venea acasă. Cu un oftat, se resemnă. Poate că două săptămîni în Connecticut aveau să aducă o schimbare binevenită. Oricum, o schimbare.

– Cînd? întrebă, întorcîndu-se spre Dodson.

– Poimîine, răspunse calm comisarul. Îţi fac o informare completă, apoi o sun pe Jessica şi-i spun să te-aştepte.

Ridicînd din umeri, Slade reveni la fotoliu şi începu să asculte.

1

Toamna ruginea copacii şi făcea aerul mai înţepător. Pe fundalul cerului albastru intens, culorile erau vibrante, pasionale. Panglica drumului tăia printre coline, şerpuind la răsărit, spre Atlantic. Şfichiuind prin ferestrele deschise ale maşinii, vîntul era rece şi parfumat. Slade se întreba de cît timp nu mai simţise un miros atît de proaspăt. Nu mai duhnea a sudoare şi a gaze de eşapament, ca în oraş. Cînd îi era acceptată cartea, poate avea să se mute cu mama lui şi Janice în afara oraşului – o casă la ţară, eventual, sau lîngă malul mării. Întotdeauna era *cînd* sau *de îndată ce.* Nu-şi putea permite să gîndească în termenii lui *dacă.*

Încă un an în poliţie – încă un an de adunat bani pentru studii – şi pe urmă... Clătinînd din cap, Slade dădu drumul la radio. Nu-i folosea cu nimic să se gîndească la anul viitor. Nu pentru a admira peisajul venise în Connecticut. Era doar o altă misiune – şi una care-l nemulţumea.

Jessica Winslow, meditä el, în vîrstă de douăzeci şi şapte de ani. Singurul copil al judecătorului Lawrence Winslow şi al lui Lorrainei Nordan Winslow. Absolventă la *Radcliffe,* şefă de promoţie. Probabil că fusese şi şefă a galeriei, îşi spuse el, cu o strîmbătură. La patru ace şi cu coadă de cal. Pulovere *Ralph Lauren* şi

mocasini *Gucci.*

Făcînd eforturi să rămînă obiectiv, continuă să treacă în revistă catalogul. Deschisese *Casa Winslow* cu patru ani în urmă. Pînă acum doi ani, îşi asumase sarcina de a face ea însăşi achiziţiile. O scuză valabilă ca să umble creanga prin Europa, conchise Slade, apăsînd bricheta maşinii.

Michael Adams, asistentul şi actualul achizitor al Jessicăi Winslow. Treizeci şi doi de ani, absolvent la *Yale.* „Se potriveşte," reflectă Slade, expirînd fumul care năvăli afară pe fereastra deschisă. Fiul lui Robert şi Marion Adams, altă familie distinsă din Connecticut. Nici o dovadă fermă, dar era totuşi un om pe care Slade era instruit să nu-l scape din ochi. Îşi rezemă cotul pe fereastră, cugetînd. Ca principal cumpărător, Adams trebuia să se afle în poziţia ideală pentru a manevra operaţiunile din străinătate.

David Ryce, asistent în magazin de un an şi şase luni. Douăzeci şi trei de ani. Fiu al lui Elizabeth Ryce, îngrijitoarea casei *Winslow.* Dodson spusese că i se încredinţa adeseori sarcina de a conduce singur magazinul. Astfel, avea posibilitatea să se ocupe de operaţiunile locale.

Sistematic, Slade parcurse lista personalului de la *Winslow.* Grădinarul, bucătăreasa, îngrijitoarea, servitoarea cu ziua. „Doamne sfinte," îşi spuse el, dezgustat. Atîţia oameni, numai pentru o singură persoană. Probabil că nu ştia să fiarbă un ou nici dacă de-asta ar fi atîrnat viaţa ei.

Poarta proprietăţii Winslow era deschisă, lăsînd loc destul ca să treacă două maşini una pe lîngă alta. Slade coti pe aleea prelungă, cu macadam, mărginită de azalee stufoase, fără flori. Izbucni cîntecul unei păsări, apoi tăcere. Parcurse aproape patru sute de metri, înainte de a opri în faţa casei.

Era mare, dar, fu nevoit să recunoască, nu într-un mod apăsător. Cărămizile erau vechi, tocite de soare şi aerul marin. Printr-un horn al acoperişului ascuţit ieşea fum. Obloanele cenuşii nu aveau doar un rol decorativ, observă el, ci se puteau folosi în scopuri practice, dacă

se isca furtună dinspre Strîmtoare. Simţi mirosul crizantemelor înainte de a le vedea.

Florile erau enorme, crescînd lîngă peretele casei. Aveau culori ruginii, aurii şi arămii, complementare cu roşul violent al tufişurilor de trandafiri. Îl fermecau, la fel ca mirosul molcom al fumului de lemne. Nu era o stare de indolenţă, ci de pace. Avusese prea puţină parte de aşa ceva. Alungîndu-şi melancolia, Slade urcă treptele spre uşa din faţă. Ridică un pumn şi ciocăni cu putere. Nu putea suferi soneriile.

În mai puţin de un minut, uşa se deschise. Fu nevoit să privească în jos, chiar foarte jos, pentru a vedea o femeie scundă, între două vîrste, cu faţă urîtă, dar agreabilă, şi păr încărunţit. Simţi un iz de detergent cu parfum de brad, care-i aminti de bucătăria mamei lui.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Accentul era apăsat, din Noua Anglie.

– Sînt James Sladerman. Domnişoara Winslow mă aşteaptă.

Femeia îl scrută cu ochii ei negri şi prudenţi.

– Trebuie să fiţi scriitorul, declară ea, fiind clar că nu era foarte impresionată. Cu un pas înapoi, îi făcu loc să intre.

Pe cînd uşa se închidea în urma lui, Slade privi prin hol. Podeaua era descoperită, din stejar blond, lucitor, trădînd o oarecare uzură pe sub lacul aplicat cu grijă. Peste tapetul în tonuri de ivoriu erau prinse cîteva tablouri. Un bol se sticlă verde pal stătea pe o masă rotundă şi înaltă, dînd pe dinafară, cu flori de toamnă. Nu se vedea nici o manifestare făţişă a averii, dar bogăţia era incontestabilă. Văzuse într-un album de artă o reproducere a picturii din dreapta. Eşarfa albastră agăţată neglijent peste balustrada scării era din mătase.

Slade dădu să se întoarcă spre servitoare, cînd îi atrase atenţia un tropăit în capul scării.

Năvăli pe scara arcuită, într-un iureş de păr blond înfoiat şi fuste învolburate. Bocănitul tocurilor pe treptele de lemn risipi tăcerea din casă. Slade avu o impresie scurtă de viteză, mişcare şi energie.

– Betsy, îl pui pe David să stea în pat pînă-i trece febra. Nici să nu-ndrăzneşti să-l laşi să se scoale. La naiba, la naiba, la naiba, am să-ntîrzii! Unde mi-s cheile?

La trei palme de Slade, frînă derapînd, aproape pierzîndu-şi echilibrul. Instinctiv, întinse mîinile către ea s-o sprijine. Cu răsuflarea tăiată, tînăra îşi ridică ochii dinspre pieptul cămăşii lui, privindu-l.

Avea o faţă delicioasă – ovală, delicată, cu ten deschis şi pometii abia reliefaţi, inspirînd o putere aproape primitivă. Indiană? Vikingă? se întrebă el. Celtică? Ochii-i erau mari, de culoarea whisky-ului vechi, sub sprîncenele coborîte cu curiozitate. Între ele se ivi o cută slabă. Semnul îndărătniciei, reflectă Slade. Şi sora lui îl avea. Observă că era scundă. Creştetul capului ei abia îi ajungea la umăr. Parfumul amintea de toamnă – o mireasmă de mosc – muguri şi fum. Braţul de sub mîna lui era zvelt, sub mîneca blezărului subţire de lînă. Simţi înăuntrul său un fior – bărbatul în faţa femeii – şi se grăbi să- şi coboare mîna.

– Dumnealui e domnul Sladerman, anunţă Betsy. Scriitorul acela.

– A, da...

Surîsul şterse linia vagă dintre sprîncene.

– Unchiul Charlie mi-a spus că veniţi.

Lui Slade îi trebui un moment pentru a face legătura între unchiul Charlie şi Dodson. Neştiind dacă-şi înăbuşea o înjurătură sau un hohot de rîs, îi luă mîna întinsă.

– Charlie mi-a spus că aveţi nevoie de ajutor, domnişoară Winslow.

– De ajutor, îşi dădu ea ochii peste cap, dregîndu-şi vocea. Da, s-ar putea numi şi aşa. Biblioteca... Ascultaţi, îmi cer scuze că vă zoresc din clipa cînd abia aţi ajuns aici, dar asistentul meu e bolnav, iar achizitorul este în Franţa.

Ridicînd mîna, se uită la ceas.

– Mi-a venit un client la magazin, acum zece minute.

– Nu vă faceţi griji.

„Dacă duduia asta tapată poate coordona o afacere, mă ofer să fac înconjurul lumii pe jos," conchise

el, dar îi adresă un zîmbet dezinvolt.

– Voi avea ocazia să mă instalez.

– Perfect. Atunci, ne vedem la cină.

Cu o privire în jur, bombăni iarăşi ceva în legătură cu cheile.

– În mînă, îi spuse Slade.

– Tîmpită.

Cu un oftat, Jessica îşi desfăcu degetele, privindu-şi cheile din palmă.

– Cu cît sînt în mai mare grabă, cu atît mai rău iese.

Ridicîndu-şi spre el ochii amuzaţi, îşi dădu la o parte părul de pe umeri.

– Vă rog, nu vă deranjaţi azi cu biblioteca. S-ar putea să vă şocheze atît de rău, încît veţi fugi înainte să lămuresc eu lucrurile. Betsy...

În timp ce se repezea spre uşă, Jessica privi peste umăr.

– Spune-i lui David că, dacă se dă jos din pat, îl concediez. Pa.

Uşa se trînti în urma ei. Betsy ţistui din limbă.

Peste zece minute, Slade îşi inspecta apartamentul. Camerele erau aproape la fel de mari ca acelea în care copilărise. Pe podeaua dormitorului se afla un covor decolorat, despre care bănui că nu era *vechi* ci *antic.* Într-un şemineu mic, de marmură neagră, lemnele erau dispuse în ordine, gata să li se dea foc. Trecînd în salon, văzu un birou masiv, avînd pe el o vază cu crizanteme, un *presse-papiers* de alamă şi o pană de scris. Fără ezitare, le dădu la o parte ca să-şi facă loc pentru maşină.

Dacă era pe voia lui, scrisul avea să fie mai mult decît un paravan. Cînd n-o făcea pe dădaca, avea să lucreze. Desigur, trebuia să-şi piardă vremea şi cu biblioteca. Oftînd exasperat, Slade întoarse spatele maşinii de scris şi reveni la parter. Se plimbă, reţinînd în sertarele de poliţist ale minţii poziţia şi topografia încăperilor, iar descrierile lor, în arhivele scriitoriceşti.

În timpul raidului de la parter, Slade nu găsi nici un cusur al gusturilor Jessicăi. Numai noii îmbogăţiţi căutau ostentaţia. Tînăra Winslow prefera culorile discrete

şi liniile aerisite. Şi în îmbrăcăminte, de asemenea, îşi zise el, amintindu-şi cum arătase în fusta şi blezărul gri-maroniu. Totuşi, bluza de pe ea avea o culoare verde închisă, aproape violentă. Putea indica aproape altceva.

Slade se opri să-şi treacă degetele peste suprafaţa unui pian din lemn de trandafir. În comparaţie cu acela, meditä el, pianina rablagită pe care mama lui o preţuia atît de mult era bună de pus pe foc. Ridicînd din umeri, intră pe uşa următoare.

Biblioteca. Simţi mirosul de praf şi de piele veche, în timp ce se uita la una dintre cele mai mari colecţii particulare de cărţi pe care le văzuse vreodată. Pentru prima oară de cînd intrase în biroul lui Dodson, Slade simţi un fior de plăcere. O cercetare rapidă îl înştiinţă că volumele erau pe cît de insistent citite, pe atît de neglijent puse la loc. Străbătu încăperea, urcînd cele două trepte pînă la al doilea nivel. Nici nu fuseseră puse la loc, se corectă el, ci îngrămădite. Îşi plimbă un deget prelung peste un şir de volume. Robert Burns stătea strîmb peste un exemplar din Kurt Vonnegut.

Treabă grea, conchise el. Cîndva, i-ar fi putut face plăcere, dacă acesta era singurul lui scop. Privi lung în jur, înainte de a scoate absent o carte. Pentru moment, nu putea face nimic cu Jessica Winslow, aşa că se aşeză să citească.

Jessica introduse maşina în parcarea de lîngă magazin, uşurată să vadă că era gol. Întîrziase, dar clientul ei întîrzia şi mai mult. Sau, îşi spuse ea, încruntată, se plictisise s-o mai aştepte şi plecase. Cu o înjurătură lipsită de convingere, se grăbi să descuie portiera din faţă. Trecu repede de la o vitrină la alta, lăsînd storurile să se ridice scurt. Fără a încetini pasul, se îndreptă spre camera din spate, îşi aruncă poşeta şi umplu cu apă un ibric mic. Stropi rapid iedera care se căţăra în fereastra din spate, înainte de a pune ibricul pe aragaz. Gata să iasă din cameră, se întoarse pentru a aprinde şi focul. Mulţumită, reveni în magazin.

Nu era mare – dar, în fond, Jessica nu intenţionase

niciodată să aibă un magazin cît toate zilele. Intim, personal. Da, aşa era, îşi spuse, şi-i purta semnătura. Magazinul însemna pentru ea mai mult decît o simplă afacere; era o împlinire şi o iubire. De partea afacerilor – referate, fişe, registre – se ocupa cu meticulozitate. Toate eforturile ei organizatorice erau dedicate magazinului, ceea ce, poate, explica dezordinea din alte zone.

Magazinul era punctul focal al vieţii ei şi aşa fusese încă de cînd se gîndise la el. Iniţial, avusese nevoie de ceva care să-i dea un scop în viaţă, după ce lăsase colegiul în urmă. Ideea magazinului germinase încet, apoi crescuse şi se dezvoltase. Jessica avea prea mult elan, prea multă energie, ca să se lase în voia curentului. Odată ce se hotărîse să pună bazele unei afaceri, înaintase rapid. Iar apoi, acelaşi elan şi energie o făcuseră să funcţioneze. Devenise profitabilă. Banii în sine reprezentau puţin, dar faptul că magazinul renta însemna totul.

Petrecuse şase luni căutînd piesele cele mai potrivite, prin Noua Anglie, apoi prin Europa. Nu urmărise un inventar mare, ci unul exclusivist. După inaugurare, reacţia începuse firav, constînd mai mult din prieteni şi prieteni ai prietenilor. Faptul că fiica judecătorului Winslow avea un magazin îi atrăsese şi pe amatorii de curiozităţi. Pe Jessica n-o deranjase. Clientul era client, iar clientul mulţumit era cea mai bună reclamă.

În primii doi ani, condusese singură magazinul. Într-adevăr, niciodată nu se gîndise că propriile ei afaceri aveau s-o depăşească. Iar cînd se întîmplase asta, îl angajase pe Michael Adams ca să se ocupe de comerţul exterior. Era fermecător, capabil şi informat. Clientele îl adorau. Treptat, relaţia lor se destinsese, de la profesionalism la prietenie şi afecţiune uşoară.

Pe măsură ce afacerile continuaseră să prospere, Jessica îl angajase şi pe David Ryce. Abia dacă era mai mult decît un băieţandru, fără nici un scop, destul de plictisit ca să dea de necaz dacă-i ieşea în cale. Jessica îl angajase fiindcă îşi petrecuseră copilăria împreună, după care ajunsese să depindă de el. Era priceput la

cifre şi neobosit cu detaliile. Avea un instinct al străzii care-l făcea omul ideal ca partener de afaceri.

Instinctul străzii, medită Jessica. James Sladerman. Era ciudat că acest termen i-l readusese în minte. Chiar şi cu prilejul acelui scurt schimb de replici la baza scării, simţise în el ceva anume. O anunţa că era un om care ştia să se descurce – în afaceri, poate. Pe-o stradă de mahala, categoric. Aproape rîzînd, îşi îndesă mîinile în buzunare. De ce i-o fi venit ideea asta?

Degetele care o apucaseră de braţ erau puternice. Avea o constituţie vînjoasă. Ba nu, cu ochii lui fusese problema, îşi spuse ea. Avea ceva... dur, în ochi. Totuşi, nu se simţise nici respinsă, nici speriată, ci atrasă. Nici chiar în primele trei-patru secunde cînd o privise, cu acea intensitate care părea să i se strecoare pe sub piele, nu se speriase. Siguranţă, îşi dădu ea seama. O făcuse să se simtă în siguranţă. Curios lucru, decise Jessica, muşcîndu-şi buza de jos. De ce să se simtă dintr-o dată în siguranţă, cînd nu avea nevoie de protecţie?

Clopoţelul de la uşă sună. Abandonînd speculaţiile, Jessica se întoarse într-acolo.

– Domnişoară Winslow, îmi cer scuze. Am întîrziat foarte mult.

– Nici o problemă, domnule Chambers.

Jessica se gîndi să-i spună că şi ea întîrziase, apoi preferă contrariul. Ceea ce nu ştia, nu-i făcea nici un rău. În spatele ei, ibricul începu să fluiere.

– Tocmai făceam un ceai. Serviţi şi dumneavoastră unul, înainte de a ne uita peste tabacherele cele noi?

Chambers îşi scoase pălăria cam mototolită de pe capul chel.

– Minunat. Vă sînt foarte recunoscător că-mi daţi telefon cînd vă soseşte cîte un nou transport.

Zîmbi, dezvăluindu-şi dantura de calitate.

– Să nu credeţi că arăt tabacherele altcuiva înaintea dumneavoastră.

În chicinetă, Jessica turnă apa fiartă în ceşti.

– Pe acestea le-a găsit Michael, în Franţa. Sînt două care cred că vă vor interesa în mod deosebit.

Prefera genul ornamentat, îşi spuse Jessica, surîzînd, cînd ridică tava. Îi plăceau cutiuţele împopoţonate aiurit, pe care obişnuiseră să le poarte la ei bărbaţii cu manşete de dantelă. Aruncă o privire spre silueta bondoacă a lui Chambers, întrebîndu-se dacă nu cumva se imagina în chip de cavaler sau, poate, filfizon din perioada Regenţei. Totuşi, fascinaţia lui faţă de tabachere îl făcuse să devină client regulat, care nu o dată recomandase magazinul ei şi altor oameni. Şi era destul de simpatic, în stilul său şleampăt, îşi spuse ea, în timp ce punea tava cu ceai pe o masă.

– Zahăr? îl întrebă.

– Ă, n-ar trebui, se bătu Chambers cu palma peste pîntecul amplu. Dar, poate, un cubuleţ...

Privirea îi coborî scurt spre picioarele ei, cînd Jessica se aşeză. Mare păcat, îşi spuse el cu un oftat interior, că nu era cu douăzeci de ani mai tînăr.

Plecă încîntat, nu peste mult, cu două tabachere din secolul al XVIII-lea. Înainte de a apuca să completeze referatul, Jessica auzi duduitul unui motor. Ridicîndu-şi privirea, văzu camionul mare de la livrări oprind în faţa magazinului. Citi sigla firmei pe uşile laterale din oţel şi se încruntă puţin. Ar fi putut să jure că marfa expediată de Michael nu avea să ajungă decît a doua zi.

Recunoscîndu-l pe şofer, îi făcu cu mîna, după care se duse la uşă în întîmpinarea lui.

– Bună ziua, domnişoară Winslow.

– Bună, Don.

Luă lista pe articole oferită de el, murmurînd că nu-l aşteptase decît pentru a doua zi. Omul ridică din umeri:

– Domnul Adams m-a pus să mă grăbesc.

– Mmm, îşi zornăi ea cheile în buzunar, parcurgînd lista. Ei, se pare că de data asta s-a întrecut pe sine. Şi încă o livrare, sîmbătă. Nu... o! i se luminară ochii de plăcere, observînd un anumit articol. Biroul de scris *Queen Anne*. Am vrut să-i spun lui Michael să se uite atent după unul, apoi am uitat. O fi mîna soarteî la mijloc.

Desigur, ar fi trebuit ca mai întîi să-l descarce, să arunce o privire. Nu, impulsurile erau de preferat, hotărî

Jessica. Zîmbind, reveni cu ochii spre şofer.

– Restul intră aici, dar ăsta merge la mine acasă. Te deranjează?

– Păi...

Îi era uşor să justifice zîmbetul. Jessica vedea deja biroul în salonul din faţă.

– Dacă nu e un deranj prea mare, adăugă ea.

Şoferul îşi mută greutatea pe celălalt picior.

– Cred că se poate. Joe n-o să se supere.

Îi făcu un semn cu degetul mare colegului său, care deschisese uşile duble, largi, ale camionului.

– Mulţumesc. Îţi sînt foarte recunoscătoare. Biroul ăsta e exact ceea ce căutam.

Triumfătoare, Jessica se duse în camera din spate să mai fiarbă ceai.

La fel cum dăduse buzna cu cîteva ore în urmă, Jessica năvăli pe uşa din faţă a casei.

– Betsy!

Îşi agăţă poşeta de stîlpul central al scării.

– A venit?

Fără a aştepta răspunsul, se repezi spre salonul din faţă.

– De cînd aveaţi şase ani, vă spun s-o lăsaţi mai moale, apăru Betsy în uşa salonului, întîmpinînd-o. Pe atunci, măcar purtaţi pantofi mai de bun simţ.

– Betsy, o îmbrăţişă Jessica scurt şi strîns, atît cu afecţiune, cît şi cu nerăbdare. A sosit?

– Da, sigur că a sosit.

Îngrijitoarea îşi îndreptă şorţul, cu o mişcare smucită.

– Şi stă în salon, exact cum mi-aţi spus. Tot acolo îl găsiţi, fie că mergeţi cuviincios, fie că goniţi ca nebuna...

Restul frazei se pierdu, căci Jessica o zbughise deja pe lîngă ea.

– O, e fermecător!

Îşi plimbă uşor un deget peste lemn, după care începu să examineze repede biroul pe toate părţile. Era o piesă mică şi uşoară, delicată. Un birou pentru femei.

Jessica deschise tăblia înclinată de deasupra şi oftă la vederea interiorului impecabil.

– Cu adevărat minunat. Stai numai pînă-l vede David.

Trase unul dintre sertarele interioare. Luneca lin.

– Exact aşa ceva căutam. Ce noroc că l-a găsit Michael.

Lăsîndu-se pe vine, îi mîngîie cu mîna un picior zvelt.

– E drăguţ, recunoscu Betsy, gîndindu-se că încrustaţiile erau o nouă pacoste la ştersul prafului. Pun prinsoare că-l puteaţi vinde pe bani frumoşi.

– Avantajul de a avea un magazin e acela de a putea reţine unele mărfuri pentru tine însăţi.

Ridicîndu-se, Jessica închise capacul la loc. Acum nu-i mai trebuia decît o călimară mică şi frivolă, sau poate o casetă de porţelan, pe care s-o pună deasupra.

– Cina e aproape gata.

– A, cina.

Clătinînd din cap, Jessica reveni la realitate.

– Domnul Slade, l-am neglijat toată ziua. E sus?

– În bibliotecă, anunţă posomorîtă Betsy. Toată ziua a stat. Nici măcar la masă n-a ieşit.

– Vai de mine, îşi trecu Jessica o mînă prin păr; nu păruse genul de om care să aibă multă răbdare cu dezorganizarea. Voiam neapărat să-l iau cu binişorul. Ei bine, voi fi fermecătoare, ca să nu-l pierdem. Ce-avem la cină? mai întrebă ea, peste umăr.

– Tocăniţă de porc împănat cu cartofi piure.

– Ar trebui să-i placă, murmură Jessica, îndreptîndu-se spre uşa bibliotecii.

O deschise încet, atîta cît să-şi strecoare capul înăuntru. În unele situaţii, conchise ea, nu dai buzna. Stătea aşezat la o masă lungă de lucru, înconjurat de teancuri şi grămezi de cărţi. Avea în faţa lui un top gros de hîrtii, iar creionul din mînă era pe jumătate consumat. Părul îi cădea peste frunte, dar Jessica îi putu vedea sprîncenele îmbinate a concentrare. Sau a nemulţumire, meditä ea. Afişă cel mai fermecător surîs.

– Bună.

Slade îşi ridică ochii, ţintuind-o cu privirea. Jessica simţi că i se încreţea toată pielea, sub forţa acelei priviri. O absorbi, intrigată de senzaţie. Fără cunoştinţa ei, zîmbetul i se ştersese, sub o expresie nedumerită.

„Cine e omul ăsta?" se întrebă. Curiozitatea, precum şi curajul, o îndemnară să intre complet în cameră. Lampa de pe birou îi lumina oblic chipul, reliefîndu-i gura şi lăsînd ochii în umbră. De astă dată, nu se mai simţea în siguranţă alături de el, ci neliniştită. Continuă să înainteze.

– Al dracului ce dezordine e aici, declară scurt Slade, împingînd creionul deoparte; era mai bine să atace, decît să-şi permită să-i contemple frumuseţea. Dacă la fel conduci şi magazinul, gesticulă el larg, mare minune că n-ai dat faliment.

Reproşul lui concret îi risipi Jessicăi tensiunea din umeri. Expresia aceea nu avusese nimic personal, se încredinţă ea. Fusese o naivă s-o creadă.

– Ştiu că e cumplit, recunoscu ea, zîmbind iarăşi. Sper că nu vei face lucrul cel mai firesc şi anume să pleci.

Cu graţie, îşi propti un şold pe masă, înainte de a ridica o carte la întîmplare.

– Îţi plac provocările, domnule Sladerman?

Slade observă că rîdea. Sau, cel puţin, numai cu ochii. Simţea însă foarte clar că rîdea de ea însăşi. Un zîmbet nehotărît îi arcui gura, în timp ce se străduia s-o studieze obiectiv. Poate că era nevinovată – şi poate că nu. El nu avea aceeaşi încredere oarbă ca a comisarului. Dar era frumoasă şi îl atrăgea. Slade trase concluzia că atracţia avea să fie greu de ocolit.

Expirînd prelung, privi prin încăpere. Avea de ales?

– Voi fi milostiv cu dumneata, domnişoară Winslow... Am o slăbiciune pentru cărţi.

– Şi eu, începu Jessica, după care fu nevoită să-i înfrunte încă o privire rece şi directă. Serios, insistă ea, cu un mic hohot de rîs. Pur şi simplu nu sînt ordonată. Batem palma, domnule Sladerman?

Şi îi întinse mîna, solemnă.

Un moment, Slade i-o privi doar. Fină şi elegantă, îşi spuse, la fel ca numele şi vocea. Blestemînd scurt soarta pentru că-l făcuse pe comisar să-i fie naş, Slade îi luă mîna într-a lui.

– Ne-am înţeles, domnişoară Winslow.

Jessica se lăsă să lunece de pe masă, rămînînd cu mîna lui într-a ei, deşi ar fi trebuit să-i dea drumul. Cumva, ştiuse că avea să fie tare şi puternică.

– Cum îţi place tocana de porc împănat?

Era fragedă şi delicioasă. Slade mîncă trei porţii, după ce stomacul său îşi aminti că sărise peste masa de prînz. Şi, îşi spuse el în urma unei felii de plăcintă cu brînză, acest caz avea cîteva avantaje pe lîngă cel recent rezolvat. Timp de două săptămîni, se mulţumise cu cafea rece şi sandvişuri stătute. Iar colegul său nu-i oferise o priveliştе la fel de agreabilă ca Jessica Winslow. În timpul mesei, condusèse cu abilitate conversaţia şi sfîrşise prin a-l lua de braţ, pentru a-l însoţi în salon.

– Ia loc, îl invită ea. Îţi torn un brandy.

Cînd porni spre fotoliul indicat, lui Slade îi atrase atenţia biroul.

– Asta nu era aici azi-dimineaţă.

– Ce? se uită ea peste umăr, cu o carafă în mînă. A, nu, a venit abia după-amiază. Te pricepi la antichităţi?

– Nu, zise Slade aruncînd o privire superficială biroului, înainte de a se aşeza. Las asta în seama dumitale, domnişoară Winslow.

– Jessica.

Turnă încă un brandy şi veni cu paharul spre el.

– Cum să-ţi spun, James sau Jim?

– Slade, răspunse el, luînd cupa. Pînă şi maică-mea a încetat să mă mai numească Jim, de cînd aveam zece ani.

– Ai o mamă?

Surprinderea promptă şi involuntară din vocea ei îl făcu să zîmbească.

– Tot omul are dreptul la o mamă.

Simţindu-se prost, Jessica se aşează vis-à-vis de el.

– Pari capabil să aranjezi totul fără ajutorul ei.

Sorbiră amîndoi din brandy, iar ochii li se întîlniră pe deasupra paharelor. Jessica simţi momentul încremenind în afara timpului, în afara spaţiului. „Oare minţile se pot atinge?" se întrebă ea, cam ameţită. Chiar simţea, în acea clipă, rotirea turbulentă a gîndurilor lui? Sau erau ale ei? Brandy-ul i se prelinse pe gîtlej, tare şi arzător, readucînd-o brusc la realitate. „Vorbeşte," îşi impuse. „Zi ceva."

– Alte rude ai? reuşi să-l întrebe.

Slade o privea lung, întrebîndu-se dacă nu cumva îşi imaginase acea clipă de năucitoare intimitate. N-o mai simţise cu nici o femeie înainte, cu nici o iubită. Era ridicol să-şi imagineze că o avusese cu una pe care abia o cunoştea.

– O soră, răspunse el după un timp. E la colegiu.

– O soră, se destinse Jessica din nou, scoţîndu-şi pantofii. Ce drăguţ. Întotdeauna mi-am dorit un frate sau o soră, cînd eram mică.

– Banii nu pot cumpăra orice, ridică din umeri Slade. Văzîndu-i nedumerirea lezată de pe faţă, se dojeni singur. Dacă deja i se lipea de suflet, ce avea să se întîmple peste o săptămînă?

– Te şi repezi cu clişeele, observă Jessica. Cred că fiindcă eşti scriitor.

După încă o înghiţitură de brandy, puse paharul deoparte.

– Ce scrii?

– Romane nepublicate.

Jessica rîse, la fel ca în bibliotecă, smulgîndu-i încă un zîmbet.

– Probabil că te simţi frustrat.

– Doar zilnic, confirmă el.

– De ce o faci?

– De ce mănînci?

Jessica se gîndi un moment, apoi dădu din cap:

– Da, cred că asta e, nu? Dintotdeauna ai vrut să scrii?

Slade se gîndi la tatăl lui, cum se lăudase că fiul său avea să fie următorul Sladerman din poliţie. Îşi aminti de anii adolescenţei, cînd îşi scria povestirile de mînă, în

caiete cu spirală, pînă noaptea tîrziu. Revăzu ochii tatălui său, prima oară cînd îşi văzuse fiul în uniformă. Şi se gîndi la prima povestire scurtă care i se acceptase.

– Da.

Poate că-i era mai uşor să recunoască faţă de ea ceea ce nu putuse explica niciodată familiei.

– Dintotdeauna.

– Cînd doreşti destul de tare ceva şi nu renunţi, începu încet Jessica, cîştigi.

Slade rîse scurt, înainte de a bea.

– Întotdeauna?

– Aproape întotdeauna, îşi atinse ea buza de sus cu vîrful limbii. Totul e o loterie, nu?

– Cu mizã mare, murmură el, încruntîndu-se cu privirea în pahar. De obicei joc pe mize mari.

Studia băutura de culoarea chihlimbarului, aproape în aceeaşi nuanţă cu cea a ochilor ei. Nu era uşor de vorbit cu ea, reflectă. Constatase că spunea prea mult.

– A, Ulysses, mă întrebam unde eşti.

Ridicîndu-şi ochii, Slade văzu o claie mare de blană lăţoasă. Se repezi fără greş drept în poala femeii. O auzi gemînd, apoi chicotind.

– La naiba! De cîte ori trebuie să-ţi spun că nu eşti un căţeluş? Îmi rupi oasele.

Întoarse capul, dar limba trandafirie şi umedă îi găsi obrazul.

– Termină! se stropşi ea, împingîndu-l zadarnic. Dă-te jos, îi ordonă. Jos, în clipa asta.

Ulysses lătră de două ori, apoi continuă s-o lingă pe toată faţa.

– Şi ăsta, întrebă încet Slade, ce mai e?

Jessica îi mai dădu un brînci puternic, dar Ulysses nu făcu decît să-şi rezeme capul pe umărul ei.

– Un cîine, normal.

– Nimic nu e „normal" la cîinele ăsta.

– E un pirineic mare, replică ea, cu sufletul la gură. Şi a fugit de trei ori de la şcoala de dresaj. Potaie nesuferită şi căpoasă, dă-te jos.

Ulysses oftă prelung, mulţumit, şi nu se clinti.

– Dă-mi o mînă de ajutor, vrei? îi ceru ea lui Slade. De data asta, am să m-aleg cu leziuni interne. Odată, am rămas imobilizată două ore, pînă a venit Betsy acasă.

Ridicîndu-se, Slade se apropie de cîine, încruntat.

– Muşcă?

– Doamne, eu mă sufoc, şi omul ăsta întreabă dacă muşcă.

Pe chipul lui Slade se aşternu un zîmbet, în timp ce o privea.

– Cu ăştia nu se ştie niciodată. Poate fi rău.

Jessica îşi îngustă ochii:

– Şo pe el, Ulysses!

Auzindu-şi numele, cîinele se ridică s-o lingă iarăşi pe faţă, vesel.

– Mulţumit? întrebă ea. Acum, apucă-l de undeva şi scoate-mă de-aici.

Aplecîndu-se, Slade cuprinse în braţe namila cu blană. Cînd îşi schimbă poziţia mîinilor, atinse cu dosul palmei sînul Jessicăi.

– Scuze, mormăi el, tîrînd cîinele. Doamne sfinte, cît cîntăreşte?

– Cam o sută două'ş'cinci[1], cred.

Clătinînd din cap, Slade se opinti din răsputeri. Ulysses lunecă la podea, pentru a se întinde adorator la picioarele stăpînei sale. Inspirînd adînc, Jessica închise ochii.

Era acoperită cu fire de păr alb căzut. Al ei era ciufulit, ondulat în jurul umerilor, Slade observînd că avea culoarea grîului albit de soare. Cînd avea faţa destinsă, înclinaţia pometilor devenea mai pronunţată. Ţinea buzele întredeschise. Aveau o formă perfect feminină – curbura clasică de Cupidon, cu excepţia senzualităţii buzei de jos. Exprima pasiune – o patimă ascunsă, mocnită. Gura şi obrajii adăugau altceva înfă-

1. *125 pounds* = aprox. 60 kg.

ţişării de ceainărie care stîrnise bătăile inimii lui Slade. N-o putea dori, îşi spuse el. Ar fi fost nu numai irresponsabil, ci de-a dreptul prostesc. Privi din nou cîinele.

– Ar trebui să faci ceva cu dresajul, spuse el scurt.

– Ştiu.

Oftînd, Jessica îşi deschise ochii de culoarea coniacului. Afecţiunea pentru Ulysses o făcea să uite inconvenientele şi încurcăturile pe care le provoca de obicei.

– E foarte sensibil, zău. Pur şi simplu nu mai am inimă să-l supun iarăşi chinurilor de la şcoală.

– Asta-i o prostie, replică Slade. E prea mare ca să nu fie dresat.

– Te însărcinezi tu? i-o întoarse Jessica, îndreptîndu-se în fotoliu şi începînd să se scuture de păr.

– Am deja o sarcină, mulţumesc.

De ce o irita faptul că nu-i pronunţase nici măcar o dată numele? se întrebă ea, în timp ce se ridica. Fu nevoită să-şi sacrifice demnitatea, păşind peste cîinele care adormise.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor, spuse, băţoasă. Şi am reţinut conştiincios sfatul.

Slade îi ignoră sarcasmul.

– Nici o problemă. Totuşi, îmi faci mai mult impresia genului de pudel.

– Serios?

Un moment, Jessica se mulţumi să-i studieze ochii. Da, conchise ea, erau duri. Duri, reci şi cinici.

– Şi am impresia că n-ai o părere prea bună despre genul pudel. Mai serveşte un brandy, eu mă duc sus.

2

Următoarele două zile au trecut printr-un armistiţiu tensionat. Poate că a durat atîta timp fiindcă Jessica a avut grijă să nu-i stea lui Slade în drum. E evitat-o şi el, urmărindu-i cu răbdare activităţile de rutină – pentru a observa că erau oricum, numai de rutină nu. Pur şi

simplu nu stătea o clipă locului. Nu acorda nici un moment fleacurilor sociale la care se aşteptase – mese, cluburi, comitete şi comiţii – ci muncea, părînd inepuizabilă. Îşi petrecea majoritatea timpului la magazin. Slade ştia că, în ritmul în care lucra, avea să găsească foarte puţin timp pentru casă. Următoarea manevră o reprezenta casa Winslow. Şi reieşea că trebuia să încheie pace cu Jessica pentru a ajunge acolo.

De la fereastra dormitorului, o privi plecînd. Abia trecuse de opt, cu o oră încheiată înaintea celei cînd pleca de obicei. Slade înjură, neputincios. Cum se aştepta comisarul s-o urmărească – sau s-o protejeze, dacă de asta avea nevoie – cînd ea era mereu într-un loc, iar el în altul? Sosise vremea să improvizeze o scuză pentru a-i face o vizită la locul de muncă.

Luînd din mers un sacou, Slade porni spre scară. Putea afirma oricînd că voia să cerceteze mobilierul antic, pentru roman. Astfel, avea să cîştige cîteva ore, găsind şi pretextul de a iscodi pe ici-pe colo. Înainte de a coti la ultima curbă a scării, auzi vocea lui Betsy:

– ...numai necazuri.

– Nu te băga.

Slade se opri, aşteptînd la baza scării, în timp ce paşii se apropiau de el. Pe culoar venea un bărbat înalt şi slab. Avea o claie de păr blond-închis, lung şi drept, tuns cam la nimereală sub gulerul unei cămăşi de chambray. Purta blugi şi ochelari cu rame de sîrmă, şi umbla cam cocoşat – fie din obişnuinţă, fie de oboseală. Întrucît îşi privea tenişii din picioare, nu-l văzu pe Slade. Chipul îi era palid, iar ochii adumbriţi după lentilele ochelarilor. David Ryce, conchise Slade, păstrînd tăcerea.

– Ţi-am spus că nu trebuie să vii azi, se repezi Betsy după el, strîngînd în mînă un pămătuf de şters praful.

– N-am nimic. Dacă mai zac o singură zi în pat, o să-ncep să mă mucegăiesc.

Şi tuşi violent.

– Da, n-ai nimic, ţistui din limbă Betsy, agitînd pămătuful la spatele lui.

– Scuteşte-mă, mamă, dădu David să se întoarcă,

exasperat, cînd îl văzu pe Slade; se încruntă, stăpînindu-şi încă o tuse. A, dumneata trebuie să fii scriitorul.

– Exact.

Slade coborî ultimele două trepte. „Un simplu băieţandru," îşi spuse el, măsurîndu-l rapid pe David din priviri. „Care încă nu şi-a lepădat complet aroganţa tinerească."

– Jessie şi cu mine ne-am închipui că vei fi un omuleţ scund şi cocîrjat, cu ochelari. Nu ştiu de ce.

Rînji, dar Slade observă că se sprijinea cu o mînă de stîlpul scării.

– Faci progrese cu biblioteca?

– Încet.

– Tot e mai bine decît mine, murmură David, dorindu-şi un scaun. Jessica a coborît?

– A şi plecat, răspunse Slade.

– Vezi, a plecat, îşi încrucişă Betsy braţele pe piept. Iar dacă te duci acolo, o să te trimită imediat acasă. Tunînd şi fulgerînd.

Cu genunchii ameninţînd să i se îndoaie, David se ţinu şi mai strîns de stîlp.

– Va avea nevoie de ajutor, cu noul transport. Urmează să mai sosească unul azi.

– De mult folos ai să-i mai fii, începu Betsy.

Remarcînd expresia din ochii lui David, Slade interveni:

– Mă gîndeam să dau şi eu o fugă pînă acolo. Aş vrea să văd magazinul, poate să fac ceva cercetări. I-aş putea da o mînă de ajutor.

Îl văzu pe David chinuindu-se, prins între dorinţa de a merge la magazin şi nevoia de a se culca.

– Va încerca să mute singură totul, mormăi el.

– Adevărat, confirmă Betsy, părînd să-şi abată nemulţumirea dinspre fiul ei către stăpînă. Pe asta, nimic n-o ţine-n loc.

– Datoria mea e să aduc în magazin mărfurile noi, să le verific. Şi nu...

– Mutatul mobilei nu cere cine ştie ce cunoştinţe despre antichităţi, se amestecă nepăsător Slade; ştiind

că era o ocazie prea perfectă pentru a o lăsa să-i scape, îşi luă haina pe el. Şi, din moment ce oricum mergeam într-acolo...

– Deci, s-a aranjat, anunţă Betsy, apucîndu-l de cot pe fiul ei înainte ca acesta să fi putut protesta. Domnul Sladerman va merge s-o ajute pe domnişoara Jessica. Iar tu, înapoi în pat.

– Nu mă duc în nici un pat. Un scaun, nu vreau decît un scaun.

Îi adresă lui Slade un zîmbet vlăguit:

– Auzi, mulţumesc. Spune-i lui Jessie că mă întorc luni. Hîrtiile noilor mărfuri pot aştepta pînă atunci. Să-i facă un hatîr invalidului şi să le lase în seama mea.

Slade dădu încet din cap:

– Sigur, am să-i spun.

Răsucindu-se, ieşi, cu convingerea că noua marfă îl interesa foarte mult.

Peste cincisprezece minute, Slade parca maşina în micul spaţiu cu pietriş de lîngă magazinul Jessicăi. Era o clădire pătrată, cu cîteva ferestre înguste la faţadă. Obloanele erau ridicate. Prin geam, o văzu trăgînd o piesă de mobilier mare şi vizibil grea. Înjurînd femeile în general, se duse la uşă şi o deschise.

La auzul clopoţelului, Jessica se întoarse. Faptul că intra cineva în magazin la ora aceea o mira – iar apariţia lui Slade în prag, încruntat, o miră şi mai mult.

– Ei...

Efortul fizic îi luase suflul, aşa că se chinui să-şi tragă respiraţia.

– Nu mă aşteptam să te văd aici.

Nu adăugă că nici nu se prea bucura.

Îşi scosese jacheta şi-şi suflecase mînecile puloverului de caşmir. Sub acesta, sînii mici i se ridicau şi coborau, agitaţi. Slade îşi aminti foarte clar moliciunea lor pe dosul mîinii lui. Uită că venise să se împace cu ea.

– Nu te duce mintea decît să împingi de una singură chestiile astea? o întrebă el. Cu o înjurătură scurtă, îşi scoase sacoul şi-l aruncă pe un scaun. Jessica deveni băţoasă şi înţepată.

– Da, şi eu îţi doresc o zi bună.

Nemulţumirea ei îl enervă şi mai mult. După ce traversă încăperea, Slade se rezemă de obiectul masiv pe care-l tîrîse Jessica.

– Unde-l vrei? întrebă el scurt. Şi sper să nu fii una din alea care se răzgîndesc de zece ori la rînd.

Îi văzu ochii îngustîndu-se, tenebroşi, la fel ca în seara aceea, în salon. Curios, o găsea şi mai atrăgătoare cînd se înfuria. Dacă n-ar fi fost asta, felul cum îşi repezise bărbia în sus l-ar fi putut amuza.

– Nu cred că ţi-a cerut cineva ajutorul.

Pentru prima oară, îi simţi tonul îngheţat.

– Sînt capabilă să-mi aranjez singură marfa.

– Ia nu fii mai proastă decît e necesar, replică el. Nu vei reuşi decît să te loveşti. Şi-acuma, unde vrei drăcia asta?

– *Drăcia* asta, începu ea cu aprindere, e un *secretaire* francez din secolul al nouăsprezecelea.

Slade aruncă o privire neglijentă obiectului.

– Mda, şi? Unde să-l pun?

– Îţi spun eu acuşi unde să ţi-l...

Rîsul lui o întrerupse. Era foarte masculin şi plin de haz. Nu se aşteptase la un asemenea sunet din partea lui. Cu un efort, Jessica îşi înghiţi un chicotit propriu, în timp ce se retrăgea. Ultimul lucru pe care-l dorea era să găsească ceva atrăgător la James Sladerman.

– Acolo, răspunse ea rece, arătîndu-i.

Se întoarse şi luă un spălător pentru a-l duce în direcţia opusă. Cînd zgomotul lemnului frecat de lemn încetă, reveni spre el.

– Îţi mulţumesc, spuse ea scurt şi rece. Acum, ce pot face pentru tine?

Slade se delectă privind-o îndelung. Stătea foarte dreaptă, cu mîinile împreunate moale şi ochii încă primejdioşi. Doi piepteni de sidef îi ţineau părul prins în jurul feţei. Îşi lăsă privirea să coboare scurt. Era foarte zveltă, cu o talie de s-o prinzi într-o mînă şi aproape fără şolduri. Fusta strîmtă de flanel îi acoperea complet coapsele, dar Slade putea să aprecieze ceea ce se vedea de la genunchi în jos. Avea picioare foarte mici.

Cu unul dintre ele, bătea în podea, nervoasă.

– M-am gîndit la asta, din cînd în cînd, comentă el, revenind cu ochii spre ai ei. Dar am venit să aflu ce pot face eu pentru tine. Ryce era îngrijorat că ai putea dori să faci ceea ce tocmai ai încercat să faci acum cîteva minute.

– L-ai văzut pe David?

Nerăbdarea calmă i se evaporă. Cît ai clipi, Jessica traversă încăperea, pentru a-l apuca pe Slade de braţ:

– S-a sculat? Ce face?

Dintr-o dată, simţi nevoia s-o atingă – pe păr, pe faţă. Va fi fost moale. Dorea aproape cu disperare să simtă ceva gingaş şi delicat. Îl privea cu ochi dilataţi de îngrijorare.

– S-a sculat, răspunse Slade scurt. Şi nu se simte atît de bine pe cît ar vrea.

– Nu trebuia să se dea jos din pat.

– Nu, probabil că nu.

Părul ei avea mirosul acela? se întrebă. Mireasma aceea de pădure toamna, care-l scotea din minţi?

– Voia să vină aici în dimineaţa asta.

– Să vină? accentuă Jessica ambele cuvinte. I-am ordonat clar să stea acasă. De ce nu poate face ce i se spune?

Deodată, ochii lui Slade îi studiară atenţi faţa:

– Toţi fac exact ce le spui tu?

– E angajatul meu, replică ea, eliberîndu-i braţul. Ar face bine să mă asculte.

La fel de rapid pe cît se inflamase, starea de spirit i se schimbă, cu un surîs.

– E abia mai mult decît un puşti, serios, iar Betsy îl sîcîie tot timpul. Aşa e ea. Oricît îl apreciez pentru cît de devotat e firmei, trebuie să se facă bine.

Ochii ei se îndreptară spre telefonul de pe comptoar.

– Dacă-l sun, o să-nceapă să se apere.

– A spus că nu vine pînă luni, se rezemă Slade de *secretaire*. Voia să laşi în seama lui actele noilor transporturi.

Jessica îşi îndesă mîinile în buzunare, fiind clar că

încă mai dezbătea ideea de a-l suna pe David ca să-i ţină o predică.

– Da, bine. Dacă vine luni, cel puţin pînă atunci o să stea jos. Între timp, pun la locurile lor mărfurile noi, ca să nu-l tenteze.

Zîmbi din nou.

– E aproape la fel de obsedat de magazinul ăsta ca mine. Dacă mut din loc un singur sfeşnic măcar, David află imediat. Înainte de a se îmbolnăvi, a încercat să mă convingă să-mi iau o vacanţă.

Rîse, azvîrlindu-şi capul astfel că părul i se înfoie la spate.

– Voia să stea singur aici o săptămînă-două.

– Un asistent foarte conştiincios, murmură Slade.

– A, aşa e David, încuviinţă ea. Ce cauţi aici, Slade? Credeam că eşti îngropat în cărţi.

Parţial prudent, parţial bucuros că reţinerea din ultimele cîteva zile se risipise, îi răspunse cu un zîmbet nesigur:

– I-am spus lui David că-ţi dau o mînă de ajutor.

– Foarte drăguţ.

Mirarea din vocea ei îl făcu să surîdă şi mai larg.

– Pot fi şi drăguţ, uneori, replică el. În plus, mă gîndeam că poate reuşesc să obţin nişte informaţii despre antichităţi. Pentru documentare.

– Aha, îi acceptă ea explicaţia, înclinînd din cap. În regulă. Nu m-ar deranja o mînă de ajutor, la piesele mai grele. Care perioadă te interesează?

– Perioadă?

– A mobilei, îl lămuri Jessica, în timp ce pornea spre un cufăr prelung şi scund. Un anume secol sau stil? Renaştere, american timpuriu, provincial italian?

– Pe ziua de azi, doar un fel de lecţie generală, ca să prind senzaţia, improviză Slade, în timp ce o îndepărta pe Jessica de cufăr. Pe ăsta unde-l vrei?

Îl ridică şi îl duse. Jessica aranjă piesele mai uşoare, în timp ce-i ţinea din mers o prelegere despre mobilele pe care le mutau. Un fotoliu era *Chippendale* – vezi şezutul pătrat şi îngustat, şi picioarele arcuite graţios. Un dulap era baroc francez – lemn lucios, aurit, cu

încrustaţii. Trecu pe lîngă o măsuţă cu tăblie lăcuită, explicîndu-i despre influenţele chinezeşti şi serviciile de ceai.

În tot timpul dimineţii, clienţii i-au întrerupt de vreo şase ori. Din iubitoare de antichităţi, Jessica se transforma în comerciantă. Slade o privea prezentînd piesele, explicîndu-le trecutul, apoi tocmindu-se pe preţuri. Dacă înainte nu fusese sigur, acum se convinsese. Magazinul nu era o jucărie pentru ea. Nu numai că ştia să-l administreze, dar muncea mai greu decît se aşteptase el. Nu numai că manevra oamenii cu o abilitate pe care era silit să i-o admire, dar cîştiga şi bani – dacă discretele etichete cu preţurile pe care le văzuse însemnau ceva.

Atunci de ce, se întreba el, dacă era dedicată magazinului, dacă scotea profituri, ar fi riscat să-şi folosească firma pentru contrabandă? Acum, după ce o cunoscuse şi petrecuse un timp împreună cu ea, lui Slade nu-i mai era la fel de uşor să expedieze motivul ca pe un capriciu. Nu ducea lipsă de creier. Era oare plauzibil să i se desfăşoare pe sub nas o întreagă operaţiune fără cunoştinţa ei?

– Slade, sînt dezolată că ţi-o cer.

Jessica îşi păstră vocea coborîtă, în timp ce venea lîngă el. Îi era firesc să-l atingă, se părea, căci îi pusese deja o mînă pe braţ. Irresponsabil sau nu, constată că o dorea. Răsucindu-se, o imobiliză prompt în dreptul scrinului. Mîna ei îi rămase pe antebraţ, lîngă cot. Deşi în alt fel nu se atingea, Slade avu deodată senzaţia clară a felului cum i-ar fi simţit trupul, lipit de al lui. Ochii săi îi cutreierară gura, ridicîndu-se apoi spre ai ei.

– Ce să-mi ceri?

Pe Jessica o părăsi orice gînd. Un anume sunet îi umplu capul, ca un ecou al valurilor spărgîndu-se pe plajă. Ar fi putut să se retragă cu un pas, întrerupînd contactul – sau să facă un pas înainte, pentru a-l duce la îndeplinire. Nu făcu nici una, nici alta. Ca prin ceaţă, era conştientă de o greutate în piept, de parcă i l-ar fi apăsat cu putere cineva, sufocînd-o. În clipa aceea, ştiură amîndoi că nu era nevoie decît ca Slade s-o

atingă, pentru a se schimba totul.

– Slade, murmură Jessica.

Parte întrebare, parte invitaţie.

Slade se smulse, revenind de pe marginea prăpastiei, a unei legături pe care nu şi-o putea permite.

– Vrei să mai mut ceva?

Glasul îi era calm, în timp ce se îndepărta de ea.

Zguduită, Jessica se retrase spre scrin. Avea nevoie de distanţă.

– Doamna MacKenzie vrea să ia cu ea şifonierul. S-a dus să-şi tragă maşina în faţă. Eşti bun să-l urci în microbuzul ei?

– Bine.

Îi arătă obiectul, cu un gest tăcut, fără a se mişca din loc decît după ce Slade îl scosese pe uşa din faţă. Singură, Jessica îşi îngădui o respiraţie prelungă, nesigură. Acela nu era omul cu care o femeie să-şi poată pierde controlul, se preveni ea. N-avea să fie amabil, nici deosebit de blînd. Îşi apăsă palma pe piept, ca pentru a risipi presiunea care mai dăinuia acolo. „Data viitoare, să nu mai exagerezi," îşi impuse.

„E din cauza felului cum se uită la mine," conchise Jessica, „de parcă ar putea să-mi vadă gîndurile." Nesigură, îşi trecu o mînă prin păr. „Nici măcar eu nu ştiu ia ce mă gîndesc cînd mă priveşte, şi-atunci, cum ar putea el?" Şi totuşi... şi totuşi, pulsul continua să-i alerge în galop.

Cînd clopoţelul de la uşă sună iar, Jessica nu se clintise din faţa scrinului.

– Mor de foame, improviză ea repede, şi o luă din loc.

Sub privirea lui Slade, trecu grăbită de la o fereastră la alta, coborînd obloanele. Agăţă un anunţ pe uşă, apoi o încuie.

– Ţi-o fi fiind şi ţie, adăugă, cînd el rămase tăcut. E trecut de unu şi te-am pus să cari mobilă toată dimineaţa. Ce-ai zice de un sandviş şi un ceai?

Slade reuşi să zîmbească şi să se strîmbe în acelaşi timp.

– Ceai?

Rîsul ei îi risipi propria tensiune.

– Nu, mai bine nu. Mă rog, David are aici nişte bere.

Se grăbi spre fundul magazinului şi deschise uşa unui mic frigider. Lăsîndu-se pe vine, cotrobăi înăuntru.

– Uite-o. Ştiam eu c-o văzusem.

Se ridică şi, întorcîndu-se, se ciocni de scrin. Instinctiv, Slade o apucă de braţe, după care i le eliberă la fel de repede. Cu inima bubuindu-i, Jessica se îndepărtă.

– Scuză-mă, n-am ştiut că erai în spatele meu. Îţi convine asta? îi arătă ea sticla, păstrînd o distanţă prudentă.

– E perfect.

Cu o expresie opacă, o luă şi se aşeză la masă. Tensiunea i se fixase în ceafă. Trebuia să fie atent să n-o mai atingă. Sau să cedeze imboldului de a-i gusta gura aceea subtil-pasională. Odată ce o făcea, n-avea cum să se mai oprească. Dorinţa i se încleşta în abdomen, ca un ghem dur. Aproape violent, Slade smulse capacul sticlei.

– Pregătesc nişte sandvişuri, îşi făcu Jessica de lucru la frigider. Vrei friptură rece?

– Mda, merge.

„Ce se întîmplă în mintea lui?" se întrebă ea, trebăluind. „Mi-e pur şi simplu imposibil să ştiu la ce se gîndeşte." Tăie cu grijă pîinea şi carnea, rămînînd cu spatele spre el, prevăzătoare. Privindu-şi propriile mîini, se gîndi la ale lui Slade. Avea degete atît de lungi şi de suple. Puternice. Îi plăcuse cum arătau. Constată că se întreba cum le-ar fi simţit pe trupul ei. Competente, experimentate, revendicative. Flacăra de dorinţă fu iute, dar nu neaşteptată, de-acum. Înfruntîndu-şi-o, tăie cu un gest cam sălbatic a doua felie.

Slade privea razele soarelui şiroind pe fereastră, peste părul ei. Luminau blînd diversele nuanţe de albastru ale pulloverului. Îi plăcea felul cum i se mula pe trup materialul, accentuîndu-i spatele drept şi zvelt şi talia îngustă. Îi observă, însă, şi tensiunea din umeri. N-avea să ajungă foarte departe, dacă amîndoi erau preocupaţi de o atracţie pe care n-o dorea nici unul

dintre ei. Trebuia s-o facă să se relaxeze şi să vorbească. Slade cunoştea un mod sigur de a reuşi acest lucru.

– Ai un magazin extraordinar, Jessica.

Nu era conştient că atunci îi rostise pentru prima oară numele, dar ea, da. O bucură la fel de mult ca şi complimentul formulat cu atîta grijă.

– Mulţumesc.

Cu întîrziere, îşi aminti să aprindă focul sub ibric, în timp ce aducea sandvişurile la masă.

– Oamenii au încetat în sfîrşit să-l numească „micul hobby al Jessicăi".

– Aşa începuse?

– Pentru mine, nu.

Se ridică pe vîrfuri, pentru a ajunse la o ceaşcă. Slade îi privi tivul fustei înălţîndu-se puţin.

– Dar, pentru mulţi alţii, nu era decît fiica judecătorului Winslow care se juca de-a afacerile. Voiai un pahar, la bere?

– Nu, ridică Slade sticla la gură, bînd. De ce tocmai antichităţi?

– Mă pricepeam la ele... le iubeam. E logic să-ţi faci o carieră din ceva ce cunoşti şi apreciezi, nu ţi se pare?

Slade se gîndi la revolverul standard din dotarea poliţiei, ascuns în dormitorul lui.

– Cînd e posibil. Cum ai început?

– Am fost destul de norocoasă să am fondurile necesare în primul an, cînd am adunat marfa şi am renovat localul.

Ibricul începu să sfîrîie şi să bolborosească, iar Jessica stinse focul.

– Chiar şi aşa, mi-a fost destul de greu. Să pregătesc registrele, să obţin licenţele, să învăţ despre impozite.

Strîmbă din nas, aducînd farfuria şi ceaşca la masă.

– Dar sînt şi astea nişte rele necesare. Adăugînd călătoriile şi vînzările, primii doi ani au fost un calvar.

Muşcă din sandviş.

– Mi-a plăcut enorm.

Ba bine că nu, medită Slade. Îi putea distinge energia acumulată, chiar şi acum, cînd nu făcea decît să stea calmă pe scaun, bînd ceai.

– David Ryce lucrează de mult pentru tine?

– Cam de un an şi jumătate. Era în momentul ăla nehotărît din viaţă, prin care cred că trecem cu toţii, cînd am ieşit din adolescenţă, dar încă n-am intrat în maturitate.

Îi zîmbi lui Slade, peste masă:

– Înţelegi ce vreau să zic?

– Mai mult sau mai puţin.

– Probabil mai puţin decît majoritatea, comentă ea cu nepăsare. După cum avea să reiasă, îl nemulţumea oferta unei slujbe şi faptul că avea nevoie de ea. David şi cu mine am copilărit împreună. Nimic nu-ţi răneşte mai rău amorul propriu decît ca sora mai mare să-ţi facă programul.

Oftă puţin, amintindu-şi proasta lui dispoziţie, acceptarea morocănoasă, iniţiala lipsă de interes.

– Oricum, în şase luni, i-a trecut şi mi-a devenit indispensabil. E foarte ager, mai ales la cifre. David consideră că registrele sînt acum căprăria lui. Şi se pricepe mai bine la ele decît la vînzări.

– Aşa?

Ochii ei sclipiră jucăuşi.

– Nu e întotdeauna... diplomat cu clienţii. E mult mai priceput la contabilitate şi inventar. Michael şi cu mine ne putem ocupa singuri de vînzări şi cumpărări.

– Michael, repetă Slade numele, ca şi cum n-ar fi însemnat nimic pentru el, după care mai bău o înghiţitură de bere.

– Michael îmi face aproape toate achiziţiile şi în orice caz toate importurile.

– Nu cumperi singură marfa?

– Nu şi pe cea din străinătate, în ultima vreme, răspunse Jessica, jucîndu-se cu jumătatea rămasă din sandviş. Dacă încerçam să continui, n-aş fi putut ţine magazinul deschis tot anul. Şi-aşa, mă ţine destul timp departe de magazin participarea la licitaţiile şi vînzările de stat din New England. Iar Michael... Michael are un adevărat geniu la găsirea pietrelor preţioase.

Slade se întrebă dacă analogia era reală. Oare Michael Adams transporta peste Atlantic şi pietre scumpe, pe lîngă Hepplewhite- uri?

– Michael se ocupă de partea asta a afacerilor, de aproape trei ani, continuă Jessica. Şi nu e numai un bun cumpărător, ci şi un comerciant excelent. Mai ales cu clientela de sex feminin.

Rîse, ridicînd ceaşca.

– E foarte distins – şi la înfăţişare, şi ca maniere.

Slade remarcă afecţiunea din tonul ei şi oăzu pe gînduri. Cam cît de strînse erau relaţiile dintre patroană şi achizitor? se întrebă el. Dacă Adams era implicat în contrabandă şi amant al Jessicăi... Firul gîndurilor i se pierdu, cînd îi privi mîinile. Purta pe degetul de la mîna dreaptă un inel de aur subţire, răsucit, iar la stînga, un grup de opale în formă de stea. Soarele făcea pietrele să strălucească, cu scînteieri roşii prin albastrul delicat. I se potrivea, îşi spuse el, trăgînd încă o duşcă de bere.

– În orice caz, am ajuns o răsfăţată, îşi îndreptă Jessica umerii, cu un oftat. E mult de cînd n-a mai trebuit să conduc singură magazinul. Mă bucur că săptămîna viitoare se întorc Michael şi David. S-ar putea chiar să răspund invitaţiei unchiului Charlie.

– Unchiul Charlie?

Ceaşca se opri în drum spre buze.

– Unchiul Charlie, repetă Jessica, nedumerită. El te-a trimis.

În gînd, Slade înjură scurt, ridicînd din umeri.

– Comisarul, spuse el fără intonaţie. Eu nu-l numesc în sinea mea „unchiul Charlie".

– „Comisarul" sună îngrozitor de formal, puse Jessica la loc ceaşca, încă încruntată.

„Nu-i proastă", înţelese Slade, în timp ce-şi petrecea un braţ peste spătarul fotoliului.

– Eu aşa-i zic întotdeauna. Din obişnuinţă. Nu-ţi plac călătoriile? schimbă el subiectul, adăugînd un surîs scurt, dezarmant. Aş crede că partea cu achiziţiile face cît jumătate din toată distracţia.

– Uneori. Iar, alteori, e şi o gigantică durere de cap. Aeroporturi, licitaţii şi vămi.

Cuta dintre sprîncenele ei dispăru.

– Mă gîndeam ca primăvara viitoare să combin o excursie de plăcere cu una de afaceri. Vreau s-o vizitez pe mama şi pe soţul ei, în Franţa.

– Mama ta s-a recăsătorit?

– Da, a nimerit-o minunat. După moartea tatei, se simţea complet pierdută. Amîndouă eram aşa, murmură Jessica.

„Şi, după cinci ani," reflectă ea, „încă mă mai doare." Suferinţa se atenuase cu timpul, dar dăinuia.

– Nimic nu e mai greu decît să pierzi pe cineva drag, cu care ai convieţuit şi de care ai depins. Mai ales cînd crezi că acel om e indestructibil; şi, deodată, se duce, pe neanunţate.

Vocea i se îngroşase, atingînd în sufletul lui Slade o coardă de răspuns.

– Ştiu, spuse el, pe negîndite.

Ochii ei se ridicară, privindu-l fix.

– Serios?

Nu-i plăcea emoţia pe care i-o răscolea.

– Tatăl meu a fost poliţist, răspunse el, scurt. A murit la datorie, acum cinci ani.

– O, Slade, întinse Jessica mîna spre a lui. Ce cumplit... ce cumplit, pentru mama ta.

– Soţiile de poliţişti învaţă să accepte riscurile, îşi retrase Slade mîna spre bere.

Simţindu-i ezitarea, Jessica nu spuse nimic. Nu era un om care să-şi împărtăşească uşor emoţiile, de nici un fel. Se ridică, adunînd farfuriile.

– Mai vrei ceva? Cred că sînt nişte fursecuri, pe-aici, pe undeva.

Nu voia să-l iscodească, îşi dădu el seama, nici să-l compătimească. Îi oferise simpatia ei, apoi se retrăsese, cînd înţelesese că nu era dorită. Slade oftă. Îi era destul de greu să înfrunte atracţia ei fizică, fără a mai începe şi s-o placă.

– Nu, se sculă el, pentru a o ajuta să strîngă masa.

Cînd intrară în magazin, Jessica se duse direct la uşă, pentru a ridica storul de la geam. Slade se răsuci scurt, cînd îi auzi ţipătul de spaimă. Îl urmă imediat un

hohot de rîs.

– Domnule Layton, descuie Jessica, pentru a-l primi înăuntru. M-aţi speriat îngrozitor.

Era înalt, bine îmbrăcat, la vreo cincizeci de ani. Costumul stil bancher îi era evidenţiat de o cravată gri de mătase, în aceeaşi culoare cu părul. Chipul slab şi cam sever i se lumină într-un zîmbet, cînd o luă pe Jessica de mînă.

– Iartă-mă, dragă, dar, în fond, şi dumneata m-ai speriat la fel.

Privi pe lîngă ea, întrebător, spre Slade.

– Dumnealui e James Sladerman, domnule Layton. Stă la noi o vreme. David e bolnav.

– A, nimic grav, sper.

– O simplă gripă. Dar în doză mare.

Pe neaşteptate, îi adresă un zîmbet şiret:

– Întotdeauna reuşiţi să ajungeţi aici tocmai cînd îmi soseşte cîte un transport. Abia am aranjat marfa de azi şi mai urmează.

Layton chicoti, cu un sunet gîjîit, datorat slăbiciunii lui pentru havanele cubaneze.

– E mai mult previzibilitatea dumitale, decît şansa, domnişoară Winslow. Michael a plecat în Europa de trei săptămîni. I-am cerut să-mi caute o piesă-două, înainte de a pleca.

– A, mă rog...

Clopoţelul de la uşă o întrerupse.

– Domnule Chambers, nu vă aşteptam atît de curînd.

Chambers îi zîmbi cam spăşit, scoţîndu-şi pălăria.

– Cutia cu intarsii de perle, începu el. Nu mă pot abţine.

– Du-te, draga mea, o bătu Layton pe umăr. Am să mă uit puţin prin jur.

Simulînd interesul pentru o colecţie de figuri din cositor, Slade îi observa pe amîndoi. Layton umbla prin magazin, zăbovind ici şi colo pentru a examina cîte o piesă. La un moment dat, scoase un lornion şi se ghemui să studieze sculpturile unei mese. Vocea calmă a Jessicăi se auzea discutînd cu Chambers despre o

tabacheră. Slade îşi înăbuşi un pufnet ironic, la gîndul că un om raţional putea cumpăra ceva atît de ridicol ca o tabacheră. După ce-i spuse Jessicăi să i-o împacheteze, Chambers se întoarse să moşmondească la un dulăpior cu curiozităţi.

Lui Slade îi era simplu să reţină semnalmentele şi numele amîndurora. Ulterior, avea să le treacă pe hîrtie şi să le dea la verificat. Indiferent cine erau, păreau să aibă cel puţin cunoştinţe de bază despre antichităţi – măcar după cîte înţelegea din conversaţie, în timp ce comentau amîndoi dulapul. Apropiindu-se de tejghea, Slade privi chitanţa pe care o completa Jessica. Scrisul ei era ordonat, feminin şi lizibil.

O tabachetă din secolul al optsprezecelea. Franţuzească, intarsiată cu perle.

Preţul fu acela care-l făcu să se aplece, pentru a vedea mai bine.

– Glumeşti? întrebă el, cu glas tare.

– Şş! privi Jessica peste umăr spre clienţi; văzu că erau ocupaţi şi-i adresă lui Slade un zîmbet răutăcios. Tu n-ai nici un viciu, Slade?

– Imorale, da, însă nu demente, replică el, deşi surîsul îl atrăsese; se aplecă şi mai aproape. Dar tu?

Jessica îi susţinu privirea, plăcîndu-i umorul dezinvolt din ochii lui. Era pentru prima oară cînd i-l vedea.

– Nu, rîse ea încet. Absolut nici unul.

Pentru prima oară, întinse mîna ca s-o atingă voluntar – doar pe păr, cu vîrful degetului. Stiloul alunecă din mîna ei.

– Eşti coruptibilă? murmură Slade.

Continua să zîmbească, dar nu se mai simţea în largul lui. Jessica constată că era recunoscătoare pentru prezenţa comptoarului între ei şi cea a clienţilor în magazin.

– N-aş crede, izbuti ea să răspundă.

Chicotitul răguşit al lui Layton îi distrase atenţia. Ocolind tejgheaua, Jessica porni spre clienţi, evitndu-l la distanţă pe Slade.

„Atenţie, curbe periculoase," o preveni judecata ei. „O cotitură greşită cu omul ăsta şi ai zburat prin

parapet, drept în prăpastie." Prea mult timp fusese prudentă, pentru ca acum să devină nepăsătoare.

– E o piesă fermecătoare, le spuse ea amîndurora. A sosit alaltăieri, chiar după ce aţi plecat dumneavoastră, domnule Chambers.

Îşi dădu seama, deşi nu auzise nici un sunet, cînd Slade nu mai fu atent la ea, îndepărtîndu-se spre capătul opus al încăperii.

În cele din urmă, Chambers cumpără dulăpiorul, în timp ce Layton alegea un *fauteuil* şi o consolă declarate de Jessica ca aparţinînd perioadei *Louis XV.* Slade vedea în ele un scaun şi o masă, prea înzorzonate pentru gustul omului mediu. Dar, îşi imagină el, numele elegante se potriveau cu preţurile elegante.

– Cu nişte clienţi ca ăştia, comentă, cînd magazinul rămase pustiu, ai putea deschide o prăvălie de două ori mai mare.

– Aş putea, confirmă Jessica, în timp ce completa hîrtiile. Dar nu asta vreau. Şi, desigur, nu toată lumea cumpără la fel de uşor. Aceştia sînt oameni care ştiu ce le place şi-şi pot permite să cumpere. Norocul meu că le şi iau de-aici, de aproape un an.

Îl privi cum scotocea prin jur, deschizînd cîte un sertar, pe ici-pe colo, pînă se opri în faţa unei vitrine de colţ. Înăuntru se afla o colecţie de bibelouri din porţelan.

– Sînt frumoase, nu-i aşa? comentă Jessica, alăturîndu-i-se.

Slade rămase cu spatele la ea, deşi acest lucru nu-i împiedica parfumul să i se infiltreze în simţuri.

– Mda, sînt drăguţe.

Jessica îşi muşcă buza de jos. Nu auzea adeseori porţelanurile de Dresda calificate drept *drăguţe.*

– Mamei mele îi plac chestii ca astea.

– Întotdeauna am considerat-o cea mai valoroasă din colecţie, deschise Jessica uşa, scoţînd o păstoriţă mică şi delicată. N-a lipsit mult s-o şterpelesc pentru mine.

Slade se încruntă:

– Totuşi, are o zi de naştere...

– Şi un fiu afectuos, licăriră ochii ei, privindu-l.

– Cît costă? întrebă el scurt.

Jessica îşi plimbă limba peste dinţi. Sosise vremea tîrguielilor. Nimic nu-i plăcea mai mult.

– Douăzeci de dolari, spuse ea, pradă unui impuls.

Slade rîse scurt:

– Nu-s prost, Jessica. Cît?

Cînd Jessica îşi înclină capul, între sprîncene îi apăruse cuta cea îndărătnică.

– Douăşdoi-cincizeci. Ultima ofertă.

Fără tragere de inimă, Slade zîmbi:

– Eşti nebună.

– O iei sau o laşi aici, ridică ea din umeri. În fond, e ziua mamei tale.

– Merită de-o mie de ori mai mult.

– Pentru ea, fără-ndoială, fu Jessica de acord.

Enervat, Slade îşi vîrî mîinile în buzunare, încruntîndu-se din nou spre figurină.

– Douăşcinci, oferi el.

– Adjudecat.

Înainte de a apuca să se răzgîndească, Jessica se grăbi cu bibeloul la comptoar şi începu să-l ambaleze. Cu o mişcare agilă, dezlipi de pe fund eticheta şi o aruncă la coş.

– Îţi pot face un pachet festiv, propuse ea. Gratuit.

Încet, Slade reveni la tejghea, privind-o cum depunea porţelanul pe un strat de hîrtie de mătase.

– De ce?

– Fiindcă e ziua ei. Cadourile aniversare trebuie să fie împachetate.

– Nu asta voiam să zic, puse el o mînă pe cutie, oprindu-i mişcările. De ce? repetă.

Jessica îl privi lung, gînditoare. Nu-i plăceau favorurile, conchise ea, iar pe acesta îl accepta numai fiindcă era pentru o fiinţă dragă lui.

– Aşa vreau eu.

Slade îşi înălţă sprîncenele, iar ochii îi deveniră dintr-o dată foarte intenşi.

– Faci întotdeauna numai ce vrei?

– Mă străduiesc. Nu toată lumea face aşa?

Înainte de a-i putea răspunde, uşa se deschise iarăşi.

– Aveţi un transport, domnişoară Winslow.

Slade simţi un fior de emoţie, în timp ce marfa era descărcată. Poate, numai poate, sosise ceva. Dorea să rezolve cazul rapid, simplu, şi să plece... cît timp îi mai rămînea un dram de obiectivitate. Jessica Winslow avea un stil al ei de a tulbura apele. Nu erau unul faţă de altul un bărbat şi o femeie şi trebuia să ţină minte. El era poliţist, ea suspectă. Datoria lui era aceea de a afla ce putea, chiar dacă însemna să întoarcă probele împotriva ei. Ascultîndu-i torentul continuu de comentarii surescitate în timp ce descărca lăzile, Slade îşi spuse că niciodată nu cunoscuse pe cineva care să pară mai incapabil de activităţi necinstite. Dar acesta era doar un sentiment, o presimţire. Avea nevoie de fapte.

În postura sa temporară de hamal şi transportor, putu examina cu atenţie fiecare piesă. Nu depistă nici un semn de încordare din partea Jessicăi, ci mai degrabă recunoştinţa pentru că o ajuta să controleze posibilele stricăciuni din timpul transportului. Mustrarea de conştiinţă îl irita. Îşi reaminti că nu-şi făcea decît meseria. Iar cel care-l pusese în situaţia asta era afurisitul de unchi Charlie al ei. Încă un an, îşi zise iarăşi Slade. Încă un an şi n-avea să mai fie nici un comisar care să-i dea misiuni speciale de dîdacă-şi-spion la nepoate cu ochi de chihlimbar.

Nu găsi nimic. Instinctul îl anunţase încă dinainte, dar lui Slade i-ar fi prins bine şi doar o fărîmă cu care să-şi justifice prezenţa. Jessica se mişca neîncetat. În tot timpul celor două ore de descărcare a mărfii, era pretutindeni, lustruind, aranjînd, tîrînd cutii goale. Cînd nu mai rămase nimic de făcut, privi în jur, dornică să mai lucreze.

– Gata, îi spuse Slade, înainte ca Jessica să descopere un cutare lucru care ar fi arătat mai avantajos într-un alt loc.

– Cred că ai dreptate, îşi frecă ea şalele, absentă. E bine că piesele acelea trei sosesc abia luni. S-a cam aglomerat pe-aici. Auzi, sînt lihnită.

Se întoarse spre el, cu un zîmbet de scuză.

– N-am vrut să te reţin atît de mult, Slade. E trecut de cinci.

Fără a-i lăsa timp să comenteze, se repezi în camera din spate, să aducă hainele.

– Gata, închid.

– Ce-ai zice de un hamburger şi de un film? propuse el, pe negîndite.

„Stau doar cu ochii pe ea," îşi spuse. „De-asta am venit aici."

Surprinsă, Jessica privi în jur, pe cînd trăgea ultimul oblon. După expresia de pe faţa lui, îşi zise ea, amuzată, deja regreta pe jumătate că o invitase. Dar ăsta nu era un motiv ca să-i dea drumul din cîrlig.

– Ce invitaţie romantică. Cum aş putea-o refuza?

– Ai chef de romantism? ripostă el. Mergem la un *drive-in*[1].

Îi auzi hohotul rapid de rîs şi, apucînd-o de mînă, o trase afară.

Era tîrziu, cînd sună telefonul. Omul aşezat în fotoliu întinse simultan mîna după receptor şi o ţigară.

– Alo.

– Unde-i biroul?

– Biroul?

Încruntîndu-se, apropie flacăra brichetei de vîrful ţigării şi trase.

– Cu restul mărfii, desigur.

– Te înşeli.

Glasul era rece şi scăzut.

– Am fost personal la magazin.

– Trebuie să fie acolo.

În gît i se ridică un nod da panică.

– Jessica încă nu l-a despachetat, nimic mai mult.

---

1. Cinematograf-parking, unde filmele se vizionează din propria maşină – ideal pentru tinerii îndrăgostiţi

– Posibil. S-o rezolvi imediat. Vreau biroul, cu conţinut cu tot, pînă miercuri.

Pauza fu infimă.

– Înţelegi care e pedeapsa pentru greşeli.

3

Jessica se trezi din somn cu gîndul la el. Alene, în dimineaţa de duminică, se gîndi pe îndelete la foarte ciudata sîmbătă pe care o petrecuse – aproape în întregime cu Slade. Capricios om, medită ea, întinzîndu-şi braţele spre tavan. Alături de el, se simţise rînd pe rînd confortabil, exasperată şi atrasă. Nu, nu era tocmai adevărat, se corectă ea. Chiar şi cînd fusese calmă sau exasperată, continua s-o atragă. Avea ceva aparte, închis în el, care-i trezea dorinţa de a-l deschide puţin. Investise mult efort în seara trecută şi nu cîştigase nimic. Nu era omul care să-şi divulge secretele sau să piardă vremea sporovăind fleacuri. Era un straniu amestec de francheţe şi izolare.

N-o flata – nici din priviri, nici din vorbe. Şi, totuşi, avea certitudinea că nu-i era indiferentă. Nu era posibil să-şi fi imaginat doar acele momente de atracţie fizică. Existaseră, pentru el ca şi pentru ea. Dar Slade ţinea garda sus, îşi spuse Jessica, frustrată. Niciodată nu mai cunoscuse un bărbat cu garda atît de trainică. Ochii aceia ai lui, intenşi şi întunecaţi, spuneau clar: „Păstrează distanţa; la o lungime de braţ." Cîtă vreme provocarea de a-i străpunge armura o ispitea, propria ei conştiinţă instinctivă asupra posibilelor consecinţe o făcea să se abţină. Jessicăi îi plăceau riscurile, dar de obicei începea prin a calcula sorţii de izbîndă. În acest caz, decise ea, sorţii stăteau împotriva ei.

Cea mai potrivită ar fi fost o prietenie frumoasă şi precaută. Orice altceva mirosea a necazuri. Ridicîndu-se, îşi luă halatul şi se îndreptă spre duş. Dar n-ar fi fost frumos, se întrebă, să simtă gura aceea cam dură

peste a ei? Măcar o dată.

La parter, Slade stătea închis în bibliotecă. Se trezise din zori – cu mintea plină de Jessica. Ce impuls nebunesc îl îndemnase s-o invite în oraş, aseară? După a patra ceaşcă de cafea, Slade îşi aprinse o ţigară. Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea nevoie de ieşiri cu ea ca să-şi poată face meseria. Îl cucerea, recunoscu, împingînd deoparte un teanc de cărţi. Rîsul acela scăzut, muzical, şi tot acel păr blond şi moale. Şi nu numai atît, îşi spuse el cu nostalgie. Ea însăşi era cauza. Se afla prea aproape de a poseda toate calităţile pe care le dorise vreodată de la o femeie – căldură, generozitate, inteligenţă. Şi sexualitatea aceea aburindă, aproape primitivă, pe care o puteai simţi imediat sub suprafaţă. Dacă mai continua să se gîndească la ea astfel, avea să-i tulbure obiectivitatea. Chiar în acel moment, încerca să găsească o cale de a o apăra să nu nimerească la mijloc.

Cînd trase din ţigară, Slade avea ochii duri şi opaci. Avea s-o protejeze la momentul potrivit, sau s-o demaşte, dacă acolo ajungeau. Dar nu avea cum s-o ţină neimplicată. Totuşi, peste amestecul de fum, praf şi piele, i se păru că simţea o urmă stăruitoare a parfumului ei.

După ce se eschivă de la insistenţele bucătăresei de a băga ceva în stomac, Jessica bău grăbită o ceaşcă de cafea.

– Unde-i David? strigă ea, văzînd-o pe Betsy, înarmată cu o cîrpă şi o sticlă de lustru pentru argint.

– A plecat la o plimbare pe plajă, răspunse servitoarea, cam ursuză, dar adăugă: arată mai bine. Cred că-i ajută aerul.

– Pun mîna pe o jachetă şi merg să văd ce face.

– Numai să nu ştie ce urmăriţi.

– Betsy! se prefăcu Jessica ofensată. Sînt mult prea pricepută pentru aşa ceva.

În timp ce servitoarea pufnea, se auzi soneria.

– Vezi-ţi de treabă, o îndemnă Jessica. Deschid eu.

Şi se repezi la uşă.

– Michael!

Încîntată, îşi aruncă braţele pe după gîtul lui.

– Ce bine-mi pare că te-ai întors!

Slade intră în hol tocmai la timp pentru a o vedea pe Jessica îmbrăţişată şi sărutată. Cu rîsul acela jos şi promiţător, îşi lipea obrazul de faţa unui bărbat zvelt şi brunet, cu trăsături regulate şi ochi verzi-deschis. Michael Adams, înţelese Slade, după ce-şi înfrînă imboldul de a merge cu paşi mari spre cei doi şi a-i despărţi. Fizionomia corespundea. Zări sclipirea unui diamant pe degetul mic al individului, în timp ce-şi trecea mîna prin părul Jessicăi. Mîini fine şi bronz de la lampa cu ultraviolete, îşi spuse pe dată Slade.

– Mi-a fost dor de tine, iubito, o îndepărtă Michael pe Jessica de el, pentru a o privi zîmbind.

Jessica rîse din nou, mîngîindu-i obrazul cu mîna, înainte de a se retrage din braţele lui.

– După cum te cunosc, Michael, ai fost prea ocupat cu afacerile şi... altele, ca să-ţi fie dor de cineva. Cîte inimi frînte ai lăsat în Europa?

– Nu le frîng niciodată, declară Michael, înainte de a-i atinge din nou buzele cu ale lui. Şi mi-a fost într-adevăr dor de tine.

– Hai în casă şi povesteşte-mi totul, îi ordonă ea, în timp ce-şi agăţa braţul de al lui. Mărfurile pe care mi le-ai trimis sînt minunate, ca întotdeauna. Am şi vîndut... a, bună, Slade.

În momentul cînd se întoarse, Jessica îl şi văzu. Rapid, intens, ochii lui se întîlniră cu ai ei. Fu nevoită să-şi folosească toată voinţa pentru a nu trage adînc aer în piept. Ascundeau o întrebare? se miră ea. O cerere? Nedumerită, clătină uşor din cap. Ce dorea de la ea? Şi de ce era gata să-i cedeze, chiar fără a şti despre ce era vorba?

– Jessica, se ivi pe chipul lui un zîmbet vag, aşteptînd.

– Michael, el e James Sladerman. Stă un timp la noi şi încearcă să facă puţină ordine în bibliotecă.

– Nu-i deloc o treabă uşoară, din cîte am văzut, comentă Michael. Sper că ai destul timp.

– Suficient.

Ştiind că servitoarea se afla destul de aproape ca să tragă cu urechea, Jessica se îndepărtă de Michael şi o strigă:

– Betsy, poţi să ne serveşti cafeaua în salon? Slade, vii şi tu?

Se aşteptase să refuze, dar Slade îi răspunse cu un zîmbet strîmb:

– Sigur.

Nu era nevoie să-l privească pe Michael pentru a-i vedea nemulţumirea, înainte de a intra cu toţii în salon.

– Ei, Jessica, dar ce caută aici *Queen Anne?*

– Soarta, replică ea, rîzînd apoi, în timp ce se aşeza pe canapea. Voiam să te rog să-mi cauţi şi mie unul. Cînd l-am văzut pe lista de cumpărături, m-am întrebat dacă nu cumva eşti telepat.

După ce studie un moment biroul, Michael dădu din cap:

– Se potriveşte, cu siguranţă, în camera asta.

Se aşeză lîngă Jessica, în timp ce Slade se instala într-un fotoliu.

– Nici o problemă cu transporturile?

– Nu, piesele sînt deja despachetate. Că tot veni vorba, trei vor pleca mîine. David a fost bolnav săptămîna asta. Slade m-a ajutat să pun lucrurile în ordine, ieri.

– Zău?

Michael scoase o tabacheră de aur, subţire cît o foiţă, şi-i oferi lui Slade o ţigară. Refuzînd, cu o mişcare a capului, acesta îşi scoase pachetul său.

– Vă pricepeţi la antichităţi, domnule Sladerman?

– Nu, aprinse Slade un chibrit, privindu-l pe Michael pe deasupra flăcării. Dacă nu punem la socoteală lecţia pe care mi-a dat-o ieri Jessica.

Michael se rezemă, aruncîndu-şi dezinvolt un braţ peste spătarul canapelei.

– Cu ce te ocupi?

Degetele lui fine, îngrijite, se jucau absent cu părul Jessicăi. Slade trase cu sete din ţigară.

– Sînt scriitor.

– Fascinant. Ţi-oi fi citit vreo carte?

Îi răspunse cu o privire lungă şi fermă.

– N-aş crede.

– Slade lucrează la un roman, interveni Jessica; se simţeau curenţi subtili care o stînjeneau. Încă nu mi-ai spus despre ce e vorba.

Slade îi observă expresia ochilor, recunoscînd-o ca pe o rugăminte de pace. „Nu încă," se hotărî el. „Să vedem ce iese dacă răscolim puţin."

– Despre contrabandă, spuse el simplu.

Din uşă se auzi un zăngănit sonor de porţelanuri.

– La naiba! apucă David mai strîns tava, adresîndu-i apoi Jessicăi un zîmbet spăşit. Aproape că am scăpat toată comèdia.

– David! sări ea să-i ia tava din mîini. Abia te ţii pe picioare, necum să mai cari şi toate astea.

Slade îl privi cum se uita la ea morocănos, înainte de a se trînti într-un fotoliu.

David continua să fie palid – sau poate îi fugise sîngele din obraji, auzind despre contrabandă? se întrebă Slade. Pe frunte îi lucea o uşoară dîră de sudoare, între claia de păr şi ochelari. După ce puse jos tava, Jessica reveni spre el:

– Cum te simţi?

David se încruntă:

– Nu mă pisa.

– Bine, se aplecă ea, pînă ajunse cu faţa la acelaşi nivel cu a lui. Dacă ştiam că vei fi un pacient aşa de rău, ţi-aş fi adus creioane şi hîrtie colorată.

O trase scurt de păr, zîmbind totuşi:

– Dă-mi o cafea şi taci din gură.

– Am înţeles, să trăiţi, răspunse ea moale.

Cînd Jessica se întoarse, David îi făcu lui Slade scurt cu ochiul.

– Trebuie să ştii cum să te ocupi de mondenele astea. Ura, Michael. Bine-ai venit.

Vîrînd mîna în buzunar, găsi un pachet de ţigări mototolit. În timp ce-şi căuta chibriturile, ochii săi poposiră spre birou:

– Ei, asta ce mai e?

– Una dintre descoperirile lui Michael, pe care

mi-am revendicat-o deja, îi răspunse Jessica, în timp ce aducea cafeaua. Te poţi ocupa de acte săptămîna viitoare.

– Luni, spuse el ferm, privind biroul. *Queen Anne.*

– E fermecător, nu-i aşa?

Jessica îi dădu şi lui Slade o ceaşcă, înainte de a porni spre birou. Deschizînd capacul, le arătă tuturor interiorul.

Slade simţi că i se zbîrlea părul la ceafă. Simţise o creştere de tensiune, clar – aproape că-i plutea mirosul prin aer. Desprinzîndu-şi ochii dinspre Jessica, îi studie pe cei doi. Michael îşi punea frişcă în cafea. David găsi chibritul. Ridicînd vag din umeri, Slade îşi spuse că îl apucau pandaliile.

– Şi aşteaptă numai să vezi şi restul transportului, îi spuse Jessica lui David, revenind spre canapea. Michael s-a întrecut pe el însuşi.

Slade lăsă conversaţia să murmure în jur, răspunzînd scurt dacă i se adresa cîte o întrebare directă. Era înnebunită după puştiul ăla, trase el concluzia. Se vedea în modul cum îl tachina, îl brusca uşor şi-l cocoloşea. Slade îşi aminti comentariul ei despre dorinţa de a fi avut un frate sau o soră. Era clar că David le ţinea locul. Pînă unde ar fi mers ca să-l apere? se întrebă el. *Pînă la capăt,* îi fulgeră prin minte. Dacă exista vreo impresie clară pe care i-o făcuse Jessica Winslow, era aceea de loialitate.

Relaţia ei cu Michael era mai slab definită. Dacă erau amanţi, Slade conchise că Jessica trata situaţia cu multă nepăsare. Într-un fel, nu simţea că i-ar fi stat în fire dezinvoltura faţă de intimitate. Pasiune, îşi spuse el din nou. În trupul acela scund şi zvelt mocnea o patimă fierbinte, vibrantă. Dacă Michael era iubitul ei, Slade ar fi zărit vreun semn, în sărutul pe care-l schimbaseră la uşă.

Dacă Jessica se aflase vreodată în braţele lui, patima s-ar fi văzut, reflectă el, în timp ce privirea îi cobora spre gura ei. Era fragedă, nerujată. De la trei metri distanţă, aproape că-i putea simţi gustul. Încet, irezistibil, îl cuprinse dorinţa şi, odată cu ea, o durere –

o jinduire surdă, pulsîndă, pe care n-o mai simţise niciodată. Dacă ar fi putut-o avea, măcar o dată, dorul acela s-ar fi risipit. Slade era aproape convins de acest lucru. Trebuia să atingă pielea aceea gingaşă ca untul, să simtă acea făgăduială a pasiunii, după care avea să se elibereze de ea. *Trebuia* să se elibereze de ea.

Ridicîndu-şi ochii, Jessica se pomeni prinsă din nou în capcană. Ochii lui o încătuşau. Se simţea trasă – o senzaţie fizică, de parcă ar fi apucat-o de mînă. Se împotrivi. „E ca nisipul mişcător," îi fulgeră prin minte. „Niciodată n-ai să mai scapi, dacă faci acel pas final." Şi, totuşi, riscul o ispitea.

– Jessica.

Michael o luă de mînă, împrăştiindu-i gîndurile.

– Hmm, da?

– Ce-ai zice să luăm diseară cina împreună? În localul ăla mic de pe coastă, unde-ţi place ţie.

Ochii lui verzi, calmi şi familiari, îi zîmbeau. Jessica simţi că pulsul i se liniştea. Acela era un bărbat pe care-l înţelegea.

– Mi-ar face mare plăcere.

– Şi nu te preocupa să te întorci devreme, interveni şi David. Mă ocup eu mîine de magazin; tu rămîi acasă.

Jessica îşi înălţă o sprînceană, auzindu-i ordinul:

– A, zău?

La auzul tonului ei sec, David pufni.

– Uite-o pe domnişoara Radcliffe, îi spuse el lui Slade. Uită că eram prin preajmă cînd avea doisprezece ani şi purta sîrme pe dinţi.

– Cum ţi-ar plăcea să zaci iarăşi cu burta-n sus? îl invită ea dulce. Voi fi gata la şapte, îi spuse apoi lui Michael, neluînd în seamă zîmbetul ironic al lui David.

– Perfect.

Cu o sărutare scurtă, Michael se ridică.

– Ne vedem mîine, David. Încîntat de cunoştinţă, domnule Sladerman.

În timp ce Michael ieşea, Jessica puse ceaşca pe masă şi sări în picioare, de parcă ar fi stat prea mult într-un singur loc.

– Merg să-l scot pe Ulysses la o plimbare pe plajă.

– Nu te uita la mine, replică tărăgănat David. Trebuie să-mi conserv energia.

– Nu pe tine voiam să te chem. Slade?

Ar fi preferat să stea un timp la distanţă de ea. Resemnat, se ridică.

– Sigur. Merg să-mi iau haina.

Plaja era prelungă şi stîncoasă. Din largul golfului sufla o briză tăioasă, cu miros sărat. Jessica rîdea, aplecîndu-se să culeagă lemne aduse de valuri şi să le arunce pentru a le readuce cîinele. Ulysses zburda pe plajă, înainte şi-napoi, descriind energic cercuri în jurul lor, pînă cînd Jessica azvîrlea cîte un alt băţ. În dreapta, apele se zdrobeau de stînci, iscînd jerbe de spumă şi vapori. Slade o privi pe Jessica alergînd spre o altă bucată de lemn.

„Fata asta nu merge niciodată la pas?" se întrebă el.

Jessica rîse iar, ţinînd băţul deasupra capului, în timp ce cîinele sărea stîngaci spre el. *Nu ne contacta decît dacă afli ceva util.* Slade îşi înfundă mîinile în buzunare, amintindu-şi ordinele. *Supraveghează femeia.* O supraveghea, fir-ar să fie. Şi-l atrăgea. „Uite numai ce efect are soarele în părul ei. Fii atent cum pot sta nişte blugi albiţi pe şoldurile astea înguste. Uită-te cum i se arcuieşte gura cînd surîde... la uite la detectivul Sladerman cum face totul praf fiindcă nu-i în stare să-şi mute gîndurile de la o muiere slăbănoagă cu ochi de culoarea brandy-ului."

– La ce te gîndeşti?

Reveni la realitate, pentru a o vedea pe Jessica la un pas în faţa lui, cercetîndu-i chipul. Mustrîndu-se, îşi dădu seama că, dacă nu era atent, avea să-şi compromită mai mult decît simpla acoperire.

– La faptul că n-am mai fost de mult la plajă, improviză el.

Jessica îşi îngustă ochii.

– Nu, n-aş crede, murmură. Mă întreb ce anume te face să fii aşa de secretos.

Cu un gest nervos, îşi împinse părul spre spate.

Vîntul i-l suflă imediat înapoi.

– Dar asta-i treaba ta, cred.

Nemulţumit, Slade luă o piatră, aruncînd-o în valurile care se spărgeau.

– Eu mă întreb ce te-o fi făcînd pe tine aşa de suspicioasă.

– Curioasă, îl corectă Jessica, puţin cam nedumerită de cuvîntul pe care-l alesese. Eşti un om interesant, Slade, poate fiindcă sînt atîtea pe care nu le spui.

– Şi ce-oi vrea, o biografie?

– Te superi uşor, şopti ea.

Slade se răsuci:

– Nu forţa nota, Jess.

Porecla îi plăcu – numai tatăl ei îi mai spusese aşa vreodată. Îi plăcea şi furia de pe chipul lui. Îi străpunsese prima gaură în armură.

– Şi dacă o forţez? îl provocă ea.

– Te resping. Nu-s un om politicos.

Jessica rîse:

– Nu, ba bine că nu. Asta ar trebui să mă sperie?

Îl ademenea. Nici chiar faptul de a şti acest lucru nu-i folosea la nimic. Subţire şi puternică, stătea în faţa lui, cu părul fluturînd în vînt. Avea ochii aurii, insolenţi. Nu, nu se speria uşor. Slade îşi spuse că voia să demonstreze ceva. Chiar în timp ce o smuci în braţe, insistă că nu era decît o demonstraţie. I-o văzu pe faţă: anticipare, acceptare. Nici o undă de teamă. Blestemînd-o, îşi coborî dur gura peste a ei.

Era aşa cum se aşteptase. Moale, aromată, maleabilă. Se topea precum ceara în braţele lui, în timp ce buzele sale i le striveau pe ale ei. Un bărbat s-ar fi putut îneca într-însa. Bubuitul valurilor părea să-i reverbereze în ţeastă. Avea senzaţia de a sta în apă, cu curentul absorbindu-i nisipul de sub tălpi. O trase mai aproape.

Sînii ei se turtiră pe suprafaţa tare a pieptului său, ispitindu- l să le exploreze forma cu mîinile. Dar toată puterea, toată concentrarea se adunaseră în apăsarea dintre guri. Mîinile ei i se strecurară sub haină, în susul spatelui, apăsînd, îndemnîndu-l să ia mai mult. Cu

capul învîrtindu-i-se, se retrase, chinuindu-se să se desprindă de ea. Cu o respiraţie prelungă, tremurătoare, Jessica îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Aproape m-am sufocat.

Continua s-o ţină încercuită cu braţele. Voise să le lase jos. Acum, cu ea cuibărită la piept, cu părul ei atingîndu-i obrazul, nu mai era sigur că putea. Apoi, Jessica îşi înclină faţa spre a lui – şi zîmbea.

– Trebuie să respiri pe nas, îi spuse Slade.

– Cred c-am uitat.

„Şi eu," reflectă el.

– Atunci, inspiră adînc, îi propuse. N-am terminat nici pe departe.

Cu tot atîta forţă, cu nu mai puţină turbulenţă, gura lui reveni peste a ei. De astă dată, era pregătită. Fără a mai sta pasivă, Jessica răspunse cu propriile ei cereri. Buzele i se despărţiră şi limba i-o întîlni pe a lui, hărţuind, gustînd. Slade avea o aromă întunecată şi neliniştitoare, aşa cum şi-o imaginase. Lacomă, se afundă mai adînc. Îi auzi geamătul, simţi palpitaţia bruscă a inimii lipită de a ei. Dorinţa o năpădi atît de repede, încît puse complet stăpînire pe ea. Nu mai exista nimic, numai el – braţele lui, buzele lui. El era tot ce-şi dorea.

Niciodată nu mai simţise o asemenea nevoie, nici o putere de acel soi. Chiar şi cînd buzele lui Slade erau brutale, Jessica reacţiona cu aceeaşi agresivitate. Excitaţia ar fi fost un cuvînt prea blînd, emoţia, prea searbăd. Jessica simţea o adevărată frenezie, o explozie de energie pe care numai posesiunea ar fi putut-o îmblînzi.

„Atinge-mă!" îi venea să ţipe, în timp ce degetele ei îl apucau cu disperare de păr. „Ia-mă! Niciodată n-am mai trăit aşa ceva şi nu suport să pierd ocazia." Se încordă, lipită de el, un gest cerînd şi oferind totodată. Slade era mai puternic, ştia – o preveneau muşchii lui duri şi netezi – dar nevoia lui nu putea fi mai mare. Nici o nevoie nu putea fi mai mare decît aceea care pulsa, palpita prin ea. Trupul i se simţea asaltat, neputincios şi în acelaşi timp invulnerabil.

„O, arată-mi," spuse ea în gînd, ameţită. „Am aşteptat atîta timp să ştiu cu adevărat."

Deasupra lor ţipă un pescăruş. Ca un duş cu apă rece, îl smulse pe Slade din transă. Ce naiba făcea? se întrebă, împingînd-o în lături pe Jessica. Sau, mai la obiect, ce-i făcea ea lui? Îşi pierduse totul – scopul, identitatea, minţile – îmbătat de gustul ei. Iar acum, îl privea cu obrajii îmbujoraţi de patimă şi ochii întunecaţi de aceeaşi pasiune. Avea gura umedă şi umflată de atingerea gurii lui, întredeschisă, cu respiraţia revărsîndu-i-se rapid.

– Slade.

Cu numele lui pe buze, senzual, întinse braţele spre el.

Slade o apucă brutal de încheietură, înainte de a apuca să-l atingă.

– Mai bine du-te în casă.

Acum în ochii lui nu se mai citea nimic. Erau din nou opaci, indescifrabili. O priveau cu o totală lipsă de interes. Un moment, fu prea nedumerită ca să înţeleagă. O dusese pînă pe margine, pe hotarul acela subţire şi încordat, după care o îmbrîncise violent înapoi, de parcă nu l-ar fi mişcat cîtuşi de puţin. Ruşinea îi înroşi toată faţa. O cuprinse din nou furia.

– Lua-te-ar dracu', şopti ea.

Şi, răsucindu-se, se repezi spre treptele falezei, urcîndu-le cîte două.

Jessica se îmbrăcă, atentă. Nimic nu se compara cu senzaţia mătăsii pe piele, pentru a vindeca orgoliul rănit. Răsucindu-se lateral în faţa oglinzii întregi, dădu din cap a aprobare. Liniile rochiei erau simple, cu excepţia surprinzătorului decolteu de la spate care cobora pînă sub talie. Nu avea mustrări de cuget că o alesese mai mult cu gîndul la Slade decît la Michael. Iar culoarea se potrivea cu starea ei de spirit – un purpuriu profund, imperial. Îşi îndepărtă părul din jurul feţei, prinzîndu-l cu două agrafe bătute în diamante, după care îl lăsă să cadă în voie. Satisfăcută, Jessica îşi înhăţă poşeta de seară şi porni spre parter.

Îl găsi pe Slade în salon, strîngînd un şurub la comoda *Chippendale*. Avea mîini suple şi pricepute. Îşi

aminti cum le simţise cînd îi cutreieraseră trupul într-o căutare scurtă, disperată.

– Ei, dar dibaci mai eşti, observă ea.

Slade îşi ridică ochii, se încruntă şi strînse mai tare şurubelniţa. Trebuia neapărat să arate aşa? se întrebă el, sumbru. Rochia i se lipea pe tot trupul, iar din felul cum venea spre el, ştia că era şi ea conştientă de acest lucru. Slade răsuci sălbatic şurubelniţa.

– S-a plîns Betsy că era slăbit mînerul, bombăni el.

– Jack cel bun la toate, răspunse ea cu nepăsare. Bei ceva? Fac nişte *Martini*-uri.

Dădu s-o refuze, apoi făcu greşeala de a o măsura cu privirea. Avea spatele gol, zvelt şi neted. Mătasea se mişcă aţîţător, cînd Jessica întinse mîna după o sticlă de vermut. Dorinţa îl izbi ca un pumn în plexul solar.

– Scotch, se răsti el.

Jessica îi zîmbi peste umăr:

– Gheaţă?

– Sec.

– Bei ca un bărbat; nu-i aşa, Slade?

A, avea să-i vină ea de hac indiferenţei ăsteia păcătoase, îşi jură Jessica. Şi să se bucure de fiecare clipă. După ce-i turnă trei degete, îi aduse paharul. Slade vîrî şurubelniţa în buzunarul de la spate al jeanşilor şi se ridică. Rămînînd cu ochii la ea, sorbi încet, prelung, din scotch.

– Te îmbraci ca o femeie, nu-i aşa, Jess?

Hotărîtă să-l zgîndăre, făcu o piruetă.

– Îţi place?

– Ţi-ai ales-o ca să pui pe jar hormonii lui Adams, sau pe-ai mei? ripostă el.

Cu un zîmbet provocator, Jessica se întoarse să termine *Martini*-urile:

– Crezi că femeile nu se îmbracă decît ca să pună bărbaţii pe jar?

– Nu de-aia?

– În mod normal, mă îmbrac pentru mine însămi.

După ce turnă un pahar, se răsuci, privindu-l peste buza acestuia.

– În seara asta m-am gîndit să verific o teorie.

Slade se apropie de ea. Provocarea din ochii ei şi propriul lui orgoliu i-o impuneau, exact cum prevăzuse Jessica.

– Ce teorie?

Îi înfruntă privirea furioasă, fără să şovăie.

– Ai vreo slăbiciune, Slade? Vreun tendon al lui Ahile?

Cu mişcări calculate, Slade puse jos paharul, apoi îl luă pe al ei. O simţi devenind ţeapănă, deşi nu se retrase. Degetele lui îi încercuiră gîtul, ademenindu-i buzele să se apropie la un centimetru de ale lui. Jessica îi simţi adierea caldă a respiraţiei pe piele.

– S-ar putea să regreţi dacă afli, Jess. Nu te voi trata ca pe o doamnă.

Îşi azvîrli capul pe spate. Deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul, îi înfruntă ochii cu o provocare furioasă:

– Cine ţi-a cerut-o?

Degetele lui Slade se încleştară; genele ei coborîră. Soneria sună. Slade luă paharul şi dădu pe gît restul de scotch.

– A venit, spuse el scurt şi ieşi cu paşi mari din cameră.

Slade opri maşina la mică distanţă de restaurant, închise motorul şi-şi scoase o ţigară, rămînînd în aşteptare. Valetul tocmai parca *Daimler*-ul lui Michael. Slade s-ar fi simţit mai comod dacă se putea strecura înăuntru, ca să n-o scape din ochi pe Jessica, dar aşa ceva era prea riscant.

Văzu maşina sosind în spatele lui. Tensiunea îi încreţi pielea cefei, cînd şoferul coborî pentru a se apropia. Slade îşi introduse o mînă sub veston, apucînd strîns patul pistolului. De geamul portierei se lipi o insignă. Slade se relaxă, în timp ce omul ocolea capota pentru a se aşeza pe fotoliul din dreapta.

– Sladerman, îl salută scurt din cap agentul Brewster. Urmăreşti cucoana. Eu urmăresc bărbatul. Comisarul Dodson ţi-a spus că sînt pe fir?

– Mhm.

– Greenhart e pe urmele lui Ryce. Nu se-ntîmplă

prea multe; tipul a zăcut la pat mai mult de-o săptămînă. Încă n-ai prins nimic, deduc.

– Nimic.

Slade se mută într-o poziţie mai comodă.

– Sîmbătă am stat toată ziua în magazin, ajutînd-o să descarce nişte noutăţi. Dacă era ceva în ele, sînt gata să jur că nu ştia. Mi-a trecut prin mîini tot ce se găsea acolo. E prea al naibii de indiferentă ca să ascundă ceva.

Poate.

Cu un oftat greu, Brewster scoase o pipă neagră şi uzată, începînd să şi-o umple.

– Dacă prăvălioara aia trăsnită e locul de legătură, cel puţin unul din ei ascunde ceva... poate toţi trei. Se pare că Ryce e ca un frăţior mai mic. Cît despre Adams...

Scăpără un chibrit şi trase din pipă. Slade nu spuse nimic.

– Ei bine, cucoana are în spate numele judecătorului şi multă influenţă politică pentru a-şi păstra reputaţia curată, dar, dacă e implicată, s-a căcat la semnal.

– Nu e, se pomeni Slade spunînd, scuturînd scrumul ţigării pe fereastră.

– Ai majoritatea de partea ta, comentă nepăsător Brewster. Chiar dacă e curată ca o inimă de mamă, în momentul ăsta a intrat la mare strîmtoare. Presiunile cresc, Sladerman. În curînd, o să sară capacu-n aer, iar atunci, o să facă urît de tot. Winslow se poate pomeni drept la mijloc. Dodson pare să te creadă destul de bun ca s-o ţii la fereală, cînd o să cadă capacul la loc.

– Voi avea grijă de ea, murmură Slade. Nu-mi place s-o ştiu singură acolo cu Adams.

– Ei, eu oricum am pierdut cina, îşi bătu Brewster stomacul rotofei. Intru să mănînc pe banii contribuabililor şi să stau cu ochii pe cucoana ta.

– Nu e a mea, bombăni Slade.

Restaurantul era liniştit, luminat de lumînări. Masa unde stăteau Jessica şi Michael avea o splendidă vedere spre Strîmtoare. Pe apa neagră ca noaptea se

Slade se apropie de ea. Provocarea din ochii ei şi propriul lui orgoliu i-o impuneau, exact cum prevăzuse Jessica.

– Ce teorie?

Îi înfruntă privirea furioasă, fără să şovăie.

– Ai vreo slăbiciune, Slade? Vreun tendon al lui Ahile?

Cu mişcări calculate, Slade puse jos paharul, apoi îl luă pe al ei. O simţi devenind ţeapănă, deşi nu se retrase. Degetele lui îi încercuiră gîtul, ademenindu-i buzele să se apropie la un centimetru de ale lui. Jessica îi simţi adierea caldă a respiraţiei pe piele.

– S-ar putea să regreţi dacă afli, Jess. Nu te voi trata ca pe o doamnă.

Îşi azvîrli capul pe spate. Deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul, îi înfruntă ochii cu o provocare furioasă:

– Cine ţi-a cerut-o?

Degetele lui Slade se încleştară; genele ei coborîră. Soneria sună. Slade luă paharul şi dădu pe gît restul de scotch.

– A venit, spuse el scurt şi ieşi cu paşi mari din cameră.

Slade opri maşina la mică distanţă de restaurant, închise motorul şi-şi scoase o ţigară, rămînînd în aşteptare. Valetul tocmai parca *Daimler*-ul lui Michael. Slade s-ar fi simţit mai comod dacă se putea strecura înăuntru, ca să n-o scape din ochi pe Jessica, dar aşa ceva era prea riscant.

Văzu maşina sosind în spatele lui. Tensiunea îi încreţi pielea cefei, cînd şoferul coborî pentru a se apropia. Slade îşi introduse o mînă sub veston, apucînd strîns patul pistolului. De geamul portierei se lipi o insignă. Slade se relaxă, în timp ce omul ocolea capota pentru a se aşeza pe fotoliul din dreapta.

– Sladerman, îl salută scurt din cap agentul Brewster. Urmăreşti cucoana. Eu urmăresc bărbatul. Comisarul Dodson ţi-a spus că sînt pe fir?

– Mhm.

– Greenhart e pe urmele lui Ryce. Nu se-ntîmplă

prea multe; tipul a zăcut la pat mai mult de-o săptămînă. Încă n-ai prins nimic, deduc.

– Nimic.

Slade se mută într-o poziţie mai comodă.

– Sîmbătă am stat toată ziua în magazin, ajutînd-o să descarce nişte noutăţi. Dacă era ceva în ele, sînt gata să jur că nu ştia. Mi-a trecut prin mîini tot ce se găsea acolo. E prea al naibii de indiferentă ca să ascundă ceva.

Poate.

Cu un oftat greu, Brewster scoase o pipă neagră şi uzată, începînd să şi-o umple.

– Dacă prăvălioara aia trăsnită e locul de legătură, cel puţin unul din ei ascunde ceva... poate toţi trei. Se pare că Ryce e ca un frăţior mai mic. Cît despre Adams...

Scăpără un chibrit şi trase din pipă. Slade nu spuse nimic.

– Ei bine, cucoana are în spate numele judecătorului şi multă influenţă politică pentru a-şi păstra reputaţia curată, dar, dacă e implicată, s-a căcat la semnal.

– Nu e, se pomeni Slade spunînd, scuturînd scrumul ţigării pe fereastră.

– Ai majoritatea de partea ta, comentă nepăsător Brewster. Chiar dacă e curată ca o inimă de mamă, în momentul ăsta a intrat la mare strîmtoare. Presiunile cresc, Sladerman. În curînd, o să sară capacu-n aer, iar atunci, o să facă urît de tot. Winslow se poate pomeni drept la mijloc. Dodson pare să te creadă destul de bun ca s-o ţii la fereală, cînd o să cadă capacul la loc.

– Voi avea grijă de ea, murmură Slade. Nu-mi place s-o ştiu singură acolo cu Adams.

– Ei, eu oricum am pierdut cina, îşi bătu Brewster stomacul rotofei. Intru să mănînc pe banii contribuabililor şi să stau cu ochii pe cucoana ta.

– Nu e a mea, bombăni Slade.

Restaurantul era liniştit, luminat de lumînări. Masa unde stăteau Jessica şi Michael avea o splendidă vedere spre Strîmtoare. Pe apa neagră ca noaptea se

oglinde.u luna şi licăririle răsfirate ale stelelor. Murmurele mesenilor erau discrete – crîmpeie de fraze scăzute, rîsete încete. Mireasma florilor proaspete se combina cu aroma mîncării şi a cerii de lumînare. Şampania îi zumzăia plăcut prin cap. Dacă i-ar fi spus cineva că în ultima vreme muncise prea mult, Jess l-ar fi luat în rîs. Acum, însă, era complet relaxată pentru prima oară în mai mult de o săptămînă.

– Mă bucur că ţi-a venit ideea asta, Michael.

Lui Michael îi plăcea felul cum se unduia lumina pe faţa ei, aruncîndu-i umbre misterioase sub pometii obrajilor şi accentuînd ciudata nuanţă aurie a ochilor. De ce i se părea întotdeauna mai frumoasă atunci cînd revenea de departe? Şi nu cumva, dintr-o duzină de motive prosteşti, aşteptase prea mult?

– Jessica.

Îi ridică mîna la buze.

– Mi-ai lipsit.

Gestul şi tonul lui o surprinseră.

– Mă bucur că te-ai întors, Michael.

Curios, cum întotdeauna fusese celebru pentru replicile lui prompte, iar acum era incapabil să continue.

– Jessica... Vreau să-ncepi să vii şi tu cu mine în turneele de achiziţii.

– Să vin cu tine? i se încreţi ei fruntea. De ce, Michael? Eşti mai mult decît capabil să le rezolvi. Detest s-o recunosc, dar te pricepi mult mai mult decît mine.

– Nu vreau să mă mai despart de tine.

Mirată, Jessica rîse scurt, în timp ce-l strîngea de mînă.

– Michael, nu-mi spune că te-ai simţit singur. Ştiu că nimic nu- ţi place mai mult decît să te zbengui prin Europa, la vînătoare de comori. Dacă te-a cuprins dorul de casă, e o premieră.

Degetele lui le strînseră pe ale ei.

– Nu de casă mi-era dor, Jessica, şi mă simţeam singur doar dintr-un anume motiv. Vreau să-mi fii soţie.

Surprinderea ar fi fost un termen moderat; Jessica rămase năucită, străvezie la faţă. *Soţie?* Aproape crezu că înţelesese greşit. Nici nu-l putea concepe pe

Michael dornic să se căsătorească, şi cu atît mai puţin cu ea. Lucrau împreună de aproape trei ani, erau asociaţi de afaceri, prieteni, dar niciodată...

– Jessica, nu se poate să nu ştii ce simt, puse el cealaltă mînă peste cele două reunite. Te iubesc de ani de zile.

– Michael, habar n-am avut. Of, sună aşa de răsuflat...

Îşi plimbă degetele mîinii libere în sus şi-n jos pe piciorul paharului.

– Nu ştiu ce să-ţi spun.

– Spune da.

– Michael, de ce acum? De ce aşa, deodată?

Îşi opri mişcarea nervoasă a mîinii, studiindu-l.

– Niciodată n-ai făcut vreo aluzie măcar că ai avea pentru mine alte sentimente decît cele de afecţiune.

– Ştii ce greu mi-a fost, o întrebă el încet, să mă mulţumesc cu atîta? Jessica, nu erai gata pentru sentimentele mele. Erai atît de captivată de succesul magazinului. Trebuia să-l încununezi cu succes. Iar eu voiam să-mi clădesc partea mea proprie, înainte de a te cere în căsătorie. Amîndoi aveam nevoie să fim independenţi.

Era adevărat tot ce spunea. Şi, totuşi, cum să înceteze dintr-o dată să-l mai vadă în el pe Michael, prietenul ei, asociatul, devenind Michael amantul, soţul?

– Nu ştiu.

O strînse de mînă, încurajator sau poate resemnat.

– Nu mă aşteptam să-mi răspunzi atît de repede. Ai să te gîndeşti?

– Da, sigur c-am să mă gîndesc.

Şi, chiar în timp ce i-o promitea, prin minte îi trecu în goană amintirea unei îmbrăţişări violente, pe o plajă bătută de vînt.

Tîrziu, telefonul sună, dar nu-l trezi din somn. Îl aşteptase.

– Ai găsit ceea ce-mi aparţine?

Îşi umezi buzele, după care le şterse cu dosul mîinii.

– Da... Jessica a dus biroul acasă. Este o mică

problemă.

– Nu-mi plac problemele.

Pe frunte îi apărură broboane reci de sudoare.

– Voi scoate diamantele. Numai că Jessica e mereu prin apropiere. N-am cum să demontez biroul şi să le iau, cît timp e ea în casă. Am nevoie de timp ca s-o conving să plece pentru cîteva zile.

– Douăzeci şi patru de ore.

– Dar nu e...

– Numai atîta timp ai... sau atîta timp va avea domnişoara Winslow.

Buza i se umezi de transpiraţie şi ridică o mînă tremurătoare ca să şi-o şteargă.

– Nu-i face nimic. Am să le iau.

– De dragul domnişoarei Winslow, ai grijă să reuşeşti. Douăzeci şi patru de ore, repetă el. Dacă pînă atunci nu le ai, va fi lichidată. Îmi voi recupera singur ceea ce-mi aparţine.

– Nu! Le iau! Nu-i face nimic. Mi-ai jurat că nu va trebui s-o implicăm niciodată.

– Singură s-a implicat. Douăzeci şi patru de ore.

4

Jessica nu avea nici un răspuns. Singură, stătea pe plajă, ţinîndu-şi bărbia rezemată de genunchi şi privind cum soarele la răsărit întindea pe apă dungi trandafirii. La cîţiva metri distanţă, Ulysses fugărea valurile, repezindu-se înapoi spre mal ori de cîte ori se întorceau contra lui. Renunţase la ideea de a o îndemna pe Jessica să-i arunce beţe.

Întotdeauna îi plăcuse plaja la răsăritul soarelui. O ajuta să gîndească. Ţipetele pescăruşilor, loviturile apei pe stînci, lumina înmugurindă îi calmau de fiecare dată mintea, astfel încît putea găsi răspunsuri. Cu această ocazie, însă, nu. Nu se punea problema că nu s-ar fi gîndit niciodată să se mărite, să-şi întemeieze un cămin,

să crească o familie – dar niciciînd nu avusese imaginea clară a bărbatului. Putea să fie Michael?

Îi plăcea compania lui, conversaţia lui. Aveau interese comune. Dar... of, exista şi un *dar,* îşi spuse ea, lăsîndu-şi iar fruntea pe genunchi. Un *dar* enorm. Şi o iubea. Fusese oarbă în faţa dragostei lui. Unde-i era sensibilitatea? se întrebă, cu un val de vinovăţie şi neputinţă. Cum putuse fi atît de important un lucru – o afacere – încît să-i ia vederea? Mai rău, acum, cînd ştia, ce trebuia să facă?

Slade coborî treptele falezei, înjurînd. Cum naiba să ţină în frîu o femeie care se trezea înainte de răsăritul soarelui? Plecase la plimbare pe plajă, îi spusese Betsy. Singură, pe o plajă pustie, îşi zise cu amărăciune Slade, complet vulnerabilă în faţa a oricine şi orice. Trebuia neapărat să umble mereu, să facă tot timpul cîte ceva? De ce nu putea fi nătînga leneşă pe care şi-o imaginase?

Apoi, o zări – cu capul aplecat şi umerii aduşi. Dacă n-ar fi avut masa aceea de păr ca grîul, ar fi putut să jure că era o altă femeie. Jessica stătea întotdeauna dreaptă şi mereu mergea într-o direcţie – de obicei, prea repede. Nu se ghemuia, înfrîntă. Stingherit, îşi îndesă mîinile în buzunare şi porni spre ea.

Nu-l auzi, dar simţi intruziunea şi, aproape simultan, identitatea intrusului. Încet, se îndreptă, revenind cu privirea spre orizont.

– Bună dimineaţa, îl salută ea, cînd Slade ajunse alături. Te-ai sculat devreme.

– Şi tu.

– Ai lucrat pînă tîrziu. Ţi-am auzit maşina de scris.

– Scuză-mă.

– Nu, surîse Jessica, fugar. Mi-a plăcut. Merge bine cartea?

Slade îşi ridică privirea, cînd un pescăruş pluti peste capetele lor, tăcut, cu pieptul alb.

– A mai înaintat întrucîtva, azi-noapte.

„E ceva în neregulă," îşi spuse. Dădu să se aşeze lîngă ea, apoi se răzgîndi şi rămase în picioare.

– Ce-i cu tine, Jess?

Nu-i răspunse imediat, dar întoarse capul pentru a-i studia faţa. Şi ce-ar fi făcut el, se întrebă Jessica, dacă dorea ca o femeie să-l ia de soţ? Ar fi aşteptat cu răbdare, ar fi ales momentul cel mai potrivit, pentru ca apoi să fie mulţumit cînd ea îi cerea să aştepte răspunsul? Umbra unui zîmbet îi atinse buzele. Doamne, nu.

– Ai avut multe amante? îl întrebă.

– *Ce?*

Nu-i luă în seamă expresia neîncrezătoare, ci întoarse din nou capul spre valuri.

– Presupun că da, murmură ea. Ai un fizic foarte frumos.

Norii ce pluteau pe deasupra apei erau luminaţi cu roşu şi auriu. În timp ce vorbea, Jessica îi privea devenind tot mai luminoşi.

– Pe-ai mei, îi pot număra pe trei degete, continuă, pe un ton mai mult absent decît confidenţial. Primul a fost în colegiu, o relaţie atît de scurtă, încît nici nu mi se pare drept s-o pun la socoteală. Îmi trimitea garoafe şi cita cu glas tare din Shelley.

Rîse scurt, în timp ce-şi rezema iarăşi bărbia pe genunchi.

– Mai tîrziu, cînd umblam prin Europa, am cunoscut un bărbat mai în vîrstă, francez, foarte sofisticat. Am căzut la picioarele lui ca o tonă de cărămizi... apoi, am aflat că era însurat şi avea doi copii.

Clătinînd din cap, îşi cuprinse şi mai strîns genunchii.

– După aceea, a urmat un director de publicitate. A, se pricepea la vorbe. A fost chiar după moartea tatei, şi... bîjbîiam. Mi-a cerut să-i împrumut zece mii de dolari şi a dispărut. De-atunci, n-am mai avut legături cu nici un bărbat.

Privi marea, melancolică.

– Nu voiam să mă ard din nou, aşa că am fost atentă. Poate prea atentă.

Nu era peste măsură de încîntat să audă despre bărbaţii din viaţa ei. Făcînd un efort să rămînă obiectiv, continuă s-o asculte. Cînd rămase tăcută, Slade se

aşeză alături. Un minut încheiat, nu se auzi decît zgomotul valurilor care se spărgeau şi ţipetele pescăruşilor.

– Jess, de ce-mi spui toate astea?

– Poate pentru că nu te cunosc. Poate fiindcă am impresia că te cunosc de ani de zile.

Cam zguduită, rîse şi-şi trecu mîinile prin păr.

– Nu ştiu...

Inspirînd adînc, privi drept înainte.

– Michael m-a cerut de soţie.

Îl lovi cu putere – ca o izbitură buimăcitoare în ceafă, care te lasă dezorientat o clipă, înainte de pierderea cunoştinţei. Foarte încet, Slade adună o mînă de nisip, lăsîndu-l apoi să i se cearnă printre degete.

– Şi?

– Şi nu ştiu ce să fac!

La asta, se întoarse spre el, cu ochii tulburi de frustrare.

– Nu pot suferi să nu ştiu ce să fac.

„Opreşte-o imediat," îşi impuse Slade. „Spune-i că nu te interesează să-i asculţi problemele." Cuvintele, însă, i se desprindeau deja de pe buze.

– Ce simţi pentru el?

– Depind de Michael, începu Jessica, vorbind cu repeziciune. Face parte din viaţa mea. E important pentru mine, foarte important...

– Dar nu-l iubeşti, încheie calm Slade. Atunci, ar trebui să ştii ce ai de făcut.

– Nu-i aşa de simplu, replică ea; cu un sunet de exasperare, vru să se ridice, dar se sili să stea nemişcată. E îndrăgostit de mine. Nu vreau să-l rănesc şi poate...

– Poate ar trebui să te măriţi cu el ca să nu sufere? rîse Slade, fără chef. Nu fi idioată.

Furia i se înteţi repede, pentru a fi la fel de rapid înăbuşită. Îi era greu să-i contrazică logica. Mai mult nefericită decît jignită, privi un pescăruş dînd rotocoale la mică înălţime deasupra apei.

– Ştiu că un mariaj cu el ne-ar face rău amîndurora, în perspectivă, mai ales dacă are pentru mine

sentimente atît de profunde pe cît le crede acum.

– Nu eşti sigură că te iubeşte, murmură Slade, gîndindu-se la celelalte motive pentru care Michael ar fi putut-o dori de soţie.

– Sînt sigură că aşa crede, răspunse Jessica. Mă gîndeam că dacă am deveni amanţi, atunci poate...

– Doamne sfinte! o apucă el de umăr, brutal. Te gîndeşti să-ţi oferi trupul ca un fel de premiu de consolare?

– *Termină!* închise Jessica strîns ochii, ca să nu-i vadă sarcasmul de pe chip. O spui pe un ton atît de murdar.

– Şi ţie cum naiba ţi se pare?

Jessica ridică mîinile, într-un gest de zădărnicie total necaracteristic pentru ea.

– Trecutul meu cu bărbaţii a fost atît de sărac, încît mă gîndeam... în fine, poate că, dacă-i lăsam puţin timp, se răzgîndea.

– Imbecilo, spuse scurt Slade. Zi-i că nu şi gata.

– Acum faci să pară atît de uşor.

– Tu complici totul, Jess.

– Oare?

Un moment, îşi coborî din nou fruntea spre genunchi. Mîna lui Slade ajunsese deja la jumătatea distanţei spre părul ei, cînd şi-o opri.

– Eşti atît de sigur pe tine însuţi, Slade. Nimic nu mă face să fiu mai laşă decît oamenii la care ţin. Ideea de a-l privi din nou în faţă, ştiind ce am de făcut, mă face să-mi vină s-o iau la fugă.

Slade reacţiona în faţa fragilităţii pe care Jessica şi-o manifesta atît de rar. În adîncul lui, ceva se chinuia să se elibereze, ca s-o mîngîie. Se stăpîni cu un moment înainte de a fi prea tîrziu.

– Nu va fi primul bărbat căruia i se refuză o cerere în căsătorie.

Jessica oftă. Nimic din tot ce spunea nu mai avea sens, după ce fusese rostit cu voce tare – şi tot ce spunea Slade, avea. O parte din povară i se risipise. Cu o jumătate de zîmbet, se întoarse spre el.

– Ţi s-a întîmplat?

– Ce să mi se întîmple?

– Ţi s-a refuzat vreo cerere?

Slade zîmbi, bucuros că expresia aceea pierdută i se şterse din ochi.

– Nu... dar, în fond, nici una n-a fost cerere în căsătorie.

Jessica rîse scurt.

– Şi ce cereri erau?

Întinzînd mîna, Slade îi apucă o şuviţă de păr:

– Culoarea asta e autentică?

– Ce întrebare abominabil de grosolană.

– Pe măsura întrebării tale, ripostă el.

– Dacă-ţi răspund, îmi răspunzi şi tu?

– Nu.

– Atunci, cred că nu ne rămîne decît să ne folosim amîndoi imaginaţia.

Rîse iar şi dădu să se ridice, dar mîna care o ţinea de păr o opri.

Surîsul întrebător pe care i-l adresă se stinse repede. Ochii îi stăteau aţintiţi asupra ei, întunecoşi, intenşi şi, în mod excepţional, descifrabili. Dorinţă. Dorinţă fierbinte, electrică, nestăpînită. Şi era atrasă spre el, deja excitată doar de o singură privire. Pentru prima oară, se temu. Avea să-i răpească un lucru pe care nu-l putea primi cu uşurinţă înapoi, dacă mai reuşea cît de cît să-l recupereze. O trase mai aproape, iar Jessica se opuse. Apărîndu-se instinctiv de o frică nebuloasă, îşi propti mîinile pe pieptul lui.

– Nu. Nu asta voiam.

Ba da, ba da, asta, îi spuneau ochii ei, chiar în timp ce mîinile îl respingeau.

Dintr-o mişcare, ajunse sub el, pe nisip.

– Te-am prevenit, n-am să te tratez ca pe o doamnă.

Gura lui Slade coborî, luă, aţiţă. Teama fu îngropată sub o avalanşă de pasiune. În prima clipă cînd îi simţi gustul, reacţia o copleşi, slăbatică şi liberă. Jessica uită ce avea de pierdut, mulţumindu-se să trăiască. Limba lui o sonda, căutînd încet, seducînd expert, în timp ce buzele i le striveau pe ale sale într-o cerere nesfîrşită, superbă. Îi răspunse, impunîndu-şi iraţional, dorind cu

disperare. Apoi, Slade îşi smulse gura de pe a ei, pentru a-i porni peste faţă, ca spre a-i absorbi textura pielii numai şi numai prin simţul gustului.

Fremătînd de dorinţă să-i aibă iarăşi buzele lipite de ale ei, întoarse capul, căutîndu-l. Şi deodată, feroce, Slade îşi îngropă buzele în gîtul ei, smulgîndu-i un geamăt. Nisipul foşnea, în timp ce Jessica se mişca deasupra, dorind ca voluptatea chinuitoare pe care i-o stîrnea Slade să continue la nesfîrşit.

Mîinile ei îşi găsiră calea pînă sub puloverul lui, peste planele şi muşchii spatelui, în josul liniei dure a coastelor, spre mijlocul îngust. În aerul umed se simţea mirosul sărat al mării şi, slab, aroma de mosc a patimii. Gura lui i-o regăsi iar, fără greş, în timp ce apa se sfărîma cu zgomot tunător pe stîncile din apropiere. Îi simţi buzele mişcîndu-se peste ale ei, deşi înţelesul murmurului se pierdu. Nu răzbătu decît tonul – cu un soi de deznădejde furioasă. Apoi, mîinile sale începură să caute, cu meticulozitate violentă, de la şolduri spre sîni, stăruind acolo ca prinse în moliciunea lor. Nu-şi dădea seama de soarele care-i inunda pleoapele închise, nu simţea nici nisipul aspru de sub spatele ei. Acum nu mai erau decît buzele şi mîinile lui.

Degete bătătorite îi treceau peste piele, zgîriind, aţîţînd focuri noi în timp ce le alimentau pe cele deja aprinse. Brutal, Slade îi apucă între dinţi buza de jos, trăgînd-o în gură pentru a o suge şi a o roade pînă cînd oftaturile ei se transformară în gemete. Pradă unei bruşte frenezii, Jess se arcui sub el, cu nucleul palpitînd lipit de al lui. Docul se freca de doc, formînd o barieră subţire, înnebunitoare.

Cu un mormăit, Slade îşi îngropă chipul în părul ei, se cufundă în miros, pe cînd dibuia să-şi recapete controlul. Dar n-avea să mai fie nici urmă de control, ştia, cu gustul, parfumul şi senzaţia ei covîrşindu-l.

Blestemînd înăbuşit, se rostogoli de deasupra sa, sărind în picioare înainte ca Jessica să-l poată atinge, făcîndu-l să uite de orice raţiune.

Trase aer în piept, adînc, aspru, răcorindu-i dogoarea care-i radia prin tot trupul. Trebuia să-şi fi ieşit

din minţi, îşi spuse, că ajunsese atît de aproape s-o posede. Secundele treceau. Le putea număra după sunetul respiraţiei nesigure de lîngă el. Şi al propriei lui respiraţii.

– Jess...

– Nu, nu spune nimic, am priceput.

Vocea ei era îngroşată, şovăitoare. Cînd Slade se întoarse, Jessica se ridicase să se scuture de nisip. Luciul soarelui de dimineaţă îi aureola creştetul capului, în timp ce briza îi azvîrlea şuviţele de păr încoace şi-ncolo.

– Te-ai răzgîndit. Orice om are dreptul.

Cînd vru să treacă pe lîngă el, Slade o apucă de braţ. Jessica se smuci în strînsoare, constată că nu se putea desprinde şi-şi azvîrli bărbia în sus.

Durere. Slade o distingea mult prea bine, pe sub furia din ochii ei. Era mai bine aşa, îşi spuse. Mai inteligent. Dar cuvintele îi ieşiră pe gură înainte de a le putea opri.

– Ai prefera să facem dragoste pe plajă, ca doi adolescenţi?

Uitase unde se aflau. Locul şi timpul nu mai contaseră, cînd nevoia de dragoste trecuse pe primul plan. Nu făcu decît s-o răneasscă şi mai adînc în amorul propriu faptul că el îşi amintise şi-şi păstrase destulă stăpînire de sine ca să se oprească.

– Aş prefera să nu mă mai atingi, replică ea rece.

Coborî ochii spre mîna lui încleştată, apoi îi ridică iar, încet.

– Începînd de acum.

Strînsoarea lui Slade nu făcu decît să se întărească şi mai mult.

– Te-am prevenit odată să nu forţezi nota.

– Să nu forţez? se răsti Jessica. Nu eu am început asta, nu eu am vrut-o.

– Aşa e, n-ai început-o tu.

Acum o apucă de umeri, zguduind-o cu putere, de trei ori.

– Şi nici eu n-am vrut-o, aşa că, înapoi!

La ultima zgîlţîitură, dinţii ei clănţăniră. Dacă, înainte,

durerea învinsese furia, acum curentul se întorsese. Ca turbată, Jessica îi azvîrli în lături ambele mîini.

– Să nu-ndrăzneşti să strigi la mine! răcni ea, şi mai tare decît Slade.

În spatele lor, apa se trînti peste stînci, ridicîndu-se apoi într-o explozie tumultuoasă.

– Şi să nu insinuezi că m-am aruncat asupra ta, fiindcă n-am făcut-o!

Cu braţele imobilizate, trebuia să azvîrle din cap pentru a-şi elibera faţa de părul răvăşit. Ochii îi sticleau sub şuviţele bătute de vînt.

– Te pot face să te tîrăşti în faţa mea, dacă vreau!

Ochii lui Slade se îngustară ca două mici fante cenuşii. Furie, amestecată cu certitudinea incomodă că, probabil, ar fi putut.

– Nu mă tîrăsc la picioarele nici unei femei, şi cu atît mai puţin în faţa unei fîşneţe mucoase care-şi foloseşte parfumul drept armă.

– O fîşneaţă...

Se întrerupse, bîlbîindu-se.

– ...*mucoasă!* izbuti ea, după o clipă de indignare. Băi, bou tîmpit şi încrezut ce eşti!

Incapabilă să găsească o apărare mai bună, îl împinse cu mîna în piept.

– Sper că n-ai băgat nici o femeie în romanul ăla al tău, fiindcă le cunoşti – zero! Nici măcar nu *folosesc* vreun parfum. Şi n-aş avea nevoie...

Gîfîind, Jessica lăsă fraza neterminată.

– De ce naiba te hlizeşti?

– Te-ai înroşit la faţă, răspunse el. Eşti drăgălaşă.

Ochii îi fulgerară de furie, aurii. Pasul pe care-l făcu spre el îi trăda clar intenţiile violente. Ridicînd mîinile, cu palmele înainte, Slade se retrase.

– Pace!

Nu era sigur cînd şi cum, dar, la un moment dat, în timpul diatribei ei, mînia i se risipise pur şi simplu. Aproape că-i părea rău. Cearta cu ea era aproape la fel de stimulativă ca sărutările. Aproape.

Jessica ezită. Enervarea nu i se consumase, dar modul în care-i zîmbea Slade era foarte atrăgător.

Prietenos şi o idee admirativ. Îi veni rapid ideea că era primul surîs absolut sincer pe care i-l adresase vreodată. Şi era mai important decît furia ei.

– Poate, răspunse, nedorind să-l ierte prea curînd.

– Declară-ţi termenii.

După un moment de gîndire, îşi propti mîinile în şolduri.

– Retractează fîşneaţa mucoasă.

Licărul de umor pur din ochii lui îi plăcu.

– În schimbul boului tîmpit şi încrezut.

Negocierile erau viciul ei cel mai mare. Jessica strînse degetele, contemplîndu-şi unghiile.

– Doar tîmpitul. Restul, rămîne în picioare.

Slade îşi înfipse degetele mari în buzunarele blugilor.

– Eşti o tipă dură.

– Te-ai prins.

Îi întinse mîna, strîngîndu-şi-le amîndoi solemni.

– Mai e ceva.

De vreme ce rezolvaseră problema furiei, Slade voia să se ocupe şi de cea a durerii.

– Nu m-am răzgîndit.

Jessica nu răspunse. După un moment, Slade o cuprinse cu un braţ pe după umeri şi începu s-o conducă înapoi spre trepte. Fără prea mult efort, alungă glasul sîcîitor care-i spunea că făcea o greşeală.

– Slade.

Îşi coborî privirea spre ea, în timp ce ocoleau pîlcul de copaci din capătul scării.

– Ce?

– Michael vine diseară la cină.

– O.K., n-am să m-arăt.

– Nu, se grăbi ea, puţin cam prea tare, apoi îşi muşcă buzele. Nu, de fapt, mă întrebam dacă ai putea...

– S-o fac pe însoţitorul? încheie el scurt. Ai grijă, Jess, iarăşi te apropii de a fi mucoasă.

Refuzînd să se lase pradă furiei, Jessica se opri în mijlocul peluzei, întorcîndu-se spre el.

– Slade, tot ce-ai spus pe plajă e adevărat. Şi eu

mi-am spus singură aceleaşi lucruri. Dar ţin la Michael... aproape la fel cum ţin şi la David.

Cînd Slade nu făcu decît să se încrunte, Jessica oftă.

– Ceea ce am de făcut diseară e dureros. Aş dori un mic sprijin moral. Mi-ar fi mai uşor dacă ai fi de faţă în timpul cinei. După aceea, mă descurc eu.

Fără tragere de inimă, dar resemnat, Slade lăsă să-i scape o respiraţie prelungă.

– Numai în timpul cinei. Şi-mi rămîi datoare.

Peste cîteva ore, Jessica se învîrtea prin salon. Tocurile îi ţăcăneau pe podeaua de esenţă tare, amuţeau pe covorul persan, apoi bocăneau iarăşi. Era recunoscătoare că David avea o întîlnire. I-ar fi fost imposibil să-şi ascundă de el starea şi la fel de imposibil să i se confeseze. Relaţiile profesionale dintre ea şi Michael aveau să devină inevitabil încordate. Jessica nu voia să mai adauge şi alte probleme. Poate că Michael avea chiar să ia hotărîrea de a-şi da demisia. Detesta acest gînd.

A, îi era oricînd posibil să înlocuiască un achizitor, îşi spuse, dar fuseseră atît de apropiaţi, formînd o echipă aşa de reuşită. Închizînd ochii, se mustră pe ea însăşi. Nu putea să nu se gîndească la Michael, fără referire la magazin. Întotdeauna merseseră aşa lucrurile. Poate că, dacă s-ar fi cunoscut dinaintea parteneriatului, ca în cazul lui David, ar fi avut alte sentimente. Jessica îşi încleştă din nou mîinile în faţă. Nu, pur şi simplu nu exista acea... scînteie. Dacă ar fi fost, problema magazinului n-ar fi intervenit niciodată.

Simţise scînteia o dată sau de două ori în viaţa ei – şocul acela scurt care spune că poate, doar poate. Faţă de Slade nu avusese nici o scînteie, reflectă ea. Fusese o erupţie în toată regula. Nervoasă, clătină din cap. Nu trebuia să se gîndească la Slade acum, nici la cele două ocazii turbulente cînd ajunsese în braţele lui. Se cuvenea să se concentreze numai asupra lui Michael, asupra modului de a-i spune nu fără a-l lovi.

Înainte de a intra în cameră, Slade se opri s-o privească. Mereu în mişcare, îşi spuse el, dar de astă dată sub energie se simţeau nervii. Purta o rochie neagră, foarte simplă, dar şi sofisticată, iar părul şi-l împletise într-o coadă, peste umăr. Privind-o, Slade avu un moment de simpatie pentru Michael. Nu i-ar fi fost prea uşor să iubească o asemenea femeie şi să piardă. Dacă Michael nu era un nătărău absolut, o singură privire spre faţa ei avea să-i aducă la cunoştinţă răspunsul. Nici nu mai era nevoie să deschidă gura.

– Va supravieţui, Jess.

Cînd Jessica se răsuci în loc, Slade porni spre bar.

– Mai există şi alte femei, să ştii.

Era intenţionat nepăsător, intenţionat cinic, ştiind care avea să-i fie reacţia. Chiar şi întors cu spatele la ea, i se păru că-i simţea brusca văpaia din ochi.

– Sper să te amorezezi rău de tot, într-o bună zi, replică Jessica. Şi sper să-ţi dea şi ea ţie cu tifla.

Slade îşi turnă un scotch.

– Nici o şansă, răspunse el indiferent. Vrei un pahar?

– Trag o duşcă.

Venind spre el, Jessica îi smulse paharul din mînă şi luă o înghiţitură prelungă.

– Curajul olandezului? o întrebă, cînd înghiţi, stăpînindu-şi o grimasă.

Îl privi pieziş, în timp ce alcoolul îi ardea gîtlejul.

– Anume eşti sinistru.

– Mhm. Nu te simţi mai bine?

Cu un rîs neputincios, Jessica îi întinse paharul la loc în mînă.

– Dur mai eşti, Slade.

– Frumoasă mai eşti, Jessica.

Cuvintele lui calme o descumpăniră complet. Le auzise de zeci de ori, de la zeci de oameni, dar niciodată nu-i făcuseră sîngele să zumzăie pe sub piele. Însă, la o adică, îşi spuse ea, complimentele nu se rostogoleau cu prea multă uşurinţă de pe limba unui bărbat ca Slade. Şi, într-un fel, simţea că nu se referea numai la frumuseţea fizică. Nu, era un om care privea dincolo de ceea ce putea fi văzut cu ochiul liber, spre straturile

care puteau doar să se simtă.

Privirile li se susţinură, un moment prea mult ca să rămînă calmi. Îi trecu prin minte că acum era mai aproape de a pierde în faţa lui un pas vital, decît pe plajă, dimineaţă.

– Probabil că eşti un scriitor foarte bun, murmură, în timp ce se îndepărta să toarne un pahar de vermut.

– De ce?

– Eşti foarte frugal cu cuvintele şi le cronometrezi neliniştitor de precis.

Fiind cu spatele spre el, îşi îngădui să-şi umezească nervoasă buzele. Ceasul de pe consolă bătu melodios semnalul orei exacte.

– Cred că ţi-ar plăcea să-mi scrii un discurs, înainte de a ajunge Michael aici.

– Mă lipsesc, mulţumesc.

– Slade...

Ezitînd doar o clipă, Jessica se întoarse spre el.

– N-ar fi trebuit să-ţi spun tot ce ţi-am spus azi-dimineaţă pe plajă. Serios, e nedrept faţă de Michael să ştii, şi e nedrept şi faţă de tine că ţi-am trîntit aşa în poală istoricul vieţii mele. Eşti un om căruia mi-e uşor să mă destăinuiesc, fiindcă asculţi un pic cam prea bine.

– Deformaţie profesională, bombăni el, cu gîndul la nesfîrşitul şirag de interogatorii şi convorbiri cu suspecţi, martori, victime.

– Încerc să-ţi mulţumesc, declară scurt Jessica. Nu mă poţi asculta cuviincios?

– Nu fi recunoscătoare pînă nu fac ceva, aruncă el.

– Mai curînd am să mă-nec, înainte de a-ţi mulţumi din nou.

Trînti în pahar o porţie de vermut, chiar în momentul cînd se auzi soneria.

Nici unul dintre cei doi bărbaţi nu era încîntat să ia masa împreună cu celălalt, dar îşi dădură toată silinţa. Conversaţia generală se îndreptă încet spre subiectul magazinului.

– Mă bucur că ai trecut pe-acolo pentru cîteva ore, Michael, împunse Jessica un crevete de Dijon, în loc

să-l mănînce. Nu cred că David e încă în stare pentru o zi întreagă de muncă.

– Părea să se simtă destul de bine. Iar lunea, în orice caz, merge de obicei destul de încet.

Îşi învîrti vinul în pahar, acordîndu-i cinei doar cu puţin mai multă atenţie decît Jessica.

– Îţi faci prea multe griji, iubito.

– N-ai fost aici săptămîna trecută, spuse ea, rupînd în bucăţele o chiflă.

Fără o vorbă, Slade îi întinse untul. Cu privirea în jos, Jess văzu ce mizerie făcuse şi luă paharul cu vin.

– Azi a fost destul de în formă ca să-i vîndă scrinul de Connecticut doamnei Donnigan, comentă Michael, după ce observă schimbul de priviri.

– David i-a vîndut ceva doamnei Donnigan?

Surpriza iniţială se transformă în amuzament.

– Ar trebui s-o cunoşti pe femeia asta, Slade. E o yankee pînă-n măduva oaselor, care poate întinde dolarul ce pe-un elastic. Ei, Michael îi vinde. Cu rare ocazii, şi eu, dar David...

Lăsînd fraza în suspensie, zîmbi:

– Cum a reuşit?

– Arătîndu-se foarte nehotărît să se despartă de el. Cînd am intrat eu, tocmai o înghiontea spre un cufăr de pecan, spunîndu-i că scrinul aproape i-l promisese altui client.

Jessica hohoti scurt.

– Ei, se pare că băiatul ăsta învaţă meserie. Va trebui să cedez şi să-l las să meargă cu tine în Europa, data viitoare.

Un moment, Michael se încruntă, cu privirea în farfurie, apoi, foarte încet, înfipse furculiţa într-un crevete.

– Dacă aşa vrei...

Jessica se amărî imediat. Înainte de a găsi un nou subiect de conversaţie, interveni Slade, întrebînd ce era acela un scrin de Connecticut. Jessica îi aruncă o scurtă privire recunoscătoare, lăsîndu-l pe Michael să se lanseze în explicaţii.

„De ce-am spus asta?" se întrebă ea. „Cum am putut fi atît de insensibilă, încît să uit că-mi ceruse ca

data viitoare să merg eu cu el în Europa?" Cu un oftat lăuntric, Jessica se jucă mai departe cu mîncarea. „N-am să mă descurc prea bine," îşi spuse. „Pur şi simplu nu mă voi descurca bine deloc."

Cît de diferiţi erau, îi trecu prin minte dintr-o dată, în timp ce-i privea pe cei doi bărbaţi conversînd calmi. Michael, cu gesturile lui line, era bine crescut, în maniere şi vorbe, şi îmbrăcat elegant. Jessica reflectă că niciodată nu-l văzuse cu o ţinută mai sportivă decît un tricou polo şi pantaloni de golf. Era numai farmec civilizat şi sexualitate sofisticată.

Slade rareori gesticula. Parcă ar fi ştiut că limbajul trupului îi putea trăda gîndurile. Nu, avea o stranie facultate a nemişcării. Şi nu l-ar fi calificat drept colţuros, deşi prefera blugii şi puloverele. Nu fermecător, dar dezarmant, decise ea. Iar sexualitatea lui era oricum, numai sofisticată nu. Era animalică.

Slade punea întrebări despre antichităţi, cînd numai la asta nu-i stătea gîndul. Astfel, Jessica dispunea de cîteva momente pentru a-şi regăsi calmul pe care aproape şi-l pierduse. Mai putea avea şi el ocazia de a-şi forma o opinie mai concretă despre Michael. Părea destul de inofensiv, cugetă Slade. Un băiat drăguţ, cu destul creier ca să răzbească în profesiune. Sau destulă minte pentru a fi una dintre verigile lanţului de contrabandă. Nu prima, îşi spuse el instinctiv. N-avea destulă bărbăţie.

Era genul de om cu care Slade ar fi putut-o asocia pe Jessica. Cizelat, inteligent. Şi destul de arătos, pentru cei ce preferau genul. Se părea să Jessica nu-l agrea. Nu fuseseră amanţi. Slade analiză situaţia, în timp ce-l asculta pe Michael. Ce fel de bărbat, se întrebă el, ar fi putut sta pe lîngă femeia asta zi de zi, fără a face dragoste cu ea – sau fără a-şi pierde minţile? Michael reuşise să se stăpînească aproape trei ani. Slade calculă că el nu fusese în stare s-o facă nici măcar tot atîtea zile. Michael Adams era fie îndrăgostit nebuneşte de ea, fie mai deştept decît părea. Observînd modul cum îi alunecau uneori ochii spre Jessica, Slade simţi o undă de milă. Îndrăgostit la nebunie

sau nu, nu era indiferent.

Michael mai luă o înghiţitură de vin, încercînd să continue o conversaţie pe care începea s-o deteste. O cunoştea pe Jessica. O, da, îşi spuse el fatalist, o cunoştea bine pe Jessica. Îi văzuse răspunsul în ochi. Singura femeie care conta pentru el n- avea să fie niciodată a lui.

Toţi trei fură uşuraţi cînd Betsy aduse tava cu cafele.

– Domnişoară Jessica, dacă nu începeţi să mîncaţi mai mult, bucătăreasa iarăşi o să-şi dea demisia.

– Dacă nu şi-ar da-o o dată pe lună, ar scoate din program toată casa, replică indiferentă Jessica.

Mîncarea era un lucru de care se putea lipsi pînă după ce lămurea lucrurile cu Michael.

– Eu îmi iau o ceaşcă şi merg în bibliotecă, se ridică Slade, turnîndu-şi cafeaua, înainte ca Betsy să poată protesta. Am cîteva lucruri de terminat în seara asta.

– Perfect.

Jessica avu grijă să nu-l privească.

– Hai să ne bem cafelele în salon, Michael. Nu, nu, Betsy, le duc eu, continuă, în timp ce servitoarea începea să bodogăne. Serveşte un brandy, îl invită pe Michael, cînd ajunseră în salon. Mie-mi ajunge doar cafeaua.

Michael îşi turnă o cantitate generoasă, astupînd la loc carafa cu dopul de cristal înainte de a se întoarce. Betsy aprinsese focul în timp ce stăteau la masă. Trosnea cu o veselie pe care n- o simţeau nici Michael, nici Jessica. Rămînînd în latura opusă a încăperii, o privi cum turna din cafetiera de porţelan în ceşti. Serviciul era împodobit delicat cu violete pe fundal ivoriu. Michael numără toate petalele înainte de a vorbi.

– Jessica.

Degetele i se strînseră pe toarta vasului cu frişcă şi înjură în gînd. Ciudat, cum niciodată n-o dorise mai mult decît acum, în momentul cînd era sigur că nu putea s-o aibă niciodată. Fusese prea încrezător că, la timpul potrivit, toate aveau să se aranjeze de la sine.

– N-am vrut să te fac nefericită.

Ochii ei se ridicară să-l privească.

– Michael. ..

– Nu, nu e nevoie să spui nimic, ţi se citeşte pe faţă. Singurul lucru la care nu te-ai priceput nicicînd a fost să-ţi ascunzi sentimentele.

Bău îndelung din brandy.

– N-ai să te măriţi cu mine.

„Spune-o repede," îşi comandă ea.

– Nu, nu pot.

Ridicîndu-se, veni pînă lîngă el.

– Aş vrea să simt altfel, Michael. Aş vrea să-ţi fi cunoscut mai devreme sentimentele.

Michael privi în paharul cu brandy – aceeaşi culoare ca a ochilor ei şi la fel de îmbătător. Puse cupa jos.

– Ar fi schimbat cu ceva situaţia dacă te ceream acum un an? Acum doi ani?

– Nu ştiu, ridică ea din umeri, neajutorată. Dar, din moment ce în esenţă sîntem aceiaşi oameni de-atunci, cred că nu.

Îl atinse pe braţ, dorindu-şi să fi găsit nişte cuvinte mai potrivite, mai blînde.

– Ţin la tine, Michael, nu se poate să n-o ştii. Dar nu-ţi pot dărui ceea ce vrei.

Ridicînd o mînă, Michael o cuprinse de ceafă.

– Nu-ţi pot spune că nu voi încerca să-ţi schimb hotărîrea.

– Michael...

– Nu, n-am să insist acum.

O strînse încet.

– Dar am avantajul de a te cunoaşte bine – ce-ţi place, ce nu-ţi place.

Îi luă mîna, pentru a-i depune o sărutare în palmă.

– Şi te mai iubesc şi destul de mult ca să nu te hărţuiesc.

Cu un surîs, îi dădu drumul.

– Ne vedem mîine, la magazin.

– Da, bine.

Jessica îşi apăsă mîinile una de alta. Nu simţise nimic, numai regret, cînd el o atinsese cu buzele în palmă.

– Noapte bună, Michael.

Cînd uşa din faţă se închise în urma lui, Jessica rămase pe loc. Nu mai avea nici o poftă de cafea, nici energie ca să ducă tava la bucătărie şi să se descurce cu Betsy sau cu bucătăreasa. Lăsînd lucrurile aşa cum erau, Jessica porni spre scară.

– Jess?

Slade o opri cu un singur cuvînt. Se apropie prin hol, în timp ce Jessica aştepta pe a doua treaptă.

– E O.K.?

Dintr-o dată, îi veni să plîngă, tare de tot – să se întoarcă, să se arunce în braţele lui şi să-şi lase frîu liber lacrimilor. În schimb, îl repezi:

– Nu, nu e O.K. De ce naiba ar fi?

– Ai făcut ceea ce trebuia, răspunse el calm. N-o să sară cu maşina într-o prăpastie.

– Ce ştii tu? aruncă ea. N-ai pic de sentimente. Nici nu ştii cum e să ţii la cineva. Trebuie să ai inimă, ca să te doară.

Răsucindu-se pe călcîie, se repezi în susul scării, ajungînd aproape la jumătate înainte de a se opri. Închizînd strîns ochii, dădu cu pumnul în balustradă. După ce trase adînc aer în piept, se întoarse şi coborî din nou. Slade o aştepta jos.

– Iartă-mă.

– De ce?

Întrucît cuvintele ei îl atinseseră mai adînc decît ar fi dorit, ridică din umeri:

– Erai pornită.

– Ba nu eram, îşi frecă ea fruntea cu o mînă, obosită. Şi n-aveam nici un drept să te folosesc pe tine ca sac de box. Azi m-ai ajutat mult şi-ţi sînt recunoscătoare.

– Scuteşte-mă, replică el, întorcîndu-se să plece.

De astă dată, fu rîndul ei să-l oprească.

– Slade.

Mai făcu doi paşi, înjură şi reveni spre ea. Avea ochii sumbri, plini de o furie mocnită, ca şi cum scuzele ei l-ar fi enervat mai tare decît insultele.

– Îmi dau seama că s-ar putea să fii de altă părere,

dar în iad nu ajunge cine e cumsecade.

Cu aceste cuvinte, îl lăsă uitîndu-se după ea, în timp ce-şi continua drumul pe scară.

5

Două a.m. Jessica auzi vechiul ceas *Seth Thomas* din hol bătînd două dangăte muzicale. Trupul îi era epuizat, dar mintea refuza să i se liniştească. Accesele intermitente de dactilografiere ale lui Slade tăcuseră în urmă cu o oră. El putea dormi, îşi spuse Jessica dezgustată, răsucindu-se pe spate, pentru a sta din nou cu ochii în tavan. Dar, la urma urmei, Slade nu trecea prin nici o vîltoare emoţională.

Gîndurile îi reveniră spre Michael, făcînd-o să ofteze. „Nu, fii sinceră, Jessica," îşi ordonă. „Nu Michael îţi alungă somnul, ci bărbatul aflat cu două uşi mai încolo pe stînga."

Singură în întuneric, printre cearceafurile fine de in răvăşite, Jessica simţea nisipul zgîriind-o pe spinare, căldura soarelui şi biciuirea vîntului pe obraji. Apăsarea trupului lui pe al ei. Dorinţa îi fierbea în trupul obosit, deşteptîndu-i pulsaţii pe care se chinuia să le calmeze. Simţi durerea urcînd încet, din abdomen spre sîni. Cu mişcări repezi, sări din pat şi-şi luă un halat pe ea. Nu-i trebuia decît o băutură fierbinte care s-o liniştească, hotărî ea, aproape înnebunită. Dacă asta nu dădea nici un rezultat, avea să deschidă televizorul pînă o adormea vreun film vechi. Dimineaţă, urma să-şi pună din nou gîndurile în ordine. Avea să plece la lucru, evitîndu-l pe Slade pînă termina biblioteca şi se întorcea acolo de unde venise.

Jessica se strecură afară din cameră, pornind desculţă pe culoar. Se opri în faţa uşii lui Slade şi chiar întinse mîna spre clanţă, înainte de a se reculege. Doamne fereşte, ce-i trecea prin cap?! Grăbită, se îndreptă spre scări. Poate că un brandy ar fi fost mai potrivit decît ceva fierbinte, îşi zise ea.

Din obişnuinţă, coborî fără zgomot treptele, ocolind locurile care scîrţîiau şi trosneau. Un brandy şi un film vechi, repetă, în sinea ei. Dacă nici aşa ceva n-o adormea, nimic n-ar mai fi adormit-o. Văzînd că uşile salonului erau închise, se încruntă. Cine-o fi făcut asta? Uşile acelea nu stăteau niciodată închise. Ridicînd din umeri, deschise că probabil le închisese Slade, înainte de a urca să se apuce de scris. Traversă holul şi deschise una dintre uşi.

O lumină o orbi. Îi străluci drept în ochi, silind-o să-şi arunce un braţ în sus ca să se apere. În primul moment, se produse şocul. Păşi înapoi, buimăcită de lumină, neînţelegînd de unde provenea. Înainte de a apuca să vorbească, Jessica îngheţă. *O lanternă.* Nimeni nu avea ce căuta în salonul închis, cu o lanternă, la ora două noaptea. O spaimă îngheţată îi străbătu pielea, pentru a i se opri în gît ca un os de peşte. Fără a sta o clipă pe gînduri, se întoarse şi o luă la fugă înapoi pe scară.

Slade se trezi complet în momentul cînd uşa camerei sale se dădu de perete. O umbră se repezi spre pat şi, instinctiv, o apucă, o răsuci şi o ţintui sub el. Trîntită pe saltea, expiră prelung, şuierător. În momentul contactului, ştiu că o prinsese pe Jessica.

– Ce naiba faci? întrebă el, încleştîndu-şi degetele peste încheieturile mîinilor ei. Mirosul Jessicăi îi inunda toate simţurile; o dorinţă instantanee îi înăspri glasul.

Cu respiraţia tăiată, Jessica se chinui să vorbească. Trupul ei tremura de frică, sub Slade.

– Jos, îngăimă. E cineva jos.

Slade se încordă, făcînd însă un efort să vorbească liniştit.

– Un servitor.

– La două noaptea? şuieră Jessica, în timp ce începea s-o cuprindă furia.

Deodată, îşi dădu seama că Slade era gol, iar halatul ei se deschisese cînd o doborîse pe pat. Înghiţind în sec, se zbătu dedesubt.

– Cu lanternă?

Slade se retrase grăbit.

– Unde?

– În salon.

Închizîndu-şi cu un gest smucit halatul la loc, Jessica încercă să-şi închipuie că nu-i slăbiseră puterile, nici o clipă, pradă dorinţei. Îi privi silueta în timp ce-şi trăgea pe el pantalonii.

– Doar nu cobori acolo?

– Nu asta voiai să fac cînd ai dat buzna aici? ripostă el.

Deschise un sertar şi-şi scoase pistolul.

– Nu, nu m-am gîndit deloc. Poliţia.

Întinzînd mîna, Jessica aprinse lumina.

– Trebuie să telefonăm...

Fraza se întrerupse, cînd văzu ce avea Slade în mînă. În gît i se ridică un nou bulgăre de groază.

– De unde-l ai?

– Stai aici.

Aproape ajunsese la uşă, înainte ca Jessica să-şi poată propulsa din pat trupul amorţit.

– *Nu!* Nu te poţi duce acolo cu un pistol. Slade, cum...

O opri, apucînd-o strîns, dureros, de umăr. Cînd se aţintiră asupra ei, ochii-i erau reci ca gheaţa şi lipsiţi de expresie.

– Stai pe loc, îi ordonă, după care îi închise ferm uşa în faţă.

Prea şocată ca să nu se supună, Jessica privi lemnul gol. Ce Dumnezeu se întîmpla? Îşi apăsă ea obrajii cu mîinile. Era o nebunie. Cineva se furişa în salon, în toiul nopţii. Slade mînuia un pistol mare şi urît, de parcă s-ar fi născut cu el în mînă. Nervoasă, începu să se plimbe prin odaie. Domnea o linişte prea mare, îşi spuse, cu degetele încleştîndu-i-se şi destinzîndu-se iarăşi. Prea multă linişte. Nu putea sta pe loc.

Slade tocmai terminase un tur rapid şi complet al parterului; scîrţîitul treptelor îl făcu să se răsucească în loc. O văzu pe Jessica rezemîndu-se de perete, cu ochii mari, cînd pistolul se îndreptă spre ea.

– La dracu'l explodă Slade, coborînd arma. Ţi-am spus să rămîi sus.

Jessica avu destul timp să-şi dea seama că văzuse într-o sută de filme la televizor poziţia pe care o luase Slade cu pistolul. Apoi, începu tremurul.

– N-am putut. S-a dus?

– Aşa se pare.

Apucînd-o de mînă, o trase în salon.

– Rămîi aici. Merg să mă uit afară.

Jessica se lăsă într-un fotoliu, aşteptînd. Era întuneric; lumina slabă şi schimbătoare a lunii arunca prin cameră umbre unduitoare. În defensivă, îşi strînse picioarele sub trup, apucîndu-şi coatele în mîini. Avu revelaţia că rareori trebuise să înfrunte teama. Nu se descurca deloc onorabil. Închizînd un moment ochii, Jessica se sili să respire adînc, regulat.

În timp ce bubuiturile inimii i se mai calmau, gîndurile începură să i se limpezească. De ce avea scriitorul un revolver? De ce nu chemase poliţia? Ca de niciunde, i se formă o bănuială, dar Jessica o alungă. Nu, era ridicol... nu-i aşa?

Cînd Slade reveni în salon, peste zece minute, Jessica nu se clintise din fotoliu.

Cu o mişcare scurtă din încheietura mîinii, apăsă comutatorul, inundînd cu lumină toată încăperea.

– Nimic, spuse el scurt, deşi Jessica nu vorbise. Nici ţipenie de om, nici o urmă de spargere.

– Am văzut pe cineva, începu ea indignată.

– N-am spus că n-ai văzut.

Şi dispăru din nou, lăsînd-o să se bîlbîie cu următoarea replică pe buze. Reveni fără pistol.

– Ce-ai văzut?

În timp ce întreba, începu o cercetare mai atentă a camerei.

Cu sprîncenele îmbinate, Jessica îi urmări mişcările îndelung exersate.

– Uşile salonului erau închise. Cînd le-am deschis, m-a lovit o lumină în ochi. O lanternă. N-am văzut nimic.

– E ceva mutat din loc, pe-aici?

Continuă să-i privească abila căutare profesională, în vreme ce umbla prin salon. Nu, bănuiala aceea nu

fusese ridicolă, înţelese Jessica, în timp ce stomacul i se crispa. Era mult prea clar. O mai făcuse şi înainte. Mai folosise şi înainte pistolul ăla.

– Cine eşti?

Slade îi distinse răceala îngheţată din voce, cînd se lăsă pe vine în faţa barului. Nici unul dintre paharele de cristal nu fusese deranjat. Nu se întoarse.

– Ştii cine sînt, Jess.

– Nu eşti scriitor.

– Ba da.

– Ce grad? întrebă ea simplu. Sergent? Locotenent?

Slade luă carafa cu brandy şi turnă într-o cupă. Avea creierul perfect calm. Se apropie de ea, întinzîndu-i paharul:

– Sergent. Bea asta.

Rămase cu ochii spre chipul lui.

– Du-te dracului.

Ridicînd din umeri, Slade depuse cupa lîngă ea. O cuprinse un calm de moarte, alungîndu-i junghiul sentimentului de trădare.

– Vreau să ieşi din casa mea. Dar, înainte de a pleca, urmă liniştită Jessica, să-mi spui de ce ai venit. Unchiul Charlie te- a trimis, nu-i aşa? Ordinul comisarului?

Ultima propoziţie fusese plină de un dezgust calculat cu grijă.

Slade nu spuse nimic, întrebîndu-se cît de mult trebuia să-i spună ca s-o mulţumească. Era palidă, dar, acum, nu de frică. Turba de furie.

– Perfect.

Continuînd să-l privească, Jessica se ridică.

– Atunci, îl sun eu însămi pe comisar. Poţi să-ţi strîngi maşina de scris şi pistolul, sergent.

Trebuia să audă totul, hotărî Slade, dorindu-şi cu ardoare o ţigară.

– Stai jos, Jess.

Cum ea nu schiţă nici un gest de a se supune, o ajută dîndu-i un brînci în fotoliu.

– Stai jos, doar, şi ascultă, propuse el, cînd Jessica deschise gura să ţipe. Magazinul tău e suspectat că face parte dintr-o operaţiune majoră de contrabandă. Se crede că în unele dintre mărfurile de import sînt ascunse obiecte furate, care apoi se transferă la un om de legătură din partea asta, probabil prin vînzarea întregului articol.

Nu mai încerca să-l întrerupă, ci doar îl privea de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

– Interpolul îl vrea pe şef, nu pe cei cîţiva subalterni aflaţi deja sub observaţie. A mai reuşit să le scape printre degete şi nu vor să se mai întîmple. Tu, magazinul tău, oamenii care lucrează pentru tine, toţi sînteţi sub urmărire pînă cînd şeful va fi prins, sau ancheta se va îndrepta în altă direcţie. Între timp, comisarul vrea să te ştie în siguranţă.

– Nu cred o vorbă.

Vocea, însă, îi tremura. Slade îşi îndesă mîinile în buzunare.

– Informaţiile mele, precum şi ordinele, provin de la comisar.

– E ridicol.

Acum vocea îi devenise mai puternică, nuanţată de dispreţ.

– Crezi că se putea întîmpla aşa ceva în magazinul meu fără să ştiu?

În timp ce întindea mîna spre brandy, Jessica îi zări expresia ochilor. Mîna îi încremeni pe pahar, apoi coborî.

– Înţeleg, spuse ea încet.

Simţea o durere surdă în abdomen. Şi-l apăsă scurt cu o mînă, după care îşi înlănţui degetele laolaltă.

– Ai adus şi cătuşele, sergent?

– Termină, Jess.

Întrucît nu putea să suporte modul cum îl privea, Slade se întoarse să se uite prin cameră.

– După cum ţi-am spus, comisarul vrea să fii protejată.

– Şi făcea parte din misiunea ta să mă atragi suficient de mult pentru a deveni imprudentă?

Cînd Slade se răsuci în loc, Jessica sări în picioare, întîmpinîndu-i furia cu a ei proprie.

– Amorul se înscrie în ziua de muncă?

– Nici n-am început să fac amor cu tine, o apucă el de reverele halatului, înfuriat, aproape doborînd-o de pe picioare. Şi n-aş fi primit misiunea asta nenorocită, dacă ştiam că mă faci ghem ori de cîte ori mă uit la tine. Biroul te consideră curată. Nu înţelegi că asta te pune doar într-o poziţie cu atît mai periculoasă?

– Cum pot înţelege ceva, cînd nu mi se *spune* nimic? se răsti şi ea. În ce fel de pericol aş putea să mă aflu?

– Ăsta nu-i un joc, Jess, o zgîlţîi el, nervos. Săptămîna trecută a fost omorît un agent, la Londra. Ajunsese aproape, prea aproape, de a descoperi cine trage sforile. Ultimul lui raport menţiona diamante în valoare de un sfert de milion de dolari.

– Şi ce-are asta de-a face cu mine!? se smuci Jessica din mîinile lui. Dacă-şi închipuie că diamantele sînt dosite într-unul din importurile mele, n-au decît să vină. Pot să desfacă mobila bucată cu bucată.

– Şi să-l pună în gardă pe omul numărul unu, completă Slade.

– De unde ştii că nu sînt eu şefa?

O durere de cap mistuitoare se adăugase greţurilor din stomac. Obosită, Jessica îşi masă tîmpla.

– Eu conduc magazinul.

Slade îi privi degetele suple frămîntînd locul îndurerat.

– Nu singură.

Rămase încremenită. Foarte încet, coborî mîna.

– David şi Michael? şopti ea; neîncrederea ceda locul furiei. Nu! Nu-ţi permit să-i acuzi!

– Încă n-am acuzat pe nimeni.

– Nu, ai venit doar aici ca să ne spionezi.

– Să ştii că nu-mi place cu nimic mai mult ca ţie.

– Atunci, de ce eşti aici?

Sila deliberată din tonul ei îl făcu să-i vină s-o strîngă de gît. Vorbi rar, brutal:

– Deoarece comisarul nu voia ca fina lui să ajungă cu beregata ei frumoasă tăiată.

La auzul acestor cuvinte, toată roşeaţa i se risipi din

obraji, dar ochii îi rămaseră fermi.

– Cine mi-ar face vreun rău – David, Michael? Chiar şi tu trebuie să-ţi dai seama cît de absurd e totul.

– Ai fi surprinsă să afli de ce-s în stare oamenii ca să supravieţuiască, replică laconic Slade. În orice caz, sînt şi alţii implicaţi – genul care nu te-ar privi decît ca pe un obstacol uşor de înlăturat.

Nu voia să se gîndească la asta – nu putea, dacă voia să-şi stăpînească o criză de isterie. „Fii practică," îşi impuse Jessica. „Fii logică." De astă dată, ridică paharul şi bău îndelung, înainte de a vorbi.

– Dacă lucrezi în N.Y.P.D., n-ai nici o jurisdicţie aici.

– Comisarul are multă influenţă.

Unda de culoare ce i se infiltră înapoi în obraji îl uşură. Era mai dură decît părea.

– În orice caz, n-am venit aici pentru contrabandă, nu cu titlu oficial.

– Şi de ce eşti aici – oficial?

– Ca să te apăr pe tine de necazuri.

– Unchiul Charlie ar fi trebuit să-mi spună.

Slade ridică din umeri, schiţînd mişcarea doar pe jumătate, în timp ce privea prin încăpere.

– Mda, poate. N-avem cum şti dacă individul căuta ceva aici sau trecea doar prin cameră, în drum spre alta. După cum e topografia casei ăsteia...

Încruntat, îşi trecu absent o mînă peste pieptul gol.

– Vezi ceva deplasat din loc?

Jessica îi urmări mişcarea ochilor.

– Nu. Nu cred că putea să fi intrat de prea mult timp. Tu te-ai oprit din scris abia pe la ora unu. N-ar fi fost logic să aştepte pînă se stingeau toate luminile, înainte de a face spargerea?

Slade vru să-i aducă aminte că nimeni nu pătrunsese prin efracţie, apoi se răzgîndi. Dacă o ajuta cu ceva convingerea că fusese un străin, poate avea să adoarmă mai uşor. Se gîndi la David, care avea o cameră în aripa de est, la parter.

– Trebuie să dau raportul. Du-te la culcare.

– Nu.

Nedorind să recunoască faptul că n-avea curaj să urce la etaj singură, Jessica ridică din nou cupa cu brandy.

– Te-aştept.

Se aşeză, în timp ce Slade mergea spre telefonul din hol. Intenţionat, Jessica evită să-i asculte conversaţia, deşi vorbea atît de încet, încît ar fi trebuit să facă eforturi pentru a-l auzi. Magazinul ei, îşi spuse. Cum era posibil ca magazinul ei să fie încurcat în ceva atît de fantastic ca o operaţiune de contrabandă internaţională? Dacă n-ar fi fost atît de înspăimîntător, putea s-o umfle rîsul.

Michael şi David. Scuturînd scurt din cap, închise ochii. Nu, partea asta nu putea s-o creadă. Trebuia să se fi strecurat o greşeală undeva şi, cu timpul, poliţia sau F.B.I.-ul sau cine-o fi urmărit-o aveau să-şi dea seama.

În salon intrase un spărgător. Nimic mai simplu. Nu bombănise Betsy de zeci de ori că nu folosea sistemul de alarmă? Imaginea lui Slade cu pistolul în mînă îi reveni mult prea limpede în minte. Acela era un fapt pe care n-avea cum să-l ocolească.

Cînd Slade reveni, Jessica stătea nemişcată, cu ochii închişi. Avea sub ei cearcăne. Ceea ce tocmai aflase la telefon n-avea să i le şteargă, dar un somn bun pînă a doua zi, poate.

– Haide, o chemă el energic, încercînd să nu se îmblînzească în momentul cînd ochii i se deschiseră alarmaţi la auzul vocii lui. Eşti obosită. Du-te şi ia un somnifer, dacă nu poţi dormi. Iar mîine, nu te duci la magazin.

– Dar trebuie... începu ea.

– Trebuie să faci ce ţi se spune, de-acum încolo, o corectă Slade. Vei fi mai în siguranţă aici, unde te pot ţine sub ochi. Începînd de acum, nu mai ieşi din casă fără mine. Nu discuta.

Luînd-o de mînă, o ridică în picioare.

– În faza asta, n-ai de ales; trebuie să te încrezi în mine.

Aşa era. În timp ce Slade o conducea pe scară,

Jessica îşi dădu seama că dacă toate celelalte alcătuiau un labirint confuz, atîta lucru era clar. Acea primă impresie, foarte rapidă, din momentul cînd aproape se ciocnise de el la baza scării, fusese viabilă. Cu Slade, se afla în siguranţă.

– Nu-mi place să ştiu că eşti poliţist, murmură ea.

– Mda, nici eu nu mă înnebunesc întotdeauna după treaba asta. Du-te la culcare, Jess.

Îi eliberă braţul, cînd ajunseră la uşa ei. Înainte ca Slade să se poată îndepărta, Jessica îl luă de mînă.

– Slade...

Nu putea suferi ceea ce avea să-i ceară, detesta faptul de a recunoaşte faţă de ea însăşi, şi cu atît mai mult faţă de el, că-i era frică să rămînă singură.

– Eu...

Îşi abătu privirea dinspre ochii lui nerăbdători, uitîndu-se în camera întunecată.

– Ai putea să rămîi?

– Ţi-am spus, am primit ordin de la comisar.

– Nu, n-am vrut să...

Îşi umezi buzele.

– Cu mine, adică – în noaptea asta.

Îl privi, palidă, delicată, vulnerabilă. Slade simţi sîngele începînd să i se aprindă în piept. Vorbi pe un ton defensiv, cu glasul obtuz şi rece.

– Cînd mă culc cu o femeie, tind să-i acord deplina mea atenţie. Acum n-am timp pentru aşa ceva.

Jessica simţi un fior de panică şi de emoţie totodată.

– Nu-ţi cer să faci dragoste cu mine, doar să nu mă laşi singură.

Îşi permise s-o măsoare cu ochii, de sus şi pînă jos. Carne caldă, curbe gingaşe şi mătase albastră ca gheaţa.

– Crezi că aş petrece noaptea cu tine, fără să te am?

– Nu.

Răspunsul sosise prompt, încet. Palpitaţia deveni vuiet.

Dintr-o mişcare rapidă, calculată spre a o înspăi-

mînta, Slade o lipi cu spatele de uşă.

– N-ai experienţa necesară ca să-mi faci faţă, domnişoară.

Nu tocmai cu blîndeţe, mîna lui o apucă de beregată. Îi simţi sub palmă zbaterea nebunească a pulsului, dar ochii... ochii-i erau limpezi şi netemători. O dorea cu o disperare care ameninţa să alunge orice altceva.

– Nu-s unul dintre politicoşii tăi membri de club, Jess, o preveni, cu un glas primejdios de calm. Nu ştii pe unde-am umblat, ce-am făcut. Ţi-aş putea arăta trucuri pe lîngă care francezul tău ar părea un mic cercetaş. Dacă aş trage concluzia că te doresc, n-ai putea să fugi destul de repede.

Abia îl mai auzea, peste bubuiturile înfundate ale propriei ei inimi. Ochii i se înceţoşaseră de dorinţă.

– Care din noi fuge, Slade?

Braţele îi erau deja grele, dar le ridică. Cu o mişcare prelungă şi înceată, îşi trecu degetele peste spatele lui gol. Slade deveni rigid. Degetele i se strînseră iute pe grumazul ei. Jessica îşi lipi trupul de al său.

– Lua-te-ar dracu', Jess.

Cu un geamăt, gura i se năpusti s-o prade pe a ei.

Simţurile Jessicăi se învolburară de pe urma atacului, dar rămase agăţată de el. Asta dorea – patima necugetată pe care i-o putea provoca Slade în clipa contactului. Sărutul nu era drăgăstos; nu era contopirea adoratoare de buze, blînda tachinare a limbilor. Era dementă. Jessica abandonă orice raţiune, fără să stea pe gînduri. N-avea decît s-o înveţe tot ce voia.

Îi smulse halatul de pe trup, acolo unde stăteau, şi se lăsă pradă imboldului irezistibil de a o frămînta în mîini peste tot. Mai fină, incomparabil mai fină decît şi-o închipuise, pielea ei părea să-i curgă pe sub degete. În cîteva secunde, o făcu să tremure, în spasme convulsive unul după altul. Avea coapsele suple şi prelungi. Plimbîndu-şi o mînă în susul lor, Slade o găsi şi o purtă, sufocată, spre o culme ameţitoare, pînă cînd Jessica se înmuie neputincioasă în braţele lui.

Slade înjură din nou, ştiind că nu se mai putea opri.

Îşi spusese că avea s-o trateze cu duritate, plecînd apoi – ca s-o salveze... să se salveze pe el însuşi. Acum, era umedă, caldă şi docilă în braţele lui. Aroma ei stăruia în aer, seducîndu-l. Clătină din cap, încercînd să şi-l limpezească, dar Jessica îi apăsă gîtul cu buzele, murmurîndu-i senzual numele.

Se afla cu ea în pat şi nici nu-şi dădea seama măcar dacă o adusese în braţe pînă acolo sau o tîrîse pe jos.

Jessica se răsucea dedesubt, răspunzînd delirant sărutărilor sale, în timp ce mîinile lui Slade se mişcau pretutindeni. Nu-i lăsă timp să se orienteze. Sub ea se încurcau cearceafurile, materialul neted al jeanşilor lui i se freca de picioare, dar nu era conştientă decît de năprasnicul uragan. Astfel o purta – ca vîntul, pe sub un cer negru. Respiraţia lui întretăiată îi şuieră în ureche, înainte ca limba să săgeteze înăuntru.

Printr-un drum în zig-zag care-i făcea minţile să se învîrtească, îi presără cu gura deschisă muşcături mărunte pe gît, spre adîncitura dintre sîni. Jessica se arcui, cu sfîrcurile întărite de dorinţă, dar Slade continuă să coboare, plimbîndu-şi limba peste şirurile coastelor ei. Pe jumătate nebună, îşi înfipse degetele în părul lui, dorind s-o ia cu el înainte de a exploda, vrînd ca tortura aceea voluptuoasă să continue la nesfîrşit.

Lacom, Slade reveni la sînii ei, dîra umedă lăsată de limba lui făcînd-o să se înfioare, rînd pe rînd aprinsă şi înfrigurată. Dinţii lui se înfipseră în movila de carne moale în timp ce, cu vîrful unui deget, începea să descrie un drum încet, chinuitor, împrejurul celuilalt. Buzele şi degetul continuară să încercuiască, pînă cînd Jessica se zvîrcoli sub el. Îi trase sfîrcul în gură, apucînd între degetul mare şi cel arătător celălalt vîrf arcuit. Jessica ţipă sonor, în momentul cînd dubla plăcere erupse, după care se pierdu în valuri-valuri de senzaţii, pe cînd hărţuiala lui se transforma în foame dezlănţuită.

Trăgea de pantalonii lui, dar Slade se îndepărtă de mîinile ei căutătoare. Fără acea barieră, ştia că ar fi posedat-o pe loc. Era departe de a fi fost gata. Îi sim-

ţise pasiunea, ştia că fierbea scăzut pe dedesubt, însă acum îl învăluia într-o vîlvătaie pe care n-o prevăzuse. Jessica îi răspundea de-a dreptul cu sălbăticie, ca o iapă pur-sînge în călduri. Dorea s-o împingă – să-i împingă pe amîndoi – pînă la punctul limită.

Parfumul forestier, de mosc, părea să emane din pielea ei prin orice loc unde îşi depunea buzele. Avea trupul zvelt, aproape prea zvelt, dar cu o seducătoare moliciune feminină care-i trezea dorinţa de a atinge şi gusta pînă nu-i mai rămase necunoscut nici un centimetru pătrat al făpturii ei. Cînd gura i se coborî peste pîntecul Jessicăi, tînăra gemu, împlîntîndu-şi unghiile în umerii lui şi trăgîndu-l în jos. Slade îşi auzi propriul nume tremurînd pe buzele ei, între gîfîieli aspre, întretăiate. Dar, cînd limba i se repezi şi atinse centrul plăcerii ei, le pierdu pe toate celelalte.

O furtă peste piscuri nenumărate. Epuizată, Jessica tînjea să mai capete. Pielea îi fuzionase cu a lui, fierbinte şi umezită de dorinţă. Avea trupul năucitor de însufleţit, pulsînd în mii de spasme minuscule pe care Slade le descoperise şi le exploata. Nici măcar numele nu mai voia să i se formeze pe buzele ei. Împreună, se luptară cu ultima stavilă a îmbrăcăminţii care-i mai despărţea. Jessica îi găsi şoldurile, înguste, cu oase prelungi; coapsele, ferme şi musculoase.

Se împreunară cu sălbăticie, fiecare icnind de şocul puterii descătuşate.

Jessica nu-şi mai putea opri tremurul. Continuă s-o străbată încă mult timp după ce Slade rămase culcat alături, tăcut. O durea tot trupul. Şi-i ardea. Fusese dragoste sau război? se întrebă ameţită Jessica. Nu mai trăise niciodată ceea ce se întîmplase între ei şi ştia cu certitudine că n-avea să se repete cu nici un alt bărbat.

Nu-i ieşise la suprafaţă nici una dintre inhibiţii – nu le-ar fi îngăduit. Mai exista vreun bărbat cu atîta putere, atîta intensitate, atîta... sălbăticie? Nu pentru ea, îşi dădu seama Jessica, rostogolindu-se instinctiv spre el. Pentru ea, nu existase şi n-avea niciCînd să existe altcineva. Cu mult timp înainte de a se culca, îşi pierduse

în favoarea lui acea parte vitală a ei înseşi – inima.

„O, te iubesc," îi declară în gînd, „oricine, orice eşti. Iar cel mai sigur mod de a te îndepărta acum de mine e acela de a-ţi spune." Închizînd ochii, Jessica îşi rezemă capul de umărul lui. „Deja te întrebi cum de ţi-ai pierdut controlul atît de mult încît să mă duci în pat," conchise ea, cu intuitivă exactitate. Se şi întreba cum să împiedice repetarea acelui lucru. „Dar n-am să te pierd." Jurămîntul se formulă categoric, în timp ce-şi trecea o mînă peste pieptul lui. „Nu-mi vei scăpa, Slade; poţi să te lupţi cît vrei." Uşor, îi depuse un şirag de sărutări pe umăr, pînă la gît.

– Jess, ridică Slade o mînă, s-o oprească. Niciodată n-avea să mai poată judeca limpede, atins de ea. Dacă voia să-şi găsească ieşirea din nisipurile mişcătoare în care se scufunda rapid, trebuia să gîndească.

Jessica se rezumă să sărute degetele care-i stăteau în drum, apoi îşi apropie buzele de obrazul lui.

– Îmbrăţişează-mă, murmură. Vreau să-ţi simt braţele în jurul meu.

Cu un efort, Slade rezistă senzualei rugăminţi şi buzelor moi care insistau să-i înceţoşeze creierul.

– Jessica, nu e cuminte ce facem. Trebuie să...

– Nu vreau să fiu cuminte, Slade, îl întrerupse ea; îşi schimbă poziţia, ajungînd cu capul mai sus de al său şi buzele deasupra gurii lui.

– Nu vorbi, nu în noaptea asta.

Cînd degetele îi coborîră peste o latură a trupului lui Slade, avu satisfacţia de a-i simţi tremurul rapid, involuntar.

– Te doresc.

Limba ei îi contură buzele. Percepu în sîn bubuitul brusc al inimii sale.

– Şi tu mă doreşti. În noaptea asta, altceva nu mai există.

În întuneric, Slade putea distinge norii palizi de păr, pielea luminată de lună şi umbrită de diagonala obrazului. Îi văzu focul chihlimbariu al ochilor, înainte ca gura ei să o ia pe a lui în stăpînire, făcîndu-l prizonier.

6

Slade se trezi din somn lîngă ea. Dormea adînc, cu respiraţia înceată şi regulată. Sub perdeaua genelor avea cearcăne, pete închise pe pielea palidă. Îi cuprinsese cu braţul talia îngustă; în somn, îşi trădase dorinţa de a o avea aproape. Împărţeau aceeaşi pernă. Petrecu cîteva minute blestemîndu-se, înainte de a se da jos din pat. Jessica nici nu se clinti. Slade îşi luă blugii şi se duse în camera lui, unde intră direct sub duş.

Deliberat, Slade dădu drumul la apa rece cu toată presiunea. Nu se suprasaturase de ea, în noaptea trecută? se întrebă furios, în timp ce stropii reci îi biciuiau trupul ca nişte vîrfuri de ac. Trebuise să se mai şi trezească dimineaţa dorind-o? Nevoia de ea, acel gen de nevoie devoratoare, avea să i se amestece în muncă. Slade trebuia să-şi reamintească în repetate rînduri că Jessica reprezenta o misiune şi nimic mai mult.

Iar în cursul scurtei conversaţii telefonice din seara trecută, i se spusese destul pentru a-l face să-şi dea seama că poziţia ei nu făcuse decît să devină şi mai delicată. Cineva dorea ceva din casa ei – un om în care avea încredere. Nu era de ajuns să ştie cine era. Slade trebuia să afle şi despre ce obiect era vorba. Sau, mai degrabă, s-o afle federalii, se corectă, cu amărăciune. El trebuia doar să se ţină scai de ea pînă cînd se termina totul.

„De ce naiba nu mă lasă s-o scot de-aici?" se întrebă, cu un nou acces de furie. Ordinul primit prin telefon fusese ferm şi indiscutabil. Jessica rămînea pe loc. Investigaţia nu putea fi periclitată lăsînd-o să umble prin lume. Rămînea pe loc, repetă în gînd Slade. Şi nu avea voie s-o scape din vedere în tot timpul următoarelor patruzeci şi opt de ore. Asta nu includea culcatul cu ea, îşi reaminti el, în timp ce lăsa apa rece să-i şiroiască peste cap. Nu includea o asemenea seducţie,

încît să uite de ce se afla acolo în primul rînd. Şi cum naiba ar fi putut trăi în aceeaşi casă cu ea, de-acum înainte, fără s-o mai atingă?

Înşfăcă săpunul şi se frecă brutal. Poate că avea să înlăture mirosul de pădure care părea să i se fi infiltrat în piele.

Trezindu-se, Jessica întinse braţele după el. Plecase şi astfel, pe dată, se risipi şi liniştea ei. Cele cîteva ore de somn o lăsaseră extrem de încordată, în loc s-o relaxeze. Dacă Slade ar fi fost acolo, dacă la deşteptare s-ar fi putut apropia de el, n- ar fi avut acea bolnăvicioasă senzaţie de singurătate.

David şi Michael. Nu, nici măcar nu-şi putea îngădui să se gîndească. Acoperindu-şi faţa cu mîinile, Jessica făcu un efort să alunge ideea. Apoi, însă, revăzu expresia îngheţată din ochii lui Slade, cînd se întorsese cu pistolul spre ea. „E o nebunie, o greşeală. Un sfert de milion în diamante. Interpol. *David şi Michael."*

Incapabilă să mai suporte, sări din pat. Trebuia să-şi limpezească minţile, să judece. Simţea casa ca pe o închisoare fără aer. Aruncă pe ea nişte haine şi porni spre plajă.

Peste zece minute, cînd reveni în camera ei să vadă ce făcea, Slade găsi patul gol. Valul rapid de panică fu pe cît de necaracteristic pentru el, pe-atîta de neprofesionist. În grabă, căută în baie şi în salonaş, înainte de a coborî la parter. În sufragerie n-o găsi pe Jessica, ci pe Betsy.

– Unde e? întrebă el.

Betsy, care strîngea tacîmurile pregătite pentru Jessica, se încruntă la el.

– Deci şi dumneata eşti ciufut.

– Unde-i Jessica?

Servitoarea îi aruncă o privire vicleană.

– Pare să se simtă rău în dimineaţa asta, mă-ntreb dacă n-o fi luat gripa de la David. Pe plajă, continuă ea, înainte ca Slade să apuce să se răstească.

– Singură?

– Da, singură. Nici măcar potaia aia cît toate zilele

nu şi-a luat-o cu ea. A zis că azi nu se duce la lucru şi...

Îşi propti mîinile în şolduri, încruntîndu-se spre el, în timp ce se îndepărta.

– Na, poftim, mai bombăni ea, ţistuind din limbă.

Era frig. Îi fu simplu să-şi ascundă sub jachetă tocul de la subsuoară. Cînd ajunse la treptele plajei, lui Slade aproape i se terminase rezerva de înjurături. Nu-i intrase nimic în cap din tot ceea ce-i spusese în noaptea trecută? O zări stînd în picioare lîngă marginea apei şi porni în fugă pe scară, apoi peste nisip.

Jessica îl auzi apropiindu-se şi se întoarse. Începutul unei fraze i se opri în gît, cînd Slade o apucă de umeri, scuturînd-o.

– *Idioato!* Ce cauţi aici singură? Nu înţelegi în ce situaţie te afli?

Mîna ei se repezi din loc, plesnindu-l zgomotos pe obraz. Palma îi năuci pe amîndoi, provocînd prompt întîlnirea surprinsă a două perechi de ochi furioşi. Strînsoarea mîinii lui Slade slăbi îndeajuns pentru ca Jessica să facă un pas înapoi.

– Să nu strigi la mine, îi ordonă ea, mîngîindu-şi instinctiv locul pe care i-l maltrataseră mîinile lui. Nu-s obligată s-o înghit din partea nimănui.

– Ai s-o înghiţi de la mine, replică Slade calm. Pentru asta te iert, Jess, dar ţine minte că obişnuiesc să dau şi eu. Ce cauţi aici?

– Fac o plimbare, se răsti ea. Am aranjat să se ocupe David de magazin azi, conform ordinelor dumitale, domnule sergent.

„Deci, am ajuns de unde-am plecat," reflectă el, înfundîndu-şi mîinile în buzunare. Părul îi flutura nestăpînit peste faţă.

– Perfect. Următorul ordin e să nu ieşi din casă pînă nu spun eu.

Focul din ochi îi fu înceţoşat dintr-o dată de lacrimi. Cuprinzîndu-şi trupul cu braţele, îi întoarse spatele. Era gata să-i arate furie, să-i arate pasiune, dar refuza să se arate slabă.

– Arest la domiciliu? întrebă, cu vocea îngroşată.

Slade ar fi preferat să-l pălmuiască din nou, decît să

plîngă.

– Custodie de protecţie, rectifică el; cu un oftat, îi puse mîinile pe umeri. Jess...

Jessica scuturâ repede din cap, ştiind că vorbele blînde aveau s-o submineze complet. Cînd îi simţi fruntea rezemîndu-se pe creştetul ei, închise strîns ochii.

– Acum să nu mi te moleşeşti, murmură el. Nu va dura mult. Cînd se termină...

– Cînd se termină ce? îl întrerupse ea, încet şi cu deznădejde. Unul dintre oamenii cei mai apropiaţi mie va ajunge în închisoare? Ar trebui ard de nerăbdare pînă atunci?

Trăgînd adînc aer în piept, deschise ochii, cu privirea spre mare. Apa era agitată, cenuşie, cu creste înspumate. Se apropia furtuna, îşi spuse ea, cu dezinteres. Cerul începea să clocotească.

– Ar trebui să treci peste ziua de azi, replică el, întărind strînsoarea. Apoi, va trebui să treci şi peste ziua de mîine.

„Viaţa," reflectă Jessica. „Chiar trebuie să fie aşa viaţa? Asta e părerea lui despre toată situaţia?"

– De ce m-ai lăsat singură azi-dimineaţă?

Mîinile lui Slade i se desprinseră de pe umeri. Fără să se întoarcă, Jessica ştiu că făcuse un pas înapoi. Adunîndu-şi curajul, se răsuci cu faţa spre el. Avea din nou garda sus. Dacă n-ar fi durut-o trupul după frenezia cu care făcuseră dragoste, ar fi putut crede că-şi imaginase toate cele din noaptea trecută. Bărbatul care o privea nu manifesta nici o undă de emoţie.

– Ai să-mi spui că a fost o greşeală, izbuti ea să continue, după un moment. Ceva care n-ar fi trebuit să se întîmple şi nu se va mai întîmpla.

Ridică bărbia, în timp ce dragostea se războia cu mîndria.

– Te rog, nu te deranja.

Ar fi trebuit s-o lase să plece. Aşa intenţiona. Înainte de a se putea stăpîni, Slade o apucă de braţ, cuprinzîndu-i-l atent cu degetele ca pentru a-i măsura mărimea şi forţa.

– Am să-ţi spun că a fost o greşeală, zise el încet.

Ceva care n-ar fi trebuit să se întîmple. Dar nu-ţi pot spune că nu se va mai întîmpla. Nu pot sta aproape de tine, fără să te doresc.

Omul ascuns între copaci îşi schimbă poziţia. Cu mişcări practice, deschise servieta şi începu să monteze laolaltă piesele puştii. Pentru moment, acorda foarte puţină atenţie celor două siluete de pe plajă. Toate la timpul lor. Acesta reprezenta unul dintre motivele succesului lui în domeniu. Încheiase contractul cu numai patru ore în urmă şi era relativ mulţumit că îi mai trebuia doar încă puţin timp pînă să-l ducă la îndeplinire.

După ce ataşă luneta, scoase o batistă. Vîntul rece nu-i făcea bine la guturai. Dar, în fond, cu zece mii de dolari se puteau cumpăra multe antihistamine. După ce strănută uşor, vîrî batista la loc, apoi luă la ochi persoanele de pe plajă.

Jessica simţi că-i reveneau parţial puterile.

– Atunci, de ce a fost o greşeală?

Slade expiră nervos. *Fiindcă sînt un copoi din josul Cartierului de Est, care a văzut lucruri despre care nu-ţi poate vorbi. Fiindcă te doresc atît de mult – nu doar pentru moment, în minutul ăsta, ci şi pentru mîine, pentru douăzeci de ani de-acum încolo – iar asta mă sperie.*

– Ulei şi apă, Jess, nimic mai simplu. Ai vrut să ne plimbăm, ne vom plimba.

Eliberîndu-i braţul, îşi înlănţui degetele printre ale ei şi se întoarse dinspre plajă.

Coborî puşca, în momentul cînd Slade îi blocă linia de mîră spre Jess. Contractul se referea numai la femeie, iar afacerile erau afaceri. Vîntul îi flutura pardesiul bej, strecurîndu-se pe dedesubt. Trăgîndu-şi nasul, scoase iarăşi batista şi se puse pe aşteptat.

Jessica dădu cu piciorul într-o pietricică dintr-o adunătură de bolovani.

– Eşti scriitor, nu?

– Aşa-mi zic şi eu.

– Atunci, de ce faci asta? Nu-ţi place – se vede clar.

N-ar fi trebuit să se vadă. Faptul că Jessica putea distinge ceea ce el ascunsese cu succes de toată lumea – inclusiv de el însuşi, din cînd în cînd – îl irita pe Slade.

– Ascultă, fac ceea ce trebuie, ce ştiu. Nu toţi avem posibilitatea de a alege.

– Ba nu, îl contrazise ea. Toţi avem de ales.

– Am o mamă chelneriţă, care trăieşte din pensia unui poliţist mort.

Cuvintele îi explodaseră din piept, oprind-o.

– Am o soră în anul trei la colegiu, care are şansa să realizeze ceva în viaţă. Taxele de învăţămînt nu se plătesc cu referate de refuz.

Jessica ridică ambele mîini spre chipul lui. Avea palmele răcoroase şi delicate.

– Atunci, ai ales, Slade. Nu oricine ar fi făcut aceeaşi alegere. Cînd o să vină timpul şi vei începe să publici, vei avea totul.

– Jess, o apucă el de încheieturi dar, în loc să-i desprindă mîinile de faţa lui, i le ţinu un moment astfel; la atingerea lui, pulsul i se acceleră pe dată, provocîndu-i o reacţie involuntară.

– Mă tulburi, mîrîi.

– Şi nu-ţi place.

Se aplecă spre el, coborîndu-şi genele.

Slade o strînse la piept, devorîndu-i gura supusă. Era la fel de rece ca mîinile, dar se înfierbîntă repede sub a lui. Înnebunit deja, o apucă de păr, trăgîndu-i capul şi mai în spate, astfel ca să-i poată scormoni toate ascunzişurile umede şi dulci. Braţele ei îl cuprinseră de gît, încătuşîndu-l în tandreţe, aromă, dorinţă.

Ceafa lui Slade fu prinsă în colimatorul lunetei unei puşti cu rază lungă de acţiune şi amortizor sofisticat.

– Jess.

Odată cu sunetul numelui, buzele i se mişcară lipite de ale ei. Se desprinse numai ca s-o cuprindă şi mai strîns, ţinînd-o la piept în timp ce încerca să se calmeze.

– Eşti obosită, spuse el, auzind-o că ofta. Mergem în casă. Ar trebui să mai dormi.

Jessica îl lăsă s-o potrivească lîngă el. „Răbdare," îşi spuse. „Asta nu-i un bărbat care să se dăruiască uşor."

– Nu sînt obosită, minţi, potrivindu-şi pasul după al lui. Ce-ar fi să-ţi dau o mînă de ajutor la bibliotecă?

– Numai asta-mi mai trebuia, bombăni el, aruncîndu-şi privirea spre cer. Cu coada ochiului, zări o scurtă fluturare albă printre frunzele rare ale pîlcului de copaci. Se încordă, cu muşchii tensionaţi, făcînd un efort să vadă mai bine. Nu era decît un freamăt, strînit uşor de vînt. Apoi, din nou licărirea albă.

– Sînt genială la organizat, dacă-mi pun mintea, declară Jess, păşind în faţa lui. Şi...

I se tăie respiraţia, cînd Slade o trînti la pămînt, dincolo de o mică protuberanţă stîncoasă. Azi un piuit scurt, ca de piatră lovită pe piatră. Înainte de a-şi putea umple plămînii cu aer, el scosese deja pistolul.

– Ce e? Ce s-a-ntîmplat?

– Nu te mişca.

Nici măcar n-o privi, ţinînd-o însă blocată sub el, în timp ce scruta din ochi plaja. Privirea lui Jess se fixă asupra pistolului.

– Slade?

– E între copaci, cam la zece picioare în dreapta faţă de locul unde stăm noi acum, calculă el, gîndind cu voce tare. Bună poziţie; n-o să se mişte – un timp, cel puţin.

– Cine? Despre ce vorbeşti?

Îşi îndreptă un moment ochii spre ea, îngheţînd-o cu privirea aceea rece şi dură pe care i-o mai văzuse şi-nainte.

– Omul care tocmai a tras în tine.

Jessica înţepeni ca o statuie.

– N-a tras nimeni. N-am auzit...

– Are surdină.

Slade se mută atîta cît să vadă mai bine spre treptele falezei.

– E profesionist, ne va aştepta să ieşim.

Jess îşi aminti zgomotul ciudat pe care-l auzise în momentul cînd Slade o doborîse la pămînt. Piatră pe piatră. Glonţ lovind piatra. O cuprinse un val de

ameţeală, împăienjenindu-i ochii pînă nu mai văzu decît o ceaţă cenuşie. Ca de la mare distanţă, auzi glasul lui Slade şi făcu un efort să nu leşine. Cu inima bubuindu-i în urechi, se concentră iarăşi asupra lui. Continua să privească dincolo de ea, spre trepte.

– ...că ştim că e acolo.

– Ce?

Nervos, Slade o privi. Nu mai avea nici o umbră de culoare în obraji. Pe chipul palid, ochii-i erau şterşi şi tulburi. Slade nu-i putea îngădui luxul de a intra în stare de şoc.

– Trezeşte-te şi ascultă-mă, spuse el aspru, apucîndu-i faţa în mînă. Avem toate şansele să nu ştie că l-am reperat. Probabil crede că ne-am culcat aici ca să facem dragoste. Dacă mi s-ar fi divulgat acoperirea, probabil că se ocupa de mine, în loc de a aştepta să aibă unghi liber spre tine. Acum, nu-ţi mai rămîne de făcut decît un singur lucru, Jess, înţelegi?

– Un singur lucru, repetă ea, dînd din cap.

– Stai pe loc.

Aproape că lăsă să-i scape un chicotit isteric.

– Pare o idee bună. Cît timp crezi că va trebui să rămîn aici?

– Pînă mă întorc.

Braţele ei îl cuprinseră repede, cu o putere disperată.

– Doar nu te duci acolo! O să te omoare!

– Pe tine te vrea, replică simplu Slade, în timp ce-i desprindea braţele din jurul gîtului său. Îţi cer să faci exact cum spun eu.

Răsucindu-se peste ea, reuşi să-şi lepede jacheta, apoi şi tocul de la subsuoară. După ce-şi scoase poalele cămăşii din pantaloni, îşi înfipse pistolul sub curea, la spate.

– Mă ridic şi, peste un moment, am să pornesc spre scară. Va crede fie că n-ai avut chef de jocuri, fie că am terminat şi mai rămîi culcată un timp.

Nu se agăţă de el, ştiind că n-avea nici un rost.

– Dacă te împuşcă? întrebă ea, cu voce surdă. Grozav bodyguard ai mai fi, mort.

– Dacă trage, o va face în clipa cînd mă ridic, îi cuprinse Slade iarăşi faţa în mîini. Şi atunci, îţi va rămîne pistolul, nu?

O sărută, scurt şi apăsat, înainte ca Jessica să poată răspunde.

– Nu te mişca de-aici, Jess, am să mă-ntorc.

Şi se ridică, nonşalant, continuînd s-o privească. Jessica numără, în tăcere, zece secunde interminabile. Totul, în organismul ei, părea să funcţioneze cu încetinitorul. Creierul, inima, plămînii. Dacă respira cît de cît, nici nu-şi dădea seama. Zăcea într-un vid provocat de spaimă. Slade îi zîmbi, cu o încurajare fulgerătoare care nu i se citea şi în ochi. Amorţită, se întrebă dacă zîmbetul îi era destinat ei sau omului dintre copaci.

– Orice-ar fi, rămîi unde eşti.

Cu aceste cuvinte, se răsuci, pornind agale spre treptele falezei. Îşi agăţă alene degetele mari în buzunare, de parcă n-ar fi avut toţi muşchii din trup încordaţi, în aşteptare. Un pîrîiaş subţire de sudoare i se prelingea pe spate.

Grozav bodyguard ai mai fi, mort. Cuvintele lui Jess i se repetară în minte, pe cînd se silea să urce încet treptele. Ştia cît de aproape nimerise glonţul acela silenţios. Risca ieşind în cîmp deschis, nu numai viaţa lui, ci şi pe a ei.

„Un risc calculat," îşi reaminti Slade. „Uneori, primeşti jocul." Numără treptele. Cinci, şase, şapte... Era improbabil ca acum trăgătorul să-i mai ochească. Aştepta ca Jessica să facă o mişcare, după grămada de pietre. Zece, unsprezece, douăsprezece... „Oare de astă dată m-o fi ascultat?" se întrebă el, cu o scurtă străfulgerare de panică. „Nu te uita înapoi. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te uita în urmă." Nu-i mai rămăsese decît o singură cale ca s-o ocrotească.

În momentul cînd ajunse sus, Slade scoase pistolul şi se repezi spre copaci.

Covorul de frunze uscate avea să-l trădeze. Slade îl socoti un avantaj combinat. Putea abate atenţia asasinului dinspre Jessica. Porni în zig-zag către locul unde depistase lucirea albă. Exact cînd se aruncă în spatele

unui stejar, auzi o bufnitură înfundată. Fără emoţie, văzu aşchiile de scoarţă zburînd la cîţiva centimetri de umărul lui.

Aproape, îşi spuse. Foarte aproape. Acum, însă, avea mintea limpede. Individul ştia că ratase contractul. La fel cum, dacă Slade avea ghinion, urma să afie şi că era implicată poliţia. Pistolul şi legitimaţia erau tot ceea ce-i trebuia unui profesionist ca să-l identifice.

Cu răbdare, Slade aşteptă. Cinci minute nesfîrşite deveniră zece. Transpiraţia i se usca rece pe spinare. Nici unul dintre ei nu se putea mişca fără zgomot, aşa că nu se clinteau, pîndindu-se reciproc. O pasăre, speriată de năvala nebunească a lui Slade în pîlcul de copaci, reveni să se aşeze pe o creangă, cîntînd veselă. O veveriţă căuta ghindă la nici trei metri de locul unde stătea el. Slade nu gîndea deloc, aşteptînd doar. Norii aducători de furtună se îngrămădeau pe cer, acoperind complet soarele. Între copaci se lăsase frigul şi întunericul. Vîntul îi şfichiuia prin cămaşa descheiată.

Se auzi un strănut înăbuşit şi un foşnet de frunze. Instantaneu, Slade se aruncă în direcţia sunetului, trîntindu-se la pămînt, cu o rostogolire, cînd zări omul şi puşca. Culcat, trase trei focuri.

Jessica zăcea amorţită de o frică mai rece decît vîntul dinspre Strîmtoare. Numai atîta putea auzi – vîntul şi apa. Cîndva, îi plăcuse acest sunet, urletul vîntului, foşnetul pătimaş al valurilor pe stînci. Privind spre cer, văzu norii învălătuciţi. Într-o mînă strîngea geaca aruncată de Slade. Pielea era netedă şi rece, dar simţea vag mirosul lui. Se concentră asupra acestuia. Dacă-i putea simţi mirosul, însemna că era viu. Dacă şi-o impunea destul de tare, destul de multă vreme, avea să rămînă viu.

„Prea mult!" strigă mintea ei. „A trecut prea mult timp!" Degetele i se strînseră pe jacheta de piele. Spusese că avea să se întoarcă. Ar fi vrut să-l creadă. Cu vîrfurile degetelor, îşi atinse buzele, pentru a şi le simţi reci. Căldura rămasă acolo de pe urma lui se risipise demult.

„Ar fi trebuit să-i spun că-l iubesc," cugetă ea deznădăjduită. „Trebuia să i-o spun, înainte de a pleca. Dacă..." Nu, nu-şi îngăduia să se gîndească la asta. Slade urma să se înapoieze. Cu chiu-cu vai, se tîrî atîta cît să poată privi treptele falezei.

Auzi trei împuşcături în succesiune rapidă şi înlemni. Durerea din piept o smulse din nemişcare. Plămînii îi urlau după aer. Ca prin ceaţă, Jess îşi comandă să respire, înainte de a se aduna pe picioare, luînd-o la fugă. Frica îi împleticea paşii. Se împiedică de două ori, în drum spre scară, numai pentru a-şi regăsi echilibrul şi a-şi forţa picioarele să alerge şi mai repede. Se năpusti în pîlcul de copaci, alunecînd pe frunzele şi crengile uscate.

Slade se răsuci pe călcîie în clipa cînd o auzi. Fu rapid, dar nu destul pentru a o împiedica să vadă ceea ce se hotărîse să-i ascundă. Jessica îşi opri goana în braţele lui, cu uşurarea transformată în şoc, iar şocul în tremur.

Blestemînd, Slade trecu în faţa ei, tăindu-i vederea.

– Tu chiar n-asculţi niciodată? o întrebă, după care o luă în braţe.

– E... I-ai...

Incapabilă se termine, închise ochii. N-avea să vomite, îşi ordonă ea. N-avea să leşine. Un nasture al cămăşii lui i se înfipse în obraz, iar Jessica se concentră asupra durerii.

– Nu eşti rănit?

– Nu, răspunse scurt Slade.

Aspectul ăsta al vieţii lui n-ar fi trebuit s-o atingă niciodată, se dojeni el. Trebuia să fi avut mai multă grijă.

– De ce n-ai rămas pe plajă?

– Am auzit împuşcăturile. Am crezut că te omorîse.

– Şi-aşa, mare pustiu de bine ne făceai dînd buzna aici.

O îndepărtă, aruncînd o privire spre faţa ei, după care o strînse din nou la piept.

– Acum e totul în regulă.

Pentru prima oară, tonul lui era blînd, iubitor. O

frînse cum furia şi răcnetele lui n-ar fi reuşit niciodată. Începu să plîngă cu suspine aspre, dureroase, înfigîndu-i în cămaşă degetele unei mîini, în timp ce cu celalaltă continua să-i ţină geaca.

Fără un cuvînt, Slade o conduse la liziera copacilor. Se aşeză pe iarbă, apoi o luă pe genunchi şi o lăsă să plîngă în voie. Neştiind ce altceva să facă, începu s-o legene, s-o mîngîie, murmurîndu-i şoapte liniştitoare.

– Iartă-mă, bîigui Jessica, încă lăcrimînd. Nu mă pot opri.

– Scoate totul din tine, îi atinse el cu buzele tîmpla înfierbîntată. De data asta, nu mai e nevoie să fii tare.

Îngropîndu-şi faţa la pieptul iui, Jessica se lăsă pradă lacrimilor pînă îi secară. Chiar şi după ce se linişti, Slade continuă să-i înlăture şuviţele de păr de pe faţa umedă, legănînd-o într-un ritm blînd. Nevoia de a o proteja încetase demult să mai fie strict profesională. De-ar fi putut găsi calea, Slade i-ar fi şters din memorie amintirea acelei dimineţi – ar fi dus-o undeva, într-un loc unde n-o putea atinge nici o hidoşenie.

– N-am putut rămîne pe plajă cînd am auzit împuşcăturile.

– Nu, o sărută el pe păr. Te înţeleg.

– Am crezut că muriseşi.

– Şşş.

De astă dată, îi sărută buzele cu o tandreţe de care nici unul dintre ei doi nu-l ştiuse capabil.

– Ar trebui să ai mai multă încredere în băieţii buni.

Jessica vru să-i zîmbească, dar, în schimb, îşi aruncă braţele pe după gîtul lui. Contactul fizic era încă o asigurare că Slade scăpase viu şi nevătămat.

– O, Slade. Nu-s sigură că aş mai fi în stare să trec încă o dată prin aşa ceva. *De ce?* De ce a vrut cineva să mă omoare? Pur şi simplu n-are nici un sens.

Slade o desprinse de el, astfel că ochii li se întîlniră. Ai ei erau roşii şi umflaţi de plîns, ai lui reci, direcţi.

– Poate că ştii ceva şi nici măcar nu-ţi dai seama. Se aplică presiuni, iar cel care conduce afacerea asta e destul de deştept ca s-o ştie. Ai devenit dispensabilă.

– Dar nu *ştiu* nimic! insistă ea, apăsîndu-şi tîmplele

cu podurile palmelor. Cineva vrea să mă omoare, iar eu nici măcar nu ştiu cine sau de ce. Ai spus că... că individul ăsta era profesionist. Cineva l-a plătit ca să mă asasineze.

– Hai să mergem înăuntru.

O ridică în picioare, dar Jessica se smulse. Plînsul de neputinţă îi trecuse, revenindu-i puterea, deşi avea tăişul periculos al isteriei.

– Cît de mult valoram? întrebă ea.

– Ajunge, Jess, o apucă Slade de umeri, scuturînd-o o dată, scurt. Destul. Te duci în casă şi-ţi faci valiza. Am să te iau la New York.

– Nu merg nicăieri.

– Nu mergi pe dracu', mormăi el, începînd s-o tragă spre casă.

Jessica se smulse pentru a doua oară din strînsoarea lui.

– Ascultă aici. E viaţa *mea,* magazinul meu, sînt prietenii mei. Nu mă mişc de-aici pînă nu se termină totul. Voi face ce-mi spui tu, pînă la un punct, Slade, dar n-am să fug.

O măsură încet cu privirea.

– Trebuie să anunţ povestea de adineauri. Du-te direct în camera ta şi aşteaptă-mă.

Jessica dădu din cap, fără să se încreadă în acceptarea lui atît de uşoară.

– Bine.

Slade dădu din cap, neavînd nici el încredere în docilitatea ei.

În momentul cînd păşi în cameră, Jessica începu să-şi scoată hainele. Dintr-o dată, devenise de o importanţă capitală să se spele de fiecare fir de nisip, de fiecare urmă stăruitoare a perioadei petrecute pe plajă. Dădu drumul la apa fierbinte în cadă, cu toată puterea, pînă cînd baia se umplu de aburi. Cufundîndu-se, scoase un mic ţipăt cînd simţi şocul fierbinţelii pe pielea înfrigurată, dar luă săpunul şi se frecă la nesfîrşit, pînă nu mai simţi mirosul de apă sărată – mirosul propriei sale spaime.

Fusese un coşmar, îşi spuse. Aceasta era normalitatea. Faianţa de un verde rece de pe pereţi, feriga cu frunze late din fereastră, prosoapele ca ivoriul, cu chenar verde-pal, pe care ea însăşi le alesese cu numai o lună în urmă.

Cu o lună în urmă, reflectă ea, cînd viaţa sa fusese atît de simplă. Pe-atunci, nu existase nici un om care încerca s-o asasineze cu sînge rece, contra cost. David încă mai fusese fratele pe care nu-l avusese niciodată. Michael era prietenul şi partenerul ei. Nici măcar nu auzise de un om numit James Sladerman.

Închise ochii, apăsîndu-şi-i cu degetele fierbinţi şi ude. Nu, nu era un coşmar. Era realitatea. Se ghemuise după un morman de pietre, în timp ce un bărbat pe care abia îl cunoştea – şi-l iubea – îşi riscase viaţa ca s-o apere pe a ei. Era oribil, oribil de real. Şi trebuia să privească adevărul în faţă. Se terminase cu vremea cînd putea încerca să expedieze ceea ce-i spusese Slade, ca fiind o greşeală. În timp ce ea avusese o încredere orbească, un om drag o înşelase, o implicase. Se folosise de ea.

Care? se întrebă. Pe care din ei îl putea crede capabil? Oare David sau Michael ar fi stat cu nepăsare, în timp ce altcineva punea să fie ucisă? Coborîndu-şi mîinile, Jessica se forţă să rămînă calmă. Nu, orice-ar fi, una ca asta nu putea crede.

Slade se gîndea că poate ştia ceva, fără a fi nici ea conştientă. Dacă aşa era, atunci nu ajunsese cu nimic mai aproape de soluţie decît înainte. Jessica îşi lăsă trupul să lunece mai jos în cadă şi închise iarăşi ochii. Nu avea ce face, decît să aştepte.

Deloc satisfăcut de convorbirea cu omul de legătură, Slade îl sună direct pe comisar.

– Sergent, ce ai pentru mine?

– Cineva a încercat s-o asasineze pe Jessica azi-dimineaţă.

Un moment, în receptor se lăsă o tăcere mormîntală.

– Dă-mi detaliile, îi ceru Dodson.

Slade îi raportă scurt, detaşat, în timp ce degetele i se albeau pe receptor.

– Nu vrea să plece de bunăvoie, încheie el. Vreau s-o scot de- aici, azi. Acum. Am nevoie să-mi daţi oficial dreptul de a o pune în custodie de protecţie. O pot aduce la New York în mai puţin de două ore.

– Presupun că ai raportat deja situaţia.

– Prietenii dumneavoastră de la Birou vor să rămînă aici.

De astă dată, nu mai încercă să-şi ascundă amărăciunea din glas.

– Nu vor să intervină nimic asupra mersului anchetei, în faza asta delicată, cită el, înfigîndu-şi o ţigară între buze. Cîtă vreme e dispusă să coopereze, n-o vor deplasa.

– Iar Jessica este dispusă să coopereze.

– E o neghioabă încăpăţînată şi căpoasă, prea ocupată să se gîndească la Adams şi Ryce şi la magazinul ăla al ei nepreţuit.

– Ai ajuns s-o cunoşti, după cum văd, comentă comisarul. Are încredere în tine?

Slade expiră un fuior de fum.

– Are încredere.

– Ţine-o în casă, Slade. În camera ei, dacă găseşti necesar. Servitorii pot crede că e bolnavă.

– Vreau să...

– Nu ce vrei tu contează, i-o reteză scurt Dodson. Nici ce vreau eu, adăugă, mai calm. Dacă s-a ajuns pînă la a se angaja un profesionist, va fi mai în siguranţă acolo, cu tine, decît în oricare alt loc. Trebuie să rezolvăm cazul cît mai repede, dacă avem noroc, înainte de a se afla că asasinul nu mai e operant.

– Nu e decît o momeală, spuse cu înverşunare Slade.

– Asigură-te numai că nu e înghiţită, replică Dodson. Astea sînt ordinele.

– Mda. Le-am notat.

Dezgustat, Slade trînti receptorul. Privindu-şi mîinile, îşi dădu seama, frustrat, că le avea ca şi legate. Se izbea de zidul solid al refuzului Jessicăi. Ancheta, justeţea acesteia, nu mai contau pentru el. Numai ea

conta. Acest fapt, în sine, îi distrugea obiectivitatea şi, astfel, o făcea să devină vulnerabilă. Ţinea prea mult la ea ca să judece logic.

Strînse pumnii. Nu, nu *a ţine* era cuvîntul potrivit, recunoscu el încet. Se îndrăgostise de ea. Cînd sau cum, n-avea nici cea mai vagă idee. Poate începuse în acea primă zi, cînd năvălise spre el pe scară. Şi era o prostie.

Îşi frecă apăsat faţa cu mîinile. Chiar şi fără încurcătura în care intraseră, tot o prostie era. Se născuseră de-o parte şi de alta a hotarului, toată viaţa trăiseră în zone diferite. Nu avea nici un drept s-o iubească şi, cu atît mai puţin, să-şi dorească iubirea ei. Acum, avea nevoie de el, atît pe plan profesional, cît şi emoţional. Situaţia avea să se schimbe cînd se termina totul.

În acel moment, nu-şi putea permite să se întrebe cum avea să-şi rezolve propriile sentimente odată ce Jessica se afla din nou în siguranţă. Mai întîi, trebuia să se asigure că scăpa nevătămată. Încet şi calculat, strivi cu putere ţigara în scrumieră, apoi urcă la ea.

Intrară în dormitor împreună, Jessica din baie, Slade de pe culoar. Era înfăşurată într-unul din prosoapele *ivoire* cu margine verde deschisă. Părul i se revărsa umed împrejurul umerilor şi o înconjura mirosul pătrunzător şi curat de săpun. Avea pielea înroşită şi înfierbîntată de căldura băii.

Un moment, stătură nemişcaţi, uitîndu-se unul la altul. Jessica îi simţi frustrarea şi furia, cînd se întoarse să închidă uşa în urma lui.

– Te simţi bine?

– Da, oftă ea puţin, fiind aproape sinceră. Mi-e mai bine. Nu te supăra pe mine, Slade.

– Nu-mi cere imposibilul.

– În regulă.

Avînd nevoie să facă neapărat ceva, se duse la comodă şi-şi luă peria.

– Acum ce facem?

– Aşteptăm.

Încordîndu-se împotriva sentimentului de neputinţă, îşi înfundă pumnii în buzunare.

– Trebuie să rămîi în casă, iăsînd servitorii să te creadă bolnavă, obosită sau pur şi simplu leneşă. Nu trebuie să răspunzi la uşă, nici la telefon, şi nici să nu primeşti pe nimeni, altfel decît cu mine alături.

Jessica trînti peria la loc, privindu-l în ochi, prin oglindă.

– Nu mă las încarcerată în propria mea casă.

– Sau aici, sau într-o celulă, improviză el, adăugînd o ridicare din umeri. Tu alegi.

– Nu mă poţi închide într-o celulă.

– Nu băga mîna-n foc.

Rezemîndu-se de uşă, îşi impuse să i se relaxeze muşchii.

– Vei juca cum cînt eu, Jess. Începînd de-acum.

Rebeliunea ei automată se potoli într-o clipă, cînd îşi aminti momentele chinuitoare de pe plajă. Nu-şi risca numai propria ei viaţă, îşi dădu Jessica seama, ci şi pe a lui.

– Ai dreptate, murmură. Iartă-mă.

Brusc, se răsuci în loc.

– Nu pot s-o *sufăr!* Detest toată situaţia asta.

– I-am spus lui Betsy că nu vrei să fii deranjată, răspunse el calm. I-a intrat în cap că te-ai molipsit de la gripa lui David. O vom lăsa să creadă aşa. Ce-ar fi să dormi puţin?

– Nu pleca, îl opri ea repede, cînd Slade întinse mîna spre clanţă.

– Sînt jos, în bibliotecă. Ai nevoie de odihnă, Jess, eşti frîntă.

– Am nevoie de tine, îl contrazise ea, apropiindu-se. Fă dragoste cu mine, Slade... ca şi cum n-am fi decît un bărbat şi o femeie care vor să fie împreună.

Ridicînd braţele, îi încercui gîtul.

– N-am putea crede că e adevărat, doar pentru cîteva ore? Să ne dăruim unul altuia restul dimineţii ăsteia.

Slade ridică dosul mîinii s-o mîngîie pe obraz, cu un gest pe care amîndoi îl găsiră neobişnuit pentru el. Se întrebă dacă Jessica ştia că simţea o nevoie la fel de mare ca a ei – s-o atingă, să se piardă în dragoste. Atît de aproape, îşi spuse, în timp ce-şi trecea nodurile

degetelor peste obrazul ei. Ajunsese atît de aproape de-a o pierde.

– Ai ochii tulburi, spuse el, cu glasul înăsprit de emoţie. Ar trebui să te odihneşti.

Buzele, însă, i se coborau deja să le caute pe ale ei.

Atingerea gură la gură era blîndă, afectuoasă, liniştitoare. Jessica se topi la pieptul lui, copleşită de tandreţea pe care i- o trezise în suflet. Continua să-i ţină mîna pe faţă, urmărindu-i trăsăturile ca pentru a le memora. Cu un oftat, buzele ei se despărţiră, înmuindu-se sub ale lui pînă cînd Slade crezu că avea să se scufunde în ele.

Numai cu o noapte în urmă, stătuseră acolo, înlănţuiţi într-o îmbrăţişare turbulentă de pasiune, aproape brutală de atîta dorinţă. Calitatea liniştitoare a sărutului său nu era cu nimic mai puţin excitantă.

Jessica îi văzu ochii absorbind-o, întunecaţi şi intenşi, în timp ce începea să-i descheie cămaşa. Apoi, degetele îi fură prinse între trupuri, iar gura lui se ţintui iarăşi peste a ei. În noaptea dinainte, o făcuse să se înalţe pînă-n al nouălea cer; acum, o făcea să plutească. Sărutări gingaşe, cuvinte blînde, şi unele şi altele neaşteptate, o potopeau toată. Degetele lui îi răsfirau părul umed, întinzîndu-l pe pernă, desfătîndu-se în mătasea lui ca şi cum ar fi vrut să atingă fiecare fir în parte.

Eliberate din nou, tremurînde, mîinile ei îi descheiară ultimii nasturi ai cămăşii. Jessica simţi un fior gonind în urma mîinilor sale exploratoare, îi auzi murmurul incoerent, în timp ce-i scotea şi restul hainelor. Piele pe piele, fierbinţi, îşi începură călătoria. Ploaia începu să răpăie în ferestre.

Nu fusese niciodată un amant gentil – intens, da, pătimaş, da, dar niciodată blînd. Jessica desferecase ceva într-însul, ceva generos şi tandru. O dorea, nu cu mai puţină disperare decît în noaptea dinainte, însă alături de foame se ivea şi dulcea suflare calmantă a iubirii. Paşnica emoţie îi călăuzea pe amîndoi spre a-şi întîmpina unul altuia nevoile nerostite. *Atinge-mă aici. Lasă-mă să te gust. Uită-te aici.* Nu mai era nevoie de

cuvinte, cînd inimile şi creierele se aflau pe aceeaşi lungime de undă.

Cutreiera trupul pe care deja îl cunoştea atît de bine. În lumina scăzută şi cenuşie, o adora cu mîinile, cu buzele şi cu ochii. Goală, cu pleoapele grele şi pielea înroşită de dorinţă, Jessica stătea tăcută, în timp ce Slade îşi plimba privirea peste ea cu înceata intensitate pe care i-o recunoştea. Era prizonieră de bunăvoie, în lumea densă şi vibrantă concepută din plăceri şi senzaţii. Ploaia se înteţea, în cameră se lăsa întunericul.

Ridicîndu-şi mîinile de ambele părţi ale feţei lui, îl trase spre ea. Cu limba, îi urmări încet forma gurii, apoi sondă înăuntru, pentru a-i absorbi toate gusturile. Arome pătrunzătoare, de mosc, se infiltrară în ea, adînc, făcînd-o să tînjească şi mai mult. Dorinţa creştea tot mai înaltă.

Nu la fel de blînd, nu tot atît de calm, continuară să se caute. Sărutările deveniră posesive, mîngîierile înnebunite. Pe sub zgomotul ploii, îi auzea respiraţia cutremurată. Sub apăsarea mîinilor lui, îşi simţea propriii muşchi încordîndu-se. Plăcerea lichidă care o stăpînise deveni o nevoie arzătoare, toridă, catapultînd-o dincolo de insula cenuşie a camerei, într-un loc plin de lumină albă şi foc auriu.

Pîrjolind, căutînd, seducînd, gura lui se pogora spre ea, peste ea, pînă îi topi complet pielea. Cu o putere abia recent descoperită, Jessica se rostogoli deasupra, pentru a desăvîrşi o călătorie a ei proprie. Se încîlceau şi se descîlceau, în coregrafia sălbatică a unui dans pasional. Lumina nu mai era albă, ci roşie; focul avea flăcări albastre.

Îşi auzi numele desprinzîndu-se de pe buzele lui, înainte ca acestea să se prăvale peste ale ei. Indiferent ce nebunie rostise, nerăbdarea o înăbuşi în pielea ei. Dorinţa se învîrtejea în delir, pe cînd se uneau. Domnea viteza, forţa şi disperarea. Tot mai repede şi mai repede urcau, în timp ce gura lui se agăţa de a ei, înghiţindu-i gîfîielile, amestecîndu-le cu ale lui.

Cheltuită, rămase întinsă sub el. Gura lui îi apăsa gîtul, mîinile îi stăteau încurcate în părul ei. Stropii de

ploaie băteau în geamuri, împinşi de vînt. Trupul lui Slade era cald, umed şi greu, peste al Jessicăi. O podidi un sentiment de siguranţă, urmat de o oboseală care-o pătrundea pînă-n măduva oaselor. Slade săltă capul, pentru a-i vedea ochii sticloşi de oboseală.

– Acum ai să dormi.

Nu era o întrebare. Slade îşi temperă ordinul cu un sărut.

– Rămîi cu mine?

Cuvintele sunau gros, Jessica înfruntîndu-şi somnul atîta timp cît să-i mai audă răspunsul.

– Aprind focul.

Ridicîndu-se, Slade se apropie de soba din cărămizi albe şi puse hîrtie peste surcele. Băţul lung de chibrit sfîrîi, cînd îl aprinse. Ghemuit, privi flăcările pîlpîind, apoi învăpăindu-se.

Minutele treceau, dar Slade rămase pe loc, privind fix focul, fără să-l vadă. Ştia ce se întîmpla cu el. Nu, ce se întîmplase cu el, se corectă Slade. Era îndrăgostit de o femeie pe care n-ar fi trebuit s-o atingă niciodată. O femeie pe care nu avea voie s- o iubească. O femeie, îşi aminti Slade amărît, a cărei viaţă depindea de el. Pînă nu scăpa de pericol, nu-şi putea permite să se gîndească la propriile lui sentimente sau la consecinţele acestora. De dragul ei, poliţistul trebuia să treacă pe primul loc, iar bărbatul, pe al doilea.

Îndreptîndu-se, se întoarse spre ea. Şocul acelei dimineţi îşi luase tributul de oboseală, observă Slade. Jessica zăcea pe burtă, cu o mînă flexată pe pernă. Părul i se răsfirase, uscat între timp; şi avea faţa palidă sub şuviţele în neorînduială. Avea pleoapele vinete şi respiraţia grea. Pîlpîielile roşiatice ale focului se răspîndeau prin cameră, jucînd peste pielea ei.

Era prea mică, îşi spuse Slade, prea zveltă, ca să facă faţă unor lucruri ca acelea întîmplate; ca să înfrunte ameninţarea a ceea ce avea să se întîmple. Şi la ce i-ar fi folosit prezenţa lui? se întrebă Slade, petrecînd-o cu ochii. Dragostea îi tulbura judecata, îi încetinea reflexele. Dacă dimineaţă ar fi întîrziat doar cu o clipă... Clătinînd din cap, începu să se îmbrace. N-avea

să se mai repete. Urma s-o ţină în casă, fie şi dacă trebuia s-o lege cu lanţuri. Avea s-o scoată la liman, nevătămată, şi apoi...

Apoi, avea să plece din viaţa ei, îşi făgădui. Şi să şi-o scoată şi pe ea dintr-a lui.

Trase cearceaful peste ea, lăsîndu-şi mîna să mai zăbovească un moment pe părul ei înainte de a ieşi din odaie.

7

Tîrziu, spre amiază, în timp ce Jessica mai dormea, Slade stătea la fereastra dinspre grădină a bibliotecii. Lumina apoasă a soarelui răzbătea printre nori, pentru a scălda iarba şi plantele umede. Tufele de trandafiri erau desfrunzite şi pline de spini. Apa picura de pe capetele grele ale florilor de toamnă cu petalele risipite. Furtuna smulsese frunzele din copaci, iar acestea zăceau pe pămînt, ude şi ruginii. Vîntul se oprise.

Cineva îi dăduse drumul lui Ulysses afară. Cîinele umbla greoi pe pămîntul jilav, adulmecînd pe ici-pe colo, fără nici un interes vizibil. Găsind o creangă potrivită, o luă în dinţi şi porni la trap spre plajă. Halal cîine de pază, îşi spuse dezgustat Slade. Dar, în fond, cine putea acuza cîinele pentru că nu lătra un cunoscut – un om pe care-l vedea în casă de ani de zile?

Frecîndu-şi faţa cu mîinile, Slade se întoarse dinspre fereastră. Aşteptarea îl rodea – încă un semn că-şi pierdea obiectivitatea. Firesc ar fi fost ca acea parte din misiune să fie specialitatea lui. Cîtă vreme Jessica făcea tot ce i se spunea, practic nu exista nici o cale ca un om din afara casei să ajungă la ea. Cel care fusese în salon, în noaptea trecută, se ascundea, speriat, iar din acest motiv nu şi-ar fi pus norocul la încercare, ziua, într-o casă plină de servitori activi. Dacă totul mergea conform planului, nu mai era decît o simplă problemă de timp pînă cînd F.B.I.-ul intra în acţiune. *Dacă,* reflecta

Slade încordat, totul mergea după plan. Planurile aveau un obicei al lor de a se abate de la cursul stabilit, atunci cînd era implicat şi factorul omenesc.

O privire la ceas îl înştiinţă că Jessica dormea de o jumătate de oră. Cu puţin noroc, avea să doarmă toată ziua. Cît timp dormea, era la adăpost – şi fiecare oră în care se afla la adăpost îi apropia tot mai mult de final.

Alene, Slade luă o carte dintr-un teanc pe care începuse să-l pună în ordine. Jessica trebuia să cheme pe cineva ca să-i aranjeze totul, îşi spuse – după ce viaţa i se liniştea din nou. După ce viaţa i se liniştea din nou, repetă Slade tăcut, cînd el avea să se întoarcă la New York, departe de ea. Înjurînd, azvîrli cartea în lături. Avea să scape vreodată de ea? se întrebă, cu un sentiment incomod, apropiat de frică. A, putea lua distanţă – kilometri întregi. Tot ce avea de făcut era să se urce la volan şi să pornească în direcţia potrivită. Dar cît timp i-ar fi trebuit ca să şi-o alunge din minte? Asta, însă, era pentru mîine, îşi reaminti, simţindu-se dintr-o dată îngrozitor de obosit. Avea atîta minte ca să nu se gîndească la ziua cea de mîine.

– Slade?

Răsucindu-se, o văzu pe Jessica în uşă. Îl nemulţumi faptul că venise acolo, îl înfurie faţa ei încă palidă, cu ochii grei de oboseală.

– De ce te-ai sculat? o întrebă. Arăţi ca dracu'.

Jessica izbuti un zîmbet vlăguit.

– Mulţumesc. Bine te mai pricepi să ridici moralul unei femei, sergent.

– Trebuia să te odihneşti, îi aminti el.

– N-am putut dormi.

– Ia un somnifer.

– Nu iau niciodată somnifere.

Întrucît avea palmele umede, şi le încleştă una de alta. Nu voia să-i vorbească despre coşmarul care o trezise din somn – spaima acută, năduşindă, care o făcuse să-şi înăbuşe un ţipăt în timp ce-i alunga somnul. Şi nu vru să-i spună nici cum întinsese mîinile spre el, numai pentru a descoperi că plecase.

– Lucrezi?

Slade se încruntă, după care îi urmări privirea spre grămada de cărţi de lîngă el.

– Puteam foarte bine să fac puţină ordine, răspunse, ridicînd din umeri. Acum, am tot timpul.

– Te-aş putea ajuta.

Stînjenită de faptul că mişcările îi erau smucite, Jessica se apropie.

– Şi să nu-mi vii cu vreuna din remarcile tale isteţe, continuă ea grăbită. Ştiu că biblioteca e o jale şi că eu sînt de vină, dar am totuşi talent organizatoric, odată ce mă apuc de o treabă. Cel puţin, pot să-ţi aduc cărţile, pînă...

Slade îi reteză şuvoiul cuvintelor repezite, punîndu-şi mîna peste a ei, în timp ce Jessica dădea să ia o carte. Avea pielea rece ca gheaţa. Instinctiv, o strînse mai tare, dornic s-o încălzească.

– Jess, întoarce-te în pat. Dormi. Mai tîrziu, o voi pune pe Betsy să-ţi aducă o tavă cu mîncare.

– Nu-s bolnavă! izbucni ea, în timp ce-şi retrăgea mîna.

– Vei fi, replică liniştit Slade, dacă nu ai grijă de tine.

– Nu mă mai trata ca pe un copil, îi ordonă Jessica, pronunţînd răspicat fiecare cuvînt. N-am nevoie de dădacă.

– Nu? rîse el scurt, amintindu-şi cum îşi privise iniţial misiunea. Atunci, spune-mi, cît ai dormit în ultimele două zile? Cînd ai mîncat ultima oară?

– Aseară, la cină... începu ea.

– Aseară, ţi-ai învîrtit mîncarea prin farfurie, o corectă Slade. Ţine-o tot aşa. Vei leşina şi-ai să-mi uşurezi munca.

– N-am de gînd să leşin, răspunse ea încet. Ochii i se întunecaseră, contrastînd şi mai mult cu pielea.

De vreme ce-i venea să urle la ea, Slade preferă să bată în retragere.

– N-aş fi sigur de asta, dar fă cum vrei, spuse el nepăsător. În genere, nu contează dacă eşti conştientă sau nu.

Şi, nepăsător, reveni la teancul de cărţi.

– Îmi pare rău că nu-s la fel de obişnuită ca tine cu

situaţii de genul ăsta, începu Jessica, pe un ton iniţial calm, apoi din ce în ce mai agitat. Nu mi se întîmplă zilnic să fiu anchetată de F.B.I. şi împuşcată de un asasin profesionist. Data viitoare, sînt convinsă că voi putea degusta un banchet după ce văd un cadavru pe proprietatea mea. Pentru tine nu e decît o zi de muncă la fel ca oricare alta, nu-i aşa, Slade? Să omori un om.

În stomacul lui Slade se formă un nod dur, iar un altul în piept. Cu gesturi indiferente, scoase o ţigară şi şi-o aprinse.

Jessica îl privi, cu pieptul palpitîndu-i de emoţie.

– Tu nu simţi *nimic*? întrebă.

Se forţă să tragă prelung din ţigară, vorbind apoi calm:

– Ce-ai vrea să simt? Dacă mă mişcam mai încet, acum aş fi fost mort.

Jessica se răsuci scurt, rezemîndu-şi fruntea de geamul ferestrei. Cele cîteva picături de ploaie rămase pe sticlă se înceţoşară, părînd să se multiplice, pînă închise ochii. „Şi tu la fel," îşi reaminti ea. „Ceea ce-a făcut, a făcut pentru tine."

– Îmi pare rău, murmură. Iartă-mă.

– De ce?

Glasul lui Slade era la fel de rece ca geamul de care se rezema ea. Şi la fel de dur.

– Iarăşi ai fost tu ţinta.

Trăgînd adînc aer în piept, Jessica se întoarse cu faţa spre el. Da, ridicase din nou garda, dar acum îl cunoştea mai bine. Ceea ce făcuse în acea dimineaţă nu fusese făcut cu sînge rece.

– Nu poţi suporta să ţi se aducă aminte că eşti un om la fel ca toţi ceilalţi, aşa-i? Te înfurie faptul că eşti bîntuit de sentimente, emoţii, nevoi.

Veni încet spre el.

– Mă întreb dacă de-asta nu rămîi cu mine după ce facem dragoste. Te temi că-ţi voi descoperi vreo slăbiciune, Slade? O mică fisură pe care aş putea-o lărgi?

– Ai grijă pînă unde mergi, o preveni el, cu glas scăzut. N-o să-ţi placă drumul înapoi.

– Eşti furios pentru că mă doreşti, nu-i aşa?

Cu o mişcare calculată, Slade stinse ţigara.

– Da.

În momentul cînd Jessica deschise gura să continue, uşa bibliotecii se dădu de perete. Se întoarseră amîndoi, pentru a-l vedea pe David intrînd. O privi lung pe Jessica, apoi îşi împinse ochelarii în sus pe nas.

– Parc-ai fi moartea încălzită. De ce nu stai în pat?

– David.

Nu-şi putu stăpîni tremurul din voce, nici neaşteptatul impuls de a se repezi în braţele lui, pentru a-l strînge cu putere. David îi aruncă lui Slade o privire surprinsă, peste umărul ei, în timp ce o bătea stîngaci pe spate.

– Ce-i asta? Ai febră? Haide, Jessica...

„Nu el," îşi spuse ea, deznădăjduită. „Te rog, Doamne, nu David." Printr-un efort de voinţă, îşi înghiţi lacrimile care-i ardeau în ochi.

Slade privea scena, tăcut. Jessica se agăţa de făptura subţiratică a lui David ca de o ancoră, iar tînărul părea nedumerit, îngrijorat şi jenat în acelaşi timp. Gînditor, Slade îşi îndesă mîinile în buzunare.

– Ei, ce-i cu ea? Deliră?

David azvîrlise întrebarea spre Slade, dar reuşi s-o înghiontească pe Jessica îndeajuns pentru a-i privi faţa.

– Pari gata-gata să cazi de pe picioare, declară el, pipăindu-i fruntea. M-a sunat mama la magazin, făcîndu-mi tot felul de reproşuri că ţi-am transmis microbii.

Îndepărtînd-o de el, se strîmbă la gîndul celor întîmplate.

– Aşa-ţi trebuie, după ce-ai venit în camera mea şi mi-ai turnat pe gît supa aia de pui.

– N-am nimic, îngăimă ea. Sînt doar puţin cam obosită.

– Sigur, asta spune-i-o cuiva care n-a stat toată săptămîna întins pe spate, gemînd.

Jessica ar fi vrut să se agaţe iarăşi de el, să deşerte tot ce-avea în suflet. În schimb, făcu un pas înapoi şi zîmbi, urîndu-se pe ea însăşi.

– Va fi bine. Trebuie doar s-o las mai moale, cîteva zile.

– Ai chemat doctorul?

– David...

Nemulţumirea din tonul ei îl bucură.

– E excelent că situaţia s-a răsturnat, îi spuse el lui Slade. Două săptămîni n-a făcut altceva decît să mă bată la cap. Nu-i aşa? o întrebă el din nou pe Jessica.

– Cînd voi avea nevoie de un medic, am să-l chem. De ce nu eşti la magazin?

– Nici o grijă, mă întorc imediat, îi răspunse David cu un surîs, uşurat de tonul energic cu care îl întrebase; era mai normal pentru Jessica. După ce mi-a telefonat mama şi mi-a făcut capul mare, am vrut să văd cum te simţi. Ieri, livrările au decurs fără probleme. N-au fost prea mulţi clienţi, dar am vîndut destul ca să-mi cîştig întreţinerea.

O trase scurt de păr.

– Nu vreau să te văd în magazin pînă săptămîna viitoare, puişor. Michael şi cu mine pe putem descurca singuri. De fapt, chiar arăţi ca şi cum ţi-ar prinde bine o vacanţă.

– Dacă-mi mai spui o singură dată cît de îngrozitor arăt, nu mai vezi tu mărirea aia de salariu la care tot faci aluzii.

– Aşa păţeşti cînd lucrezi pentru o femeie, îi spuse David lui Slade; răsucindu-se, porni spre uşă. Mama zice să veniţi amîndoi la masă. De data asta, mănînci *tu* supa de pui.

Cu un rînjet satisfăcut aruncat peste umăr, ieşi.

În momentul cînd uşa se închise, Jess îşi apăsă ambele mîini pe gură. Ceea ce o străbătea nu era durere, nici măcar uşoară, ci un soi de suferinţă rece care-i amorţea zonele vitale ale inimii şi minţii. Nu se mişcă, nu scoase nici un sunet. O clipă, avu senzaţia că pur şi simplu încetase să mai existe.

– Nu David.

Propriile ei cuvinte şoptite o zguduiră. Le însoţi un torent de emoţie.

– Nu David! repetă, răsucindu-se spre Slade. N-am s-o cred. Nimic din ce-ai spune nu mă poate convinge să cred că ar fi în stare să-mi facă vreun rău. Nu e

capabil, nu mai mult decît Michael.

– În cîteva zile, se va sfîrşi totul, menţinu Slade un ton neutru. Atunci, vei şti, într-un fel sau altul.

– Ştiu *acum!*

Şi se repezi spre uşă. Mîna lui Slade se încleştă peste a ei, pe clanţă.

– Nu te duci după el, spuse el rar.

Cînd Jessica încercă să se smulgă, o luă de umeri, cu mai multă blîndeţe decît simţea. Detesta s-o vadă astfel, chinuită, disperată – detesta să ştie că împotriva lui avea să se întoarcă. Dar nu avea încotro.

– Nu mergi după el, repetă, făcînd pauze precise între cuvinte. Dacă nu-mi dai cuvîntul de onoare, te leg cu cătuşele de pat şi încui uşa.

Îşi îngustă ochii, cînd mîna ei se zbătu sub a lui.

– Vorbesc serios, Jess.

Nu se întoarse împotriva lui, ci către el. Ceea ce, descoperi Slade, era şi mai rău.

– Nu David, murmură Jessica încă o dată, prăbuşindu-se în braţele lui. Slade, nu suport. Cred că aş putea să îndur orice, în afară de a şti că oricare dintre ei a fost implicat în... în ceea ce s- a întîmplat azi-dimineaţă.

Părea atît de fragilă. Slade aproape se temea să nu se sfărîme sub cea mai mică apăsare. „Acum, ce să fac cu ea?" se întrebă, rezemîndu-şi obrazul de părul ei. Ştia cum s-o trateze cînd era furioasă. Îi putea face faţă chiar şi cînd se dizolva în furtuni de lacrimi. Dar ce făcea cînd nu era decît moleşită şi complet dependentă de el? Îi cerea o încurajare pe care nu i-o putea da, o emoţie pe care-i era frică să i-o ofere.

– Jess, nu te chinui aşa. Alungă-ţi gîndul, măcar pentru două zile.

Îi ridică bărbia, pînă cînd ochii li se întîlniră. Văzu încredere şi o implorare.

– Lasă-mă să am grijă de tine, îşi auzi el propriul glas spunînd. Vreau să am grijă de tine.

Nu fu conştient că se mişca, decît cînd buzele i le găsiră pe ale ei. Vulnerabilitatea sa îl descumpănea. Părea să nu mai aibă alt scop decît acela de a o apăra de orice rău, de a o feri de suferinţe.

– Gîndeşte-te la mine, murmură, exprimîndu-şi involuntar gîndurile care-i goneau prin cap. Gîndeşte-te numai la mine.

O trase mai aproape, schimbînd unghiul, pentru a-i dărui sărutări mai blînde, mărunte.

– Spune-mi că mă doreşti. Vreau să te aud spunîndu-mi-o.

– Da, te doresc.

Fără suflare, docilă, îl lăsă să-i dăruiască şi să-şi însuşească, în timp ce ea rămînea pasivă. Pentru moment, Jessica nu mai avea putere să-i ofere nimic în schimb, decît capitularea, dar atîta le era de ajuns amîndurora. În braţele lui, aproape că putea să uite coşmarul şi realitatea.

Slade îi luă mîinile, îngropîndu-şi buzele în palma uneia, apoi într-a celeilalte. O surprinse îndeajuns pentru a o calma, în loc s-o excite. Slade nu era un om al gesturilor drăgăstoase sau tipic romantice. În timp ce braţele îi erau străbătute de furnicături, Jessicăi îi trecu prin minte că slăbiciunea, deznădejdea ei nu reuşeau decît să-i facă imposibilă o misiune deja dificilă. Fusese mai înţelept decît ştia, cerîndu-i să se gîndească la el. Adunîndu-şi rezervele de forţă, îşi îndreptă umerii şi-i surîse:

– Betsy face urît cînd trebuie să aştepte oamenii cu masa.

Mulţumit, Slade îi răspunse la zîmbet:

– Ţi-e foame?

– Da, minţi ea.

Jessica reuşi să mănînce cît de cît, deşi mîncarea ameninţa să i se oprească în gît. Ştiind că Slade o privea, făcu efortul de a părea că-i plăcea masa. Vorbea – verzi şi uscate – despre orice, în afară de lucrul cel mai important din mintea ei. Prea multe subiecte de conversaţie puteau aduce vorba înapoi spre magazin, spre David, spre Michael. Spre omul din pîlcul de copaci. Jessica se pomeni înfruntîndu-şi tendinţa de a se uita pe fereastră. Privind, n-ar fi făcut decît să-şi aducă aminte că era prizonieră în propria ei casă.

– Vorbeşte-mi despre familia ta, îi ceru ea lui Slade, aproape cu disperare.

Hotărînd că era mai bine să-i facă jocul în loc de a mai insista să mănînce sau să se odihnească, Slade îi oferi frişca pentru cafeaua pe care Jessica şi-o lăsase să se răcească.

– Mama mea e o femeie liniştită – genul de persoană care vorbeşte numai atunci cînd are ceva de spus. Îi plac mărunţişurile ca figurina pe care am cumpărat-o de la magazinul tău şi sticlăria simplă. Cînta la pian – anul trecut a reînceput să ia lecţii. Singurul lucru asupra căruia a insistat vreodată a fost ca Janice şi cu mine să învăţăm şi noi pianul.

– Şi l-ai învăţat?

Slade îi distinse mirarea din voce şi răspunse încruntîndu-se vag.

– Prost, recunoscu el. Pînă la urmă, m-a lăsat în pace.

– Ce părere are despre...

Jessica ezită, apoi îşi luă linguriţa pentru a amesteca în cafea.

– Despre ocupaţia ta?

– Nu spune.

Slade o privi cum învîrtea la nesfîrşit linguriţa, formînd în ceaşcă un mic vîrtej.

– N-aş crede că e mai uşor să fii mamă de poliţist, decît soţie. Dar se descurcă. Întotdeauna a ştiut să se descurce.

Dînd din cap, Jessica împinse în lături cafeaua neatinsă.

– Şi sora ta, Janice... ai spus că e la colegiu.

– Vrea să devină chimistă, rîse el scurt, nedumerit. Aşa a spus, după prima oră de chimie din liceu. S-o vezi cum amestecă toate substanţele alea. O fată înaltă şi slabă, cu ochi blînzi, cu mîini frumoase – deloc ca obişnuitul savant nebun. Cînd avea şaisprezece ani, a aruncat baia în aer.

Jessica rîse – poate primul ei rîs sincer, în douăzeci şi patru de ore.

– Chiar aşa?

– O explozie minoră, expedie Slade subiectul, mulţumit să audă gîlgîitul scăzut care o caracterizase atît de mult pînă în ajun. Administratorul blocului n-a fost prea impresionat de explicaţiile ei despre compuşii instabili.

– E de înţeles, meditä ea. Unde învaţă?

– La *Princeton.* Are o bursă parţială.

Şi chiar şi-aşa, reflectă Jessica, costul taxelor şcolare probabil că-i devora tot salariul. Cît de mult cîştigă *un poliţist?* se întrebă. *Nu îndeajuns,* îşi spuse ea imediat. Nici pe departe destul pentru a compensa riscurile. Scrisul se afla pe planul doi, faţă de studiile surorii sale. Jessica privi lung cafeaua rece din ceaşcă, întrebîndu-se dacă Janice Sladerman îşi dădea seama cît de mult era dispus fratele ei să sacrifice pentru ea.

– Probabil c-o iubeşti foarte mult, murmură. Şi pe mama ta.

Slade îşi arcui o sprînceană. Nu era un lucru la care se gîndea; exista pur şi simplu.

– Da, aşa e. Nici uneia dintre ele nu i-a fost prea uşor. Şi niciodată nu se plîng, nu vin cu pretenţii.

– Dar tu?

Ridicîndu-şi ochii, Jessica îl măsură îndelung, în tăcere.

– Ai reuşit să ascunzi de ele ceea ce doreşti cu adevărat?

Simţindu-i brusca ezitare, întinse mîna să i-o prindă pe a lui.

– Nu suporţi, într-adevăr, să ştii ce om cumsecade eşti, *nu-i aşa,* Slade? Nu se potriveşte cu imaginea de poliţist dur.

Zîmbi, mulţumită să vadă că îl pusese în încurcătură.

– Îmi poţi spune oricînd cum baţi suspecţii pînă se milogesc să mărturisească.

– Ai văzut prea multe filme vechi.

Înlănţuindu-şi degetele printre ale ei, Slade o ridică în picioare.

– Fac parte dintre viicile mele, recunoscu ea. Nici nu-ţi pot spune de cîte ori am văzut *Somnul de veci.*

– Acolo era vorba de un detectiv particular, nu de un poliţist, îi atrase el atenţia, în timp ce o conducea înapoi spre bibliotecă.

– Şi care-i diferenţa?

Îi aruncă o privire:

– Cît timp ai?

– Păi, se gîndi Jessica, bucuroasă să uite pentru cîteva momente de restul lumii. Ar putea fi interesant de ce unul e poreclit picior-plat, iar celălalt, galoş.

Slade se opri, întorcîndu-se spre ea cu o expresie aflată între amuzament şi exasperare.

– Filme foarte vechi, preciză el.

– Clasice, îl corectă Jessica. Nu le urmăresc decît pentru valoarea lor culturală.

La auzul acestor cuvinte, Slade se rezumă să înalţe o sprînceană. Era un gest pe care Jessica aflase că-l folosea în locul a cîteva zeci de cuvinte.

– Din moment ce tot vrei să mă ajuţi, poţi face tu catalogarea, arătă el spre teancurile de cărţi care umpleau masa de lucru. Precis scrii mai citeţ decît mine.

– În regulă.

Mulţumită că avea o ocupaţie, Jessica luă un top ordonat de fişe pentru indexare.

– Cred că vrei să fac referinţe, contra-referinţe şi altele de soiul ăsta.

– Cam aşa ceva.

– Slade, puse ea cartonaşul înapoi, înainte de a se întoarce spre el. Mai bine ai lucra la carte decît să faci treaba asta. Ce-ar fi să-ţi rezervi cîteva ore pentru tine însuţi?

Slade se gîndi la romanul care-l aştepta, aproape terminat, pe biroul de la etaj. Apoi, se gîndi la modul cum arătase Jessica în urmă cu o oră, cînd intrase pe uşa bibliotecii.

– Dezordinea asta mă scoate din minţi, îi spuse el. Cîtă vreme tot sînt aici, aş putea foarte bine să te îndrept pe calea cea bună. Cîte cărţi ai? o întrebă, înainte ca Jessica să-şi poată exprima încă o obiecţie.

Cu atenţia distrasă momentan, privi în jur.

– Habar n-am. Majoritatea au fost ale tatei. Îi plăcea mult să citească.

Un zîmbet i se ivi pe buze, apoi şi în ochi.

– Avea gusturi eclectice, în cel mai bun caz, dar cred că prefera enigmele complicate.

Deodată, îi veni un gînd:

– Despre ce e vorba în cartea ta? E un roman poliţist?

– Cea la care lucrez acum? zîmbi Slade. Nu.

– Dar? îşi săltă ea un şold pe masă. Atunci, ce e?

Slade începu să-i elibereze locul pentru a lucra.

– E vorba de o familie, începînd din anii '40, după război, şi pînă în zilele noastre. Schimbări, adaptări, dezamăgiri, victorii.

– Dă-mi-o s-o citesc, îi ceru ea, pradă unui impuls. Cuvintele scrise de el, ştia instinctiv, aveau să-i dezvăluie mult despre personalitatea lui lăuntrică.

– N-am terminat-o.

– Citesc atît cît ai scris.

Căutînd un creion, Slade amînă răspunsul. Dorea să-i fie citite lucrările. Era un vis cu care trăise prea mulţi ani ca să-i mai numere. Dar cu Jessica se întîmpla altceva; ea nu era o cititoare anonimă şi fără chip. Opinia ei, bună sau rea, avea prea multă greutate.

– Poate, mormăi el. Dacă vrei să mă ajuţi, mai bine stai jos.

– Slade.

Cuprinzîndu-l cu braţele de mijloc, Jessica îşi rezemă obrazul de spatele lui.

– Am să te pisez pînă eşti de acord. E un talent de-al meu aparte.

Ceva anume, la îmbrăţişarea aceea firească şi intimă, îl răscoli incredibil. Sînii ei îi apăsau uşor spinarea; avea mîinile împreunate larg pe talia lui. În acel moment, numai în acea clipă, se lăsă complet în voia dragostei pe care i-o nutrea. Era mai profundă decît nevoia, mai acută decît dorul.

Nu înţelegea că nu-i putea refuza absolut nimic? se întrebă Slade, în timp ce-şi cobora mîinile peste ale ei. Nu era în stare să priceapă că devenise femeie, vis şi vulnerabilitate, totul în răstimp de numai cîteva zile?

Dacă era vorba să se prefacă – spre binele ei – că nu exista nici o amenințare dincolo de pereți, poate își puteau închipui – spre binele lui – că Jessica îi aparținea.

– Pisează-mă, o invită Slade, răsucindu-se astfel încît s-o poată îmbrățișa. Dar, te previn, nu-s un găgăuță.

Cu un rîs scăzut, Jessica se înălță pe vîrfuri pînă îi atinse buzele cu ale ei.

– Nu pot decît să sper că sarcina e croită pe măsura mea.

Sărutîndu-l și mai profund, își strecură mîinile sub cămașa lui, pentru a-i mîngîia suprafața tare a spatelui, de-a lungul crestelor musculoase.

– Cu asta, ai putea să cîștigi vreo două pagini, murmură Slade. Vrei să-ncerci pentru un capitol întreg?

Jessica își lăsă limba să-i urmărească alene buzele, mușcîndu-le scurt, atîtător, în timp ce-și plimba un deget în sus și-n jos pe șira spinării lui. Îi simți reacția, întocmai cum îi simți și dorința de a nu i-o arăta.

– Negocierile sînt punctul meu forte, spuse, încet; îi dărui un sărut prelung, stăruitor, retrăgîndu-se chiar cînd îl simți sporind apăsarea. Cîte capitole, exact, are cartea aia?

Slade închise ochii, ca să guste cît mai bine senzația de a fi sedus cînd nu era necesară nici o seducție.

– Vreo douăzeci și cinci.

– *Hmmm.*

Îi simți buzele arcuindu-se, în timp ce i le atingeau din nou.

– Ar putea să dureze toată ziua.

– Fii sigură.

Pe neașteptate, o desprinse de el, încadrîndu-i apoi fața în mîini.

– Putem începe negocierile imediat după ce facem puțină treabă aici.

– Aha... privi Jessica în jur, spre cărțile dezordonate, cu limba între dinți. După?

– După, repetă ferm Slade, înghiontind-o spre un scaun. Apucă-te de scris.

Jessica nici nu-și dădu seama cum treceau orele –

una, apoi două, trei. Slade lucra calm, sistematic, cu o răbdare pe care ea nici nu putea spera să i-o imite vreodată. Se pricepea mult mai bine decît ea la cărți. Jessica își rezerva lectura pentru rarele ocazii cînd energia ei fizică rămînea în urma celei intelectuale. Ei îi plăceau cărțile. El le iubea. Găsi în această mică constatare încă o treaptă a scării spre descoperirea lui.

În biblioteca tăcută și aglomerată îi era mai ușor să-l determine să vorbească. *Ai citit asta? Da. Ce părere ți-a făcut?* Iar el îi răspundea, cu ușurință și în profunzime, fără a se opri măcar din muncă. Cît de mult l-ar fi plăcut tatăl ei, meditâ Jessica. Ar fi admirat gîndirea lui Slade, forța lui, neașteptatele străfulgerări de umor. Ar fi văzut bunătatea pe care Slade avea atîta grijă să și-o ascundă.

Se îndoia că Slade își dădea seama că, lăsînd-o să lucreze cu el acolo, îi dezvăluia cealaltă latură a lui. Cea visătoare. Poate că i-o cunoscuse dintotdeauna, chiar și cînd identificase trăsătura de duritate călită pe străzi. Era un om complex, acela care putea să poarte pistol și să discute cu tot atîta ușurință despre *Don Juan* de Byron. În după-amiaza aceea, avea nevoie de visător. Și poate că o știa și el.

Lumina începuse să scadă, spre un cenușiu blînd. În colțurile încăperii se adunau umbre. Jessica uitase de toată tensiunea, implicîndu-se în sarcina mecanică de a copia titluri și nume pe fișe. Cînd sună telefonul, împrăștie vreo două duzini pe jos. Începu să le adune grăbită.

– M-a luat prin surprindere, spuse ea, cînd Slade rămase tăcut; își blestemă tremurul mîinilor, în timp ce strîngea cartonașele într-un teanc. Era atîta liniște, asta-i tot.

Furioasă pe ea însăși, lăsă fișele să cadă la loc.

– La naiba, nu mai sta acolo uitîndu-te așa la mine! Aș prefera să mă înjuri.

Slade se ridică și, apropiindu-se, se ghemui în fața ei.

– Rău le-ai mai încurcat, murmură. Dacă nu ești în stare de altceva, va trebui să-mi iau altă asistentă.

Cu un sunet parte oftat, parte rîs, Jessica îşi rezemă fruntea de a lui.

– Mai scuteşte-mă, e prima mea zi în funcţie.

Betsy deschise uşa, apoi îşi înălţă sprîncenele şi-şi ţuguie buzele. Sigur, bănuise ea tot timpul că nu ieşea fum fără foc, şi mirosise fumul din clipa cînd cei doi se văzuseră prima oară unul pe altul. Îşi drese scurt vocea şi o privi pe Jessica tresărind de parcă ar fi fost opărită.

– Domnul Adams la telefon, anunţă regal servitoarea, după care închise uşa din nou.

Slade o apucă pe Jessica de mînă.

– Cheam-o înapoi, spuse el încet. Zi-i să-i spună că te odihneşti.

– Nu, se ridică Jessica, scuturînd repede din cap. Nu-mi tot cere să fug, Slade, fiindcă s-ar putea s-o fac. Şi, atunci, mi-ar fi silă de mine.

Întorcîndu-se, ridică receptorul.

– Alo, Michael.

Încet, Slade se îndreptă, cu mîinile în buzunare, privind-o.

– Nu, nu e nimic serios, doar o uşoară gripă, spuse calmă Jessica, în timp ce începea să-şi înfăşoare la nesfîrşit cablul telefonului peste degete. David se simte vinovat, doar fiindcă îşi închipuie că de la el m-am molipsit. Nu trebuia să te alarmeze. Am eu grijă ce fac.

Închise strîns ochii un moment, dar vocea îi rămase calmă şi sigură.

– Nu, nu vin nici mîine.

Firul telefonului i se înfigea în piele. Îl desfăşură cu grijă.

– Nu e necesar, Michael... Nu, zău. Pe cuvîntul meu – nu-ţi face griji. Am să... Am să-mi revin în vreo două zile. Da, sigur... La revedere.

După ce închise telefonul, Jessica stătu un moment nemişcată, privindu-şi mîinile goale.

– Era îngrijorat, murmură ea. Nu m-am mai îmbolnăvit niciodată. Voia să vină pe la mine, dar l-am oprit.

– Bravo.

Compătimirea nu i-ar mai fi folosit la nimic, decise Slade.

– Am lucrat destul aici pentru ziua de azi. Ce-ar fi să mergem sus?

Se duse la uşă, ca şi cum ar fi fost convins de încuviinţarea ei. O deschise, apoi se opri, privind în urmă. Jessica încă nu se clintise din loc.

– Vino, Jess.

Se apropie de el, oprindu-se însă la uşă.

– Michael nu mi-ar face nici un rău, spuse ea, fără să-l privească. Vreau doar să înţelegi asta.

– Cu condiţia să înţelegi şi tu că trebuie să-l consider pe fiecare un pericol potenţial, replică liniştit Slade. Nu trebuie să te vezi cu nici unul dintre ei – nici cu altcineva – altfel decît în prezenţa mea.

Observîndu-i lucirea sfidătoare din ochi, continuă:

– Dacă el şi David sînt nevinovaţi, atunci următoarele două zile nu-i vor supăra cu nimic. Şi dacă o crezi într-adevăr, urmă el, neluîndu-i în seamă privirea plină de furie, ar trebui să te poţi descurca.

N-avea să cedeze nici cu-o cîtime, înţelese Jessica, în vreme ce- şi înghiţea atît lacrimile, cît şi mînia. Poate că era mai bine aşa. Trase prelung aer în piept, ca să se calmeze.

– Ai dreptate. Şi mă voi descurca. Acum te duci să scrii la carte?

Slade nu indică prin nimic că schimbarea de subiect avea vreo importanţă pentru el.

– Eventual.

Jessica era hotărîtă să fie la fel de practică – cel puţin, în aparenţă.

– Perfect. Atunci, du-te sus, iar eu aduc cafele pentru amîndoi. Poţi avea încredere în mine, adăugă, înainte ca el să obiecteze. Voi face exact ce-mi spui tu, ca să-ţi dovedesc că te înşeli. Şi- ţi voi *dovedi* că greşeşti, Slade, mai spuse, cu o hotărîre calmă şi limpede.

– Perfect, cu condiţia să respecţi regulile.

Simţindu-se tot mai destinsă, acum cînd avea un scop clar în minte, Jessica zîmbi.

– Atunci, merg după cafea. În timp ce eu îţi citesc cartea, poţi să te concentrezi asupra încheierii. E cel mai sigur mod de a-mi găsi o ocupaţie pînă diseară.

Slade o ciupi de lobul urechii.

– Încerci să mă mituieşti?

– Dacă nu-ţi dai seama singur, replică ea, înseamnă că eşti un poliţist destul de slab.

8

Cafeaua Jessicăi se răcise din nou. Stătea rezemată de tăblia patului lui Slade, cu cîte un vraf de manuscrise de-o parte şi de alta. Teancul de pagini citite îl depăşea rapid pe cel al foilor rămase de citit. Captivată, reuşise să nu ia în seamă sîcîielile lui Betsy, cînd servitoarea adusese o tavă cu supă şi sandvişuri. Jessica îi promisese absentă că avea să mănînce, uitîndu-şi făgăduiala în momentul cînd uşa se închisese la loc. Uitase şi că citea lucrarea lui Slade, deşi mîzgălise adnotări şi observaţii pe marginile foilor. Subiectul şi personajele o captivaseră complet.

Călătorea împreună cu o familie de oameni obişnuiţi, prin perioada postbelică, prin simplităţile şi complexităţile anilor '50, pînă în anii '60, cu turbulenţele şi moravurile lor schimbătoare. Copiii creşteau, valorile se modificau. Aveau loc decese şi naşteri, realizarea unor visuri şi nimicirea altora. Pe parcurs, în timp ce noua generaţie înfrunta presiunile anilor '70, Jessica ajungea să-i cunoască pe toţi. Erau oameni pe care i-ar fi putut întîlni – oameni verosimili, la care ar fi putut să ţină.

Cuvintele curgeau, pe alocuri lin, alteori cu scrîşnete care-i făceau stomacul să se crispeze. Nu era o povestire uşoară – avea personaje prea autentice pentru aşa ceva. Slade îi arăta lucruri pe care nu dorea întotdeauna să le vadă, dar nici un moment nu se gîndea să lase paginile deoparte.

La sfîrşitul unui capitol, Jessica întinse maşinal mîna spre pagina următoare. Nedumerită, îşi coborî privirea, pentru a vedea că nu mai era nici una. Îşi dădu seama, nemulţumită de întrerupere, că citise tot ce-i dăduse

Slade. Pentru prima oară în aproape trei ore, ţăcănitul maşinii lui se scris îi penetră concentrarea.

Era lună plină. Şi acest lucru îl observă cu bruscheţe. Razele şiroiau în cameră, luîndu-se la întrecere cu lumina lămpii de pe noptieră. Focul aprins de Slade cînd urcaseră la etaj arsese, lăsînd în urmă numai jar mocnit. Jessica îşi întinse muşchii înţepeniţi, dorind să-şi acorde un moment înainte de a intra în camera lui Slade.

Cînd insistase să-i citească opera, Jessica nu fusese sigură ce-avea să simtă sau să-i spună la sfîrşit. Ştiind că se lăsa prea uşor influenţată de emoţii, fusese convinsă că avea să-i găsească scrierii lui unele merite. Acum, avea nevoie de timp pntru a decide cît din sentimentele faţă de Slade erau legate de cele pe care i le inspirase povestirea citită.

Nu exista nici o legătură, îşi dădu ea seama. Înainte de a fi încheiat primul capitol, Jessica uitase de ce citea, cu toate că îşi îndeplinise principalul scop. Acum îl cunoştea mai bine pe Slade.

Avea o profunzime a perspicacităţii pe care i-o simţise doar, o intuiţie a oamenilor pe care Jessica o invidia şi o admira totodată. În scris ca şi în vorbă, era zgîrcit cu cuvintele – dar, în scris, ieşeau la suprafaţă gîndurile lăuntrice. Putea să-şi ascundă propriile emoţii, însă personajele aveau o gamă emoţională care-şi trăgea rădăcina din personalitatea creatorului lor.

Şi, reflectă Jessica, se înşelase spunîndu-i, cîndva, că nu cunoştea femeile. Le cunoştea – aproape prea bine, îşi spuse ea, atingînd marginea unei pagini. Cît de mult întrezărea, cînd o privea, din lucrurile pe care ea le considerase ascunse? Cît înţelegea, cînd o atingea, din ceea ce ea fusese convinsă că rămînea ascuns?

Ştia că îl iubea? Instinctiv, Jessica privi spre uşa care despărţea dormitorul de salonaş. Maşina de scris a lui Slade continua să se audă. Nu, era sigură că habar n-avea cît de profunde îi erau sentimentele. Sau, îşi spuse ea cu un mic surîs, că era hotărîtă să nu-l lase să plece din viaţa ei atunci cînd, sau dacă, lucrurile se rezolvau. Dacă ştia, reflectă ea, avea s-o ţină la o lungime de braţ. Un om prudent, medită Jessica. Slade

era un om foarte prudent – un om care se considera croit pentru viaţa în solitudine. Jessica trase concluzia că îl aşteptau cîteva surprize. Avea să i le servească, după ce se convingea că redevenea stăpînă pe viaţa ei.

Se ridică şi merse la uşă. Stătea întors cu spatele spre ea cu lumina lămpii căzînd pe mîinile care i se mişcau peste claviatură. După poziţia umerilor şi unghiul în care-şi ţinea capul, îşi dădu seama că era adînc concentrat. Nedorind să-l deranjeze, aşteptă, rezemată de uşă. Scrumiera de lîngă cotul lui era pe jumătate plină, cu o ţigară fumegînd uitată pe buza ei. Ceaşca de cafea era goală, dar tava cu cina rămăsese neatinsă. Jessica simţi un îmbold à la Betsy să-l certe pentru că-şi neglija mîncarea.

„Aşa ar putea să se întîmple," îşi dădu ea deodată seama, „dacă lăsăm coşmarul în urma noastră. El ar putea lucra aici, iar eu, cînd vin acasă, i-aş auzi sunetul maşinii de scris. Uneori, se va scula în toiul nopţii şi va închide uşa, pentru ca zgomotul să nu mă trezească. Duminica dimineaţa, ne-am plimba pe plajă... în după-amiezele ploioase, am privi focul. Într-o zi," îşi zise ea şi închise ochii. „S-ar putea întîmpla, într-o bună zi."

Cu un oftat exasperat, Slade se opri din scris. Ridică o mînă, pentru a-şi masa ceafa înţepenită. Energia care îl propulsase timp de trei ore se epuizase brusc, iar el încă nu terminase. Automat, întinse mîna spre ceaşca de cafea, numai pentru a o găsi goală. Poate că, dacă se ducea să-şi mai ia, avea să se învioreze. Chiar în timp ce se gîndea la acest lucru, Jessica veni lîngă el.

Cuprinzîndu-l cu braţele pe după gît, îşi rezemă obrazul de creştetul său. Iubirea o străbătu rapid, prea rapid. Îl strînse cu putere, înăbuşindu-şi cuvintele pe care se temea că Slade nu era gata să le audă. Pe altele dorea să i le spună mai întîi.

– Slade, să nu încetezi niciodată să faci ceea ce ţi-e menit.

Nesigur de înţelesul cuvintelor ei, Slade privi încruntat fraza pe care tocmai o scrisese.

– Cît de mult ai citit?

– Tot ce mi-ai dat – şi nu mi-a ajuns. Cînd termini? O, Slade, e minunat! continuă Jessica, înainte ca el să poată vorbi. E o operă minunată. Totul: stilul, stările, personajele...

Slade se întoarse să-i vadă faţa. Nu dorea să audă platitudini, nu de la ea. Ochii ei erau luminaţi de entuziasm, în timp ce ai lui rămîneau reci şi precauţi.

– De ce?

– Fiindcă ai spus o poveste profundă, despre oameni pe care toţi i-am întîlnit şi cunoscut.

Îşi răsfiră degetele, căutînd cuvintele care l-ar fi mulţumit.

– Fiindcă m-a făcut să plîng, şi să mă înfior, şi să rîd. Au fost unele fragmente – scena din parcare, în capitolul şapte – pe care n-am vrut să le citesc. Erau dure, sălbatice. Dar le-am citit, chiar dacă mă dureau. Slade, nimeni nu le va putea citi fără să nu se simtă mişcat.

Îşi puse mîinile pe umerii lui.

– Şi nu pentru asta scrie orice scriitor?

Ochii lui Slade nu se desprindeau nici o clipă dintr-ai ei. Aştepta, comparîndu-i cuvintele cu ceea ce-i citea în privire.

– Ştii, spuse el încet, nu cred că mi-am dat seama pînă acum ce risc îmi asumam lăsînd-te să citeşti.

– Un risc, repetă ea. De ce?

– Dacă n-ai fi fost atinsă, nu-s sigur că puteam termina cartea.

Nimic din ce-ar fi spus n-ar fi putut să însemne mai mult. Jessica îi ridică mîna la obrazul ei, întrebîndu-se dacă Slade îşi dădea seama cît de mult spusese într-o singură propoziţie.

– Am fost atinsă, Slade, spuse ea încet. Cînd va fi publicată, şi am s-o citesc, îmi voi aminti că o parte din ea a fost scrisă chiar aici.

– Şi-ai să ridici un monument? întrebă el, cu un zîmbet.

– Doar o placă discretă.

Aplecîndu-se, îl sărută.

– N-aş vrea să ţi se urce la cap. Cum stai cu agentul? întrebă ea deodată. Ai unul?

Chicotind, Slade o trase pe genunchii săi.

– Da, am agent, pînă acum nu ne-am ajutat prea mult unul pe altul, dar mi-a vîndut cîteva povestiri scurte şi face tot ce poate face un agent ca să-mi vîndă celălalt roman.

– Celălalt, se retrase Jessica, în timp ce Slade începea s-o muşte uşor de ureche. E terminat, deci?

– Mm-hm. Vino-aici, o chemă el, dorind să-i simtă gustul acelui loc gingaş şi sensibil din adîncitura umărului.

– Despre ce e vorba? întrebă Jessica, evitîndu-l. Cînd îl pot citi? E la fel de bun ca ăsta?

– Ţi-a spus vreodată cineva că pui prea multe întrebări?

Mîna i se strecură sub puloverul ei, cuprinzîndu-i sînul. Cu degetul mare, îi sîcîi alene sfîrcul, simţindu-l cum se întărea în timp ce bătăile inimii, din regulate, îi deveneau haotice.

– Îmi place, murmură el, muşcînd-o de tendonul gîtului. Îţi simt pulsul luînd-o razna, oriunde te-aş atinge.

Dintr-o mîngîiere prelungă, coborî peste coastele ei, pînă la talie.

– Slăbeşti, constată el, încruntat. Deja eşti prea slabă. Ai mîncat de cină?

– Ţi-a spus vreodată cineva că vorbeşti prea mult? îl întrebă Jessica, înainte de a-şi apăsa buzele peste ale lui.

Răspunsul fu un geamăt gros de plăcere. Avea un gust cald – mai mult înţepător, decît dulce – cînd vîrful limbii îi lunecă spre el să-l hărţuiască, retrăgîndu-se apoi, pentru a-l provoca. Lui Slade i se păru că o auzi rîzînd, gros şi senzual, înainte de a o apuca de ceafă cu o mînă, pentru a o penetra adînc. Înainte de a apuca să se ridice ca s-o ducă în pat, Jessica începu să-l tragă spre podea.

O străbătea o neaşteptată dorinţă, ca o străfulgerare de foc. Obişnuita energie care-i lipsise toată ziua ieşi brusc la suprafaţă, într-un torent de pasiune. Îl trase de nasturii cămăşii, nerăbdătoare să-i simtă pielea lipită de a ei, în timp ce cu gura deja îi trecea înnebunită

peste faţă şi gît. Agresiunea ei îl dezechilibra şi-l excita totodată. Întrucît înţelegea că se datora parţial nevoii de a-şi bloca temerile, Slade o lăsă să-l conducă ea. Ritmul îi aparţinea ei – şi era frenetic.

În cîteva momente, fu prea absorbit de ea ca să mai judece cît de cît. Îl dezbrăca repede, urmărind cu buzele pe urmele mîinilor agitate, pînă cînd mintea lui Slade se concentră complet asupra ei. Fiori de gînduri, gustări repezi, atingeri înnebunitoare – nu-i lăsa timp să se concentreze asupra uneia singure, ci insista să simtă totul, într-o iritantă ceaţă de senzaţii.

Vulnerabilitatea era o stare nouă pentru el, însă se pomeni imobilizat într-o lume înăbuşitoare şi vîscoasă, unde nu avea nici o gardă, nici o apărare. Îl împingea dincolo de limitele raţiunii, dar încă nu-şi putea găsi voinţa de a o opri şi a prelua comanda. De astă dată, nu mai erau decît răspunsuri. Şiroiau din el, mărindu-i ei puterea şi secătuind-o pe a lui.

Cînd gura Jessicăi se fixă iarăşi pe a sa, Slade începu să-i bîjbîie la pulover. El, ale cărui mîini erau întotdeauna sigure, şi le găsi umede şi tremurătoare, cînd în sfîrşit reuşi s-o atingă. Deşi pielea ei era la fel de înfierbîntată ca a lui, nu-l lăsă să zăbovească nicăieri, mişcîndu-se deasupra lui cu o iuţeală şi o agilitate care-i lăsau mîinile frustrate şi trupul palpitînd. Pielea luneca peste piele, gura ei umedă şi flămîndă prădînd, mîinile umblînd lacome.

Faptul de a şti că era vulnerabil o excita. Bărbatul acesta puternic, acest om dur, era complet neajutorat sub vraja ei. Dar Jessica nu avea vrăji, numai dorinţe. Şi iubire. Îşi dădu seama că-l iubea cu atît mai mult, constatînd că putea fi şi slab. Trupul îi era tare şi musculos, însă acum tremura – pentru ea.

Lumina lămpii de pe birou îi cădea oblic peste faţă, astfel că-i putu vedea ochii, opaci de pasiune, aţintiţi spre ai ei. Gura lui era ispititoare şi o luă, gustîndu-i toate aromele fierbinţi şi euforice care izvorau din dorinţă. Avea respiraţia caldă şi întretăiată, tremurînd prin gura ei deschisă. Cu neaşteptată claritate, simţi mirosul de lămîie şi lac din ceară de albine cu care era

lustruit biroul. Într-o zonă întreagă a minţii, Jessica ştia că mirosul avea să-i revină în amintire ori de cîte ori se gîndea la momentul cînd Slade i se dăruise complet pentru prima oară. Căci acum îl avea – trup, suflet şi gînd. Chiar şi cînd Slade avea să şi le ia înapoi, Jessicăi îi rămînea acel singur moment din timp în care el nu reţinuse nimic departe de ea.

Aşa că i se dărui, luîndu-l în ea cu un fulger de plăcere ascuţită ca argintul. Puterile i se înteţiră, împingîndu-i pe amîndoi cu viteză şi forţă, pînă ajunseră pe pisc, suspendaţi. Cînd puterea se risipi, Jessica avu impresia că se dizolva în el şi rămaseră înlănţuiţi, uniţi, împliniţi.

Slade se chinui să-şi limpezească minţile, constatînd însă că ea i le umplea complet, devoratoare. Puterea care o energizase era consumată, trupul ei deasupra lui nu cîntărea aproape nimic, dar descoperi că încă îl mai domina. Dorea să se retragă, poată să le dovedească amîndurora că putea, că avea posibilitatea de a alege. Mîinile sale nu reuşiră decît să se încurce şi mai adînc în părul ei, pînă-i găsi gîtul delicat şi zvelt. Cu toate că zăcea pasivă, abia respirînd, Slade îi simţi bubuiturile inimii pe pieptul lui. Nici un efort de voinţă nu i-ar fi putut linişti pulsul, deşi nevoia fizică era satisfăcută complet. O dorea – dar dorinţa lui nu era decît aceea de a o avea aproape.

– Jess.

Îi ridică faţa spre a lui, habar n-avînd ce gînduri or să i se reverse în cuvinte. Ochii ei erau enormi, tulburi şi umbriţi. Avea faţa înmuiată, grea de oboseală, păstrînd văpaia patimii. Nu avea nici un drept, îşi spuse el, pradă unui scurt acces de vinovăţie, nici un drept s-o lase să-şi consume toate rezervele de energie şi de putere pentru a-i satisface lui nevoile.

– Nu, încă nu.

Jessica îi distinsese schimbarea de pe chip. Deja, îşi spuse ea, lua înapoi ceea ce-i dăruise pentru un răstimp atît de scurt.

– Nu mă alunga, spuse ea încet. Nu mă îndepărta atît de repede.

Fără a-şi da seama ce făcea, îi urmări buzele cu degetul mare. Jessica spuse numai atît:

– Dormi cu mine în noaptea asta.

Slade aşteptă pînă fu sigur că adormise, înainte de a se da jos din pat. Privind-o pe Jessica, se îmbrăcă în tăcere. Lumina slabă a lunii îi scălda faţa şi umerii goi, unduindu-se în umbre, la trecerea unui nor. Cu puţin noroc, calculă că putea controla complet parterul, pîndind salonul cîteva ore, pentru a reveni apoi fără ca ea să ştie măcar că lipsise. Aruncîndu-i o ultimă privire, se strecură afară din cameră.

Cu eficacitatea silenţioasă dobîndită în ani de experienţă, Slade încercă multitudinea de uşi şi ferestre. Observă cu dezgust încuietorile simple care nu i-ar fi ţinut afară decît pe cei mai diletanţi dintre hoţi.

„Casa e plină de argintărie şi valori mărunte, portabile," reflectă el. „Un paradis al spărgătorilor – iar ea o încuie cu broaşte de două parale. O cartelă de credit şi un ac de păr," conchise Slade, examinînd uşa din spate a bucătăriei. Trebuia să ia măsuri pentru ca Jessica să instaleze ceva mai puţin şubred, înainte de plecarea lui.

Ca un munte de blană albă, Ulysses dormea pe duşumeaua cu dale răcoroase, sforăind încet. Nici nu se clinti, cînd Slade păşi peste el. Făcînd o încercare, Slade scutură clanţa uşii din spate. Ritmul respiraţiei lui Ulysses rămase neschimbat.

– Scoală, javră bună de nimic!

La auzul comenzii, cîinele deschise un ochi sticlos, bătu din coadă de două ori şi adormi la loc.

Scărpinîndu-i ceafa, Slade îşi reaminti că nu hoţul în trecere reprezenta principala problemă. Trecu din nou peste cîine, lăsîndu-l să sforăie.

Prudent, trecu prin aripa servitorilor. Pe sub o uşă se zărea o lumină palidă, auzindu-se rîsetele înfundate ale unei emisiuni nocturne la televizor. În rest, domnea tăcerea. Uitîndu-se la ceas, văzu că abia trecuse de miezul nopţii. Slade reveni în salon, să aştepte.

Se aşeză într-un fotoliu cu spătar arcuit, pierdut în

umbre. La pîndă, în aşteptare. Mai mult nu putea face. Şi-l mîncau degetele să întreprindă ceva – orice, pentru a împinge ancheta înainte. Poate că, în fond, comisarul îşi alesese greşit omul, medită el. De astă dată, Slade dorea să caute necazul – şi dorea să-l găsească. Cel care-l angajase pe omul dintre copaci avea să plătească, nu se îndoia. Dorea, însă, să încaseze plata personal.

Femeia din patul de la etaj era tot ce conta. Diamantele aveau o importanţă colaterală – nu erau decît nişte pietre, în fond, cu valoare de piaţă. Jessica era nepreţuită. Rîzînd tăcut, îşi întinse picioarele. Greu ar fi putut prevedea Dodson că bodyguardul ales de el avea să se îndrăgostească de obiectul propriei sale misiuni. Slade îşi cunoştea reputaţia: meticulos, precis şi calm.

Ei bine, reflectă el, îşi pierduse calmul aproape din clipa cînd o văzuse pe mica sfîrlează blondă cu obraji vikingi. Nu gîndea ca un poliţist, ci ca un bărbat – un bărbat care dorea răzbunare. Iar aşa ceva era periculos. Cîtă vreme rămînea în rîndurile poliţiei, trebuia să joace după reguli. Prima regulă interzicea orice implicare personală.

Slade aproape izbucni în rîs la acest gînd. Regula unu, dusă pe apa sîmbetii, conchise el, în timp ce-şi împingea o mînă prin păr. Cum ar fi putut să fie implicat mai personal de-atît? Deja era îndrăgostit de ea, deja îi era amant. Ceva şi mai personal ar fi însemnat să se căsătorească şi să aibă copii împreună.

Acest gînd îl făcu să încremenească. Nu-şi putea permite ca gîndurile să i-o apuce în acea direcţie. Nu era de nasul lui. Aveau să se îndepărteze, odată ce ancheta se sfîrşea. Evident, asta voia şi el, îşi spuse Slade, dar rămase încruntat. Trebuia să-şi rezolve propria viaţă – cerinţele profesiunii, responsabilităţile, scrisul. Chiar dacă avea în viaţa lui loc pentru o femeie, căile lor se îndreptau în direcţii opuse. Nu aveau să li se mai întîlnească. Numai şansa îi adusese împreună de astă dată, iar circumstanţele creaseră o intimitate care dusese la ataşament emoţional. Avea să treacă el şi peste asta. Îşi apucă baza nasului, strîngînd-o între degetul mare şi cel arătător. Pe dracu'.

N-avea voie omul să viseze? se întrebă Slade, stînd singur în întuneric, într-o cameră care mirosea a ceară de lămîie şi flori de toamnă. N-avea voie să urzească un soi de viitor, cînd o femeie zăcea moale şi caldă în patul lui? Avea dreptul la puţin egosim elementar, nu? Cu un oftat slab, Slade se rezemă de spătarul fotoliului. Poate că omul avea dreptul, dar poliţistul, nu. Şi, îşi reaminti el, Jess avea mai multă nevoie de poliţist, indiferent dacă o credea sau nu.

Golindu-şi mintea de gînduri, Slade aşteptă în întuneric aproape trei ore. Instinctul îi spunea că-şi pierdea vremea. Era esenţial să doarmă puţin, dacă voia să fie destul de lucid pentru a o ţine ocupată şi ocrotită în timpul zilei. Înţepenit de atîta stat în fotoliu, îşi elimină absent cîrceii, în timp ce revenea spre scară. Încă o zi, medită, două cel mult – dacă agentul Brewster ajunsese atît de aproape pe cît îi dăduse de înţeles.

Oboseala îl cuprinse în momentul cînd îşi lăsă muşchii să se relaxeze. Patru ore de somn aveau să-i reîncarce bateriile – se mulţumise şi cu mai puţin, la viaţa lui. În tăcere, apăsă pe clanţa dormitorului.

Jessica stătea aşezată în mijlocul patului, ghemuită strîns. Inspira adînc, prelung, ca o femeie care se îneacă, tremurînd în lumina razelor de lună.

– Jess?

În gîtlej i se pregătea un urlet. Cînd capul ei zvîcni în sus, Slade îi văzu luciul sălbatic al spaimei în ochi, înainte de a şi-i îndrepta spre el. Putu să-şi reţină ţipătul, înfigîndu-şi dinţii în buză, dar tremurul continuă. Slade veni repede spre ea. Cînd o apucă de umeri, îi simţi pielea rece şi umedă; pe faţă i se amestecau lacrimile şi transpiraţia. Îi trecu prin minte că se strecurase cineva pe lîngă el şi ajunsese la ea, după care alungă gîndul, la fel de repede.

– Ce e? întrebă el. Ce s-a-ntîmplat?

– Nimic.

Disperată, se chinui să-şi oprească tremurul. Coşmarul revenise, oribil de viu, pentru a-i ataca toate simţurile. Vînt rece, miros de vapori săraţi, mugetul valurilor – şi paşii grei ai cuiva, alergînd după ea, umbrele mişcătoare ale norilor acoperind soarele, gustul coclit

al propriei sale spaime. Şi, mai rău, mult mai rău, îi fusese teamă să se întoarcă, teamă să nu vadă chipul cuiva drag, în persoana celui care o urmărea.

– M-am trezit, bîigui ea. Cred că am intrat în panică, văzînd că nu erai aici.

Era parţial adevărat şi destul de dificil de mărturisit. Nu se putea îndura să admită că fusese terorizată de un vis.

– Coborîsem doar la parter, îi dădu el la o parte de pe obraji părul umezid de năduşeală. Voiam să mă asigur că totul e încuiat.

– Deformaţie profesională?

Aproape reuşi să zîmbească, înainte de a-şi lăsa capul pe umărul lui.

– Mda.

Chiar în timp ce Slade o strîngea la piept, continua să tremure. Slade conchise că nu era momentul să-i ţină predici despre broaştele şubrede şi lanţurile subţiri.

– Cobor să-ţi aduc un brandy.

– Nu! îşi muşcă ea iarăşi buzele, refuzînd cu prea multă tărie. Nu, te rog, deja mă simt ca o idioată.

– Ai dreptul să fii nervoasă, Jess.

Încet, o sărută pe păr.

Îi venea să se agaţe de el, să-i ceară să n-o mai lase singură nici o clipă. Voia să-şi deşerte toate spaimele, fanteziile şi ororile. Dar nu putea, iar neputinţa era atît spre binele ei, cît şi al lui.

– Cu un poliţist în casă? ripostă ea.

Lăsîndu-şi capul pe spate, îl privi. Un chip puternic, meditä. Braţe tari, ochi serioşi.

– Vino numai în pat; trebuie să fii frînt de oboseală.

Cu un efort, îşi alungă nervii, adresîndu-i un surîs.

– Cum poate face faţă un singur om la două cariere, sergent?

Slade ridică din umeri, începînd să-i mîngîie spatele încordat.

– Reuşesc. Cum poate o femeie să fie aşa de frumoasă la ora trei dimineaţa?

– Maică-mea susţine că aşa am eu structura oaselor, i se încălzi ei zîmbetul puţin, cînd îşi impuse să se relaxeze sub mîinile lui. Eu prefer să consider că e ceva

mai puţin ştiinţific... ca de pildă, o naştere în timpul unei eclipse lunare.

Frecîndu-şi nasul de gîtul ei, Slade chicoti:

– Aşa a fost?

– Da. Tata spunea că de-aia am ochi de pisică – ca să pot vedea pe întuneric.

Slade o sărută uşor, înainte de a o îndepărta de el, pentru a se ridica.

– Dacă nu mai şi dormi, au să ţi se înroşească.

– Ce remarcă galantă, se încruntă Jessica la el, în timp ce se dezbrăca. Dar tu?

– Mie-mi ajung doar trei-patru ore, cînd n-am încotro.

Jessica pufni scurt.

Cînd îşi întoarse capul, lumina lunii îi reliefă trăsăturile, scoţîndu-i în evidenţă surîsul fulgerător. Jessica îşi simţi inima sărind în gît. Nu era cazul ca pînă acum să se fi obişnuit cu el? se întrebă. Stările de spirit inconstante, undele de voie bună copilărească ale omului uneori peste măsură de serios? Avea trupul mlădios şi neted, hidrodinamic ca al unui înotător, musculos ca al unui boxer de categorie uşoară. Chipul lui oglindea ambele profesiuni – cea intelectuală şi cea de acţiune.

„Va avea grijă de tine," o consolă latura ei raţională. „Ai doar încredere." Dar razele lunii accentuau şi ridurile adîncite de oboseală şi încordare. „Şi vei avea şi tu grijă de el", adăugară gîndurile ei. Zîmbind, întinse braţele.

– Hai în pat, îi ordonă ea.

Culcîndu-se alături, Slade o strînse la piept. Nu avea nici o nevoie fizică irezistibilă de a o poseda. În schimb, simţea o seninătate simplă, cu atît mai preţioasă prin raritatea ei. În următoarele cîteva ore, aveau să fie ca oricare alt bărbat şi femeie, împărtăşind intimitatea somnului. Se cuibări caldă lîngă el, atît pentru a-l alina cît şi ca să fie ea însăşi mîngîiată. Nu mai era nevoie de cuvinte.

Jessica stătea nemişcată, calmîndu-şi respiraţia, adîncă şi regulată, pînă îl simţi aţipind. Cu ochii deschişi şi frica amenînţînd la marginile minţii, privi cum sclipeau razele lunii pe umărul lui care se ridica şi co-

bora. Înainte de a adormi, observă că lumina era ceţoasă, anunţînd zorile.

Cînd sună telefonul, tresări din somnul agitat. Sudoarea îi îmbrobona fruntea. Temîndu-se să răspundă, dar temîndu-se şi mai mult să n-o facă, ridică receptorul.

– Da, alo.

– A trecut timpul.

– Mai am nevoie, spuse el grăbit; ştiind că n-avea să i se tolereze nici o slăbiciune, îşi înghiţi tremurul din glas. Doar cîteva zile... Nu mi-e uşor să ajung la ele, cu casa plină de lume.

– Trebuie să-ţi amintesc că nu eşti plătit ca să faci numai ceea ce e uşor?

– Am încercat să le iau ieri noapte... Aproape că m-a prins.

– Deci, ai fost neglijent. Neglijenţele nu-mi folosesc la nimic.

Nu atît neglijenţă, cît slăbiciune, îşi spuse el rapid, umezindu- şi buzele.

– Jessica... Jessica nu se simte bine.

Întinse mîna după o ţigară, ca să-şi calmeze nervii. Trebuia să judece repede şi calm, dacă voia să rămînă în viaţă.

– Nu intenţionează să vină la magazin. În două zile, ar trebui s- o pot convinge să-şi ia un weekend prelungit. O să mă asculte.

Trase cu sete din ţigară, rugîndu-se să fi spus adevărul.

– Cu ea plecată de-acasă, pot ajunge la diamante fără nici un risc.

Buza de sus îi lucea de umezeală şi şi-o şterse cu dosul palmei.

– Le veţi avea în weekend-ul ăsta. Două zile nu mai contează.

Din receptor şuieră un oftat, făcîndu-l să îngheţe.

– Iarăşi greşeşti – prea multe greşeli, tinere prieten. Îţi aminteşti de asociatul meu de la Paris? Şi el a făcut greşeli.

Telefonul îi lunecă în mînă, umezit. Îl ţinea minte pe

omul găsit plutind pe Sena.

– La noapte, spuse el, disperat. Vi le obţin la noapte.

– Ora zece, la magazin.

Făcu o pauză, pentru a se asigura că arma spaimei îşi făcuse efectul. Respiraţia înceată, sacadată, îl bucura.

– Dacă şi de data asta dai greş, nu voi mai fi la fel de... înţelegător. Te-ai descurcat foarte bine, de cînd ai început să lucrezi pentru mine. Aş fi dezolat să te pierd.

– Le voi aduce. Apoi... Apoi, vreau să mă retrag.

– Mai discutăm. La ora zece.

Cu un delic uşor, legătura se întrerupse.

9

Mintea şi trupul lui Slade se deşteptară în acelaşi moment. Luxul de a pluti încet spre trezie se număra printre cele la care renunţase cu ani în urmă. Trebuise să-şi perfecţioneze capacitatea de a adormi rapid şi uşor şi a se deştepta la fel de repede, gata de acţiune. Era un obicei pe care abia aştepta să-l lase în urmă, fără a crede cu adevărat că avea s-o facă vreodată.

Văzu, după unghiul razelor de soare, că era încă devreme, dar îşi abătu totuşi privirea spre ceasul de pe consolă. Şapte şi ceva. Cele patru ore de odihnă îşi făcuseră datoria.

Întorcîndu-şi capul, o privi pe Jessica. Petele vinete palide de sub ochii ei îl făcură să se încrunte. Deşi, după calculele lui, dormise aproape opt ore, cearcănele erau mai intense decît fuseseră în ajun. Azi, avea să se asigure că se odihnea mai mult – fie şi cu riscul de a-i strecura o pastilă în cafea. Şi să mănînce ceva – eventual, cu forţa. Aproape că putea simţi cum se topeau kilogramele de pe ea.

Deşi abia mişcă salteaua cînd se îndepărtă, mîna ei i se încleştă pe braţ. Ochii i se deschiseră.

– Mai dormi puţin, îi ordonă Slade, atingîndu-i buzele cu ale lui.

– Cît e ceasul?

Avea vocea răguşită şi groasă, dar mîna îi rămase strînsă pe braţul lui.

– Devreme.

Jessica se relaxă, muşchi cu muşchi, însă nu-i dădu drumul.

– Cît de devreme?

– Prea devreme, se aplecă el să-i mai dăruiască o sărutare scurtă înainte de a se ridica, dar Jessica îl trase şi mai aproape.

– Prea devreme pentru ce?

Îi simţi buzele arcuindu-se peste ale ei.

– Încă nici nu te-ai trezit bine.

– Pe pariu?

Coborîndu-şi o mînă, îi urmări cu degetele abdomenul plat. Sărutul somnoros începu să ardă de pasiune mocnită.

– Poate că, la urma urmei, după trei-patru ore de somn nu eşti în stare de nimic.

Înălţînd dintr-o sprînceană, Slade îşi săltă capul:

– Pe pariu?

Rîsul ei de răspuns fu înăbuşit de buzele lui.

Nu mai trecuse niciodată prin aşa ceva. De fiecare dată cînd făceau dragoste, o năucea, o seducea, apoi o consuma. În braţele sale, cu mîinile şi buzele lui alergîndu-i sălbatic şi liber peste trup, putea să se piardă complet. Şi cîtă nevoie avea să se piardă.

Ştiuse din primul moment cum să se joace cu ea. Ori de cîte ori făceau dragoste, Slade găsea noi variaţiuni, nedîndu-i nici o ocazie de a se familiariza cu o atingere sau de a anticipa o cerere. Putea să-i domine mintea cu o asemenea lipsă de efort, s-o afunde înapoi într-o lume care era numai emoţie acută şi senzaţie tăioasă.

Totul se magnetiza, de la simpla atingere a unui deget pînă la apăsarea feroce a buzelor. Jessica avea impresia că putea simţi fiecare fibră a cearceafului pe pielea goală a spinării. Ticăitul şoptit al ceasului suna ca un tunet. Lumina palidă a soarelui dansa, cenuşie, spectrală. O putea distinge căzînd peste părul lui, accentuîndu-i neorînduiala întunecată în timp ce-şi afunda

mîinile în el.

Slade îi şoptea la ureche ceva poetic şi prostesc despre textura pielii ei. Deşi tonul era aproape reverenţios, mîinile-i erau agreisve – excitante şi ameţitoare rînd pe rînd. Prin murmure, îi spuse ce dorea. Schimbîndu-şi poziţia, îi oferi ceea ce-i trebuia lui.

Cînd o posedă, Slade o luă încet, urmărindu-i licăririle de plăcere şi de pasiune de pe faţă, în lumina slabă a dimineţii. Savurînd senzaţiile ce se unduiau prin el odată cu toate mişcările ei, o muşcă de buzele întredeschise. O gustă, şi pe el însuşi, înainte de a-şi plimba gura peste pleoapele ei coborîte. Fragilă, îşi spuse el, avea pielea atît de fragilă. Şi totuşi, permanent, buzele ei îl îndemnau să ia, să ia repede. Cu o stăpînire de fier, menţinu ritmul uşor, prelungind voluptatea ultimă.

– Jess.

Abia îi putuse articula numele, printre răsuflări trudite.

– Deschide ochii, Jess. Vreau să-ţi văd ochii.

Pleoapele tresăriră, parcă îngreunate de genele aurii palide.

– Deschide ochii, iubito, şi priveşte-mă.

Nu era un om al drăgălăşeniilor. Prin toată ceaţa dorinţelor şi a senzaţiilor, Jessica recunoscu acest lucru. O umplu o nouă dogoare – emoţie pură – spre a dubla extazul fizic. Deschise ochii.

Avea irişii opaci, chihlimbarul bogat fiind înceţoşat de patimă. În timp ce Slade se mişca înăuntrul ei, genele palpitară, ameninţînd să se coboare din nou.

– Nu, priveşte-mă.

Glasul lui coborîse într-o şoaptă aspră. Aveau buzele apropiate, aşa că răsuflările li se amestecau, fior cu fior. Jessica văzu că ochii lui Slade erau cenuşii-închis, închis de tot şi intenşi, ca şi cum i-ar fi privit în minte, citind gîndurile nebuneşti care bîntuiau pe dinăuntru.

– Spune-mi că ai nevoie de mine, îi ceru el. Trebuie să te aud spunînd-o, măcar o dată.

Jessica se chinui să articuleze cuvintele, pe măsură ce urca tot mai sus spre delir.

– Am nevoie de tine, Slade... eşti singurul.

Buzele i se prăvăliră peste ale ei pentru a-i înăbuşi ţipătul, în timp ce o conducea cu iuţeală spre culme. Ultimul gînd raţional îi fu aproape o rugăciune – aceea ca vorbele pe care i le ceruse să fie de ajuns pentru el.

Curios, trupul lui părea mai odihnit, mai relaxat acum, decît la trezire. Slade lunecă în jos pentru a-i pune un sărut în adîncitura dintre sîni, înainte de a se desprinde de ea.

– Acum, mai dormi, ordonă el, dar înainte de a putea să se ridice, Jessica îşi împreună braţele pe după gîtul lui.

– În viaţa mea n-am fost mai trează. Ce vei face cu mine azi, Slade? Mă mai pui să completez fişele alea tîmpite?

– Fişele alea tîmpite, răspunse Slade, în timp ce-şi petrecea un braţ pe sub genunchii ei, sînt o componentă necesară a oricărei biblioteci organizate.

– Sînt plicticoase, replică ea sfidătoare, cînd o ridică în braţe.

– Răsfăţato, declară el, ducînd-o în baie.

– Fii sigur că nu-s.

Între sprîncene îi apăru un rid, cînd Slade dădu drumul la duş.

– Ba fii sigură că eşti, o contrazise el vesel. Dar nu-i nimic, îmi placi aşa.

– Da, bine, mulţumesc mult.

El zîmbi, o sărută, apoi o lăsă în boxa duşului. Jessica scoase un ţipăt surprins, prelung.

– *Slade!* E gheaţă!

– Cel mai bun mod de a pune sîngele-n mişcare dimineaţa.

Intră lîngă ea, oprind parţial stropii.

– Mă rog, al doilea la rînd, preciză el, retezîndu-i imediat, cu buzele, un şuvoi de violenţe verbale.

– Dă drumul la apa caldă, îi ceru ea, cînd o lăsă din nou să respire. Mă învineţesc.

O ciupi de braţ, uşor.

– Nu, încă nu. Vrei săpunul?

– Am să mă spăl singură, mulţumesc.

Arţăgoasă, încercă să iasă, numai pentru a se

pomeni înlănţuită împreună cu el sub stropii reci ca gheaţa.

– Dă-mi drumul! Asta-i brutalitate poliţienească.

Ridică faţa să se uite urît la el, pentru a primi în plin ploaia rece.

– Slade!

Bolborosind, clipi din ochii ca să şi-i limpezească. Avea trupul strîns lipit de al lui, îngheţat şi străbătut de furnicături.

– Ai să plăteşti pentru asta, jur că da.

Orbită de apă şi de propriu-i păr răvăşit, începu să se zbată pentru a se elibera. Ţinînd-o captivă cu un braţ, Slade începu să-i săpunească abundent pielea cu mîna liberă.

– Termină!

Furioasă şi excitată, Jessica se zvîrcolea lîngă el. Cînd mîna lui o apăsă intim pe fund, deveni şi mai disperată. Apoi, îl auzi chicotind. Nervozitatea o făcu să-şi azvîrle capul înapoi, sub duşul care-i împăienjenea vederea.

– Ascultă-mă, începu ea; degetele lui săpunite îi trecură peste sfîrc. Slade, nu...

Cu un geamăt, se arcui. Palma lui i se strecură între coapse.

– Nu!

Gura, însă, i-o căuta orbeşte pe a lui. Jessica nu mai simţea frigul.

Cînd ieşi de sub duş, ardea toată. Îi obraji îi revenise parţial culoarea. Slade o observă cu un amestec de uşurare şi plăcere, deşi Jessica se străduia eroic să-şi păstreze aparenţa de indignare.

– Merg să mă îmbrac, îl informă ea, în timp ce-şi înfăşura părul ud într-un prosop. Fiind încă goală, lui Slade îi fu cam greu să se simtă ofensat de tonul ei trufaş. Răcorit, îşi agăţă şi el un prosop împrejurul taliei.

– O.K., te aştept jos, la micul dejun, peste zece minute.

– Voi veni, răspunse ea cu măreţie, aplecîndu-se să-i ridice cămaşa, cînd ajung.

Zîmbind, Slade o privi punîndu-şi cămaşa lui pe ea şi încheindu-i nasturii.

– M-aş putea obişnui să te văd aşa, comentă el; cînd Jessica îi aruncă o privire piezişă, zîmbetul nu făcu decît să i se lăţească. Udă şi pe jumătate goală, explică el.

– Iarăşi machismo-ul ăla, bombăni Jessica, stăpînindu-şi un surîs. Se întoarse, pentru a porni ţanţoşă spre uşă.

– Zece minute, îi aminti Slade.

Jessica aruncă o privire duşmănoasă peste umăr, apoi trînti uşa după ea. Zîmbetul i scăpă repede de sub control, şi aproape la fel de repede se şterse. David stătea chiar lîngă uşa camerei ei, cu mîna pregătită să ciocănească. Întorsese capul la auzul bufniturii, dar nu se mişcase din loc. Ochii lui o măsurară de sus şi pînă jos, observînd cămaşa lui Slade, pielea umedă şi înroşită şi ochii nedormiţi.

– Ei, murmură el, pe un ton la fel de rece ca şi ochii. Văd că te-ai sculat deja.

Jessica simţi că se îmbujora şi mai tare. Cît de apropiată de David fusese, locuind în aceeaşi casă, niciodată nu nimeriseră unul peste celălalt în asemenea împrejurări. Amîndoi fuseseră întotdeauna extrem de discreţi în privinţa acestor zone ale vieţii.

„Sîntem majori," îşi reaminti Jessica, pornind spre el – dar copilăriseră împreună.

– Da, m-am trezit. Aveai nevoie de mine?

O parte din ea ar fi vrut să se repeadă spre el la fel ca în ajun; o altă parte nu mai avea o încredere atît de necondiţionată. Vinovăţia, mai mult ca orice, o făcea să fie rezervată. Simţind, David deveni şi mai distant şi dezaprobator.

– Mă gîndisem să trec pe la tine înainte de a merge la magazin, atîta tot, îi aruncă el încă o privire scurtă, cu subînţeles. Dar, dacă tot eşti ocupată...

– Nu sînt ocupată, David. Intră.

Cu o politeţe rece, Jessica deschise uşa dormitorului, făcîndu-i semn să intre. Nici nu-i trecu prin minte că încălca una dintre regulile lui Slade, vorbind cu David de una singură. Şi chiar de- ar fi ştiut, nu ar fi procedat altfel.

– Au fost ieri probleme despre care ar trebui să ştiu?

– Nu...

Ochii lui se îndreptară spre pat, în care nu dormise nimeni. Glasul i se încordă.

– Nici un motiv de îngrijorare. Se vede clar că ai destule care să te ţină ocupată.

– Nu fi sarcastic, David. Nu te prinde.

Îşi scoase prosopul din păr şi îl azvîrli în lături.

– Dacă ai ceva să-mi spui, zi odată.

Luă un pieptene şi începu să şi-l treacă prin păr.

– Ştii ce faci? izbucni el.

Jessica se opri în mijlocul unei mişcări. Încet, coborî pieptenele pentru a-l pune la loc pe comodă. Se întrezări în oglindă – palidă, încercănată, umedă – şi incomplet acoperită cu cămaşa mototolită a lui Slade.

– Fii mai concret.

– Te culci cu scriitorul.

Împingîndu-şi în sus ochelarii, David făcu un pas spre ea.

– Şi dacă mă culc? replică scurt Jessica. Ai ceva împotrivă?

– Ce ştii despre el? întrebă David cu o atît de neaşteptată aprindere, încît o lăsă fără grai. Vine de nicăieri, probabil fără un ban în buzunar. Aici e un decor drăguţ, casă mare, mese pe gratis, o femeie dispusă...

– Ai grijă, David, deveni ea ţeapănă, privindu-l în ochi.

– De unde ştii că nu-i doar un burete? Două milioane de dolari sînt o ţintă grozavă.

Roşeaţa îi păli de indignare.

– Şi, desigur, ce altceva l-ar putea interesa, dacă nu banii mei?

Dădu să-i întoarcă spatele, dar David o apucă de umeri.

– Haide, Jessie, i se îmblînziră ochii, în spatele ochelarilor. Ştii că n-am spus-o în sensul ăsta. Dar e un străin, iar tu eşti... ei bine, eşti prea încrezătoare.

– Chiar aşa, David?

Jessica îşi înghiţi lacrimile neaşteptate, în timp ce-i studia chipul atît de bine cunoscut.

– Am comis cumva o greşeală, avînd prea multă încredere?

– Nu vreau să păţeşti nimic rău, o strînse el de umeri, înainte de a cobori mîinile. Doar ştii că te iubesc.

Mărturisirea părea să-l stînjenească. Ridicînd din umeri, îşi îndesă mîinile în buzunare.

– Şi, fir-ar să fie, Jessica, nu se poate să nu ştii cît de înnebunit e Michael după tine. De ani de zile e îndrăgostit de tine.

– Dar nu sînt şi eu îndrăgostită de el, răspunse ea încet. De Slade sînt îndrăgostită.

– Îndrăgostită de Slade? Jessie, abia dacă-l cunoşti.

Exclamaţia lui copilărească îi smulse un hohot scurt de rîs, în timp ce-şi trecea o mînă prin păr.

– O, David, îl cunosc mai bine decît crezi.

– Ascultă, lasă-mă să-l verific puţin, poate aflu...

– Nu! îl întrerupse grăbită Jessica. Nu, David, n-am să ţi-o permit. Problema lui Slade mă priveşte pe mine.

– La fel ai zis şi despre jegul ăla din Madison Avenue care te-a tapat de zece mii, mormăi el.

Întorcîndu-şi capul, Jessica îşi acoperi faţa cu mîinile. Ce curios, îşi spuse ea. Ar fi trebuit s-o umfle rîsul. Doi dintre cei mai importanţi oameni din viaţa ei o avertizau unul împotriva celuilalt.

– Ascultă, Jessica, îmi pare rău, o atinse David stîngaci pe părul umed. Am spus o prostie. Mă dau bătut, numai... în fine, ai grijă, da?

Îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, întrebîndu-se de ce devenise dintr-o dată atît de emotivă.

– Sper că n-ai să plîngi, sau ceva, nu?

– Nu.

Reuşi să-i smulgă un mic hohot de rîs. Vorbea suspect de asemănător cu ceea ce spusese la vîrsta de doisprezece ani, cînd Jessica venise acasă după o ceartă cu iubitul ei de-atunci. Cercul loialităţii se închidea, suprapunîndu-se peste toate celelalte.

– David...

Răsucindu-se, Jessica îi puse mîinile pe umeri, privind dincolo de lentile, în adîncul ochilor lui.

– Dacă ai fi într-o încurcătură – dacă ai intra la apă pînă peste cap şi ai comite o greşeală, una gravă – mi-ai spune?

Ochii lui se îngustară uşor, dar Jessica nu-şi putu

da seama dacă din curiozitate sau vinovăţie.

– Nu ştiu. Depinde, cred.

– N-ar conta ce ai făcut, David, oricînd ţi-aş fi alături.

Vorbea pe un ton prea serios. Stingherit, ridică din umerii săi subţiratici, încercînd să destindă atmosfera.

– Am să-ţi amintesc de asta data viitoare cînd mă vei repezi pentru vreo greşeală în registre. Jessie, zău că nu arăţi deloc bine. Ar trebui să te gîndeşti la o vacanţă, pentru cîteva zile.

– N-am nimic.

Simţind apropierea unui conflict, continuă:

– Dar am să mă mai gîndesc.

– Bine. Trebuie să mă duc, i-am spus lui Michael că azi deschid magazinul.

O sărută scurt pe obraz.

– Îmi pare rău că te-am luat prea tare, adineaori. Totuşi, cred...

Ezitînd, îşi mişcă din nou umerii.

– Mă rog, cu toţii trebuie să mergem fiecare pe drumul său.

– Da, murmură Jessica, privindu-l cum se îndepărta spre uşă. Da, aşa e. David... dacă tu sau Michael aveţi nevoie de bani...

– Ne măreşti salariul? o întrebă el cu un zîmbet scurt, apăsînd pe clanţă.

Forţîndu-şi un zîmbet, Jessica luă din nou pieptenele.

– Mai vedem noi, cînd mă întorc la lucru.

– Grăbeşte-te, mai spuse el şi o lăsă singură.

Jessica privi uşa închisă, apoi pieptenele din mînă. Pradă unui brusc acces de mînie, îl azvîrli prin cameră. Poftim, ce făcea! Îl trăgea de limbă, aproape sperînd că avea să mărturisească, astfel încît să se termine totul. Îl urmărise, căutînd vreun semn de vinovăţie. Şi n-avea să se poată abţine de a face acelaşi lucru şi cu Michael. Propria ei lipsă de încredere o copleşea.

Aşezîndu-se pe taburetul măsuţei de toaletă, îşi privi imaginea din oglindă. Nu era normal să se simtă astfel – înstrăinată de cei doi oameni de care se simţise atît de aproape. Pîndind semne, aşteptîndu-i să comită o greşeală. Mai rău, îşi spuse ea, mai rău, dorind să facă

greşeala, că să poată înceta pînda şi urmărirea.

Se privi îndelung, pătrunzător. Avea părul umed şi încîlcit, în jurul feţei anormal de palide. Paloarea nu făcea decît să-i accentueze petele de sub ochi. Arăta debilă, deja pe jumătate înfrîntă. Putea pune capăt acestei situaţii cu cîteva procedee practice elementare. Îndreptîndu-şi şira spinării, Jessica începu să-şi acopere cu machiaj cearcănele. Dacă nu-i mai rămăsese decît iluzia de putere, avea să profite de ea la maximum.

Cînd sună telefonul în cameră, tresări, răsturnînd pe podea o mică vază de porţelan. Neputincioasă, privi cioburile care n- aveau să se mai poată lipi niciodată.

Betsy răspunse la telefon, în momentul cînd Slade ajunse la baza scării.

– Da, e aici. Pot întreba cine-l caută?

Îl măsură pe Slade cu o privire piezişă, întinzîndu-i receptorul.

– E o *doamnă* Sladerman, spuse ea înţepată.

Încruntat, Slade veni la aparat.

– Mamă?

La auzul acestui cuvînt, Betsy pufni şi se îndepărtă.

– De ce mă suni aici? Ştii că lucrez. S-a-ntîmplat ceva? întrebă el, cu nemulţumirea înlocuită de îngrijorare. Janice e bine?

– Nu s-a întîmplat nimic, iar Janice o duce foarte bine, răspunse mama lui, în momentul cînd o lăsă să vorbească. Ce faci tu?

Enervarea îi reveni imediat.

– Mamă, ştii că nu trebuie să-mi telefonezi cînd lucrez, decît în caz că e ceva important. Dacă iarăşi s-au stricat instalaţiile, cheamă-l pe administrator.

– Ideea asta probabil mi-ar fi venit şi mie în minte, comentă doamna Sladerman.

– Ascultă, ar trebui să ajung acasă peste cîteva zile. Orice-ar fi, poate să aştepte pînă ajung acolo.

– Bine, răspunse ea pe un ton ponderat. Dar mi-ai spus totuşi să te anunţ dacă am vreo veste de la agentul tău. Vorbim cînd ajungi acasă. La revedere, Slade.

– Stai o clipă.

Răsuflînd nervos, îşi mută receptorul în cealaltă mînă.

– Nu era nevoie să mă suni ca să-mi transmiţi încă un refuz.

– Într-adevăr. Dar m-am gîndit că poate ar trebui să-ţi comunic o acceptare.

Slade dădu să vorbească, apoi se opri. Nerăbdarea nu ducea decît la dezamăgiri.

– A noii povestiri pentru *Oglinda?*

– Da, şi despre aceea a menţionat ceva...

Lăsă fraza în aer, pînă cînd Slade fu gata să urle la ea.

– Dar era atît de emoţionat de vînzarea romanului, încît n-am reuşit să reţin totul.

Slade simţi sîngele vîjîindu-i în urechi.

– Care roman?

– Romanul tău, idiotule, rîse ea. *A doua şansă,* de James Sladerman, urmînd a fi publicat în curînd de *Fullbright & Company.*

Emoţia îl străbătu ameţitor de repede. Rezemîndu-şi fruntea de receptor, închise ochii. Toată viaţa aşteptase acel moment; iar acum, nimic nu părea gata să funcţioneze. Încercă să vorbească, constată că i se strînsese beregata şi-şi drese glasul.

– Eşti sigură?

– Dacă-s sigură, murmură ea. Slade, crezi că nu mai înţeleg limba engleză, chiar dacă e în jargonul fantezist al unui agent literar? A spus că se pregăteşte un contract şi va reveni cu detaliile. Chestiuni legate de drepturile de ecranizare şi serializare şi nişte clauze privitoare la numere. Desigur, adăugă ea, cînd fiul ei rămase tăcut, tu decizi. Dacă nu *vrei* avansul de cincizeci de mii de dolari...

Aşteptă, după care scoase un oftat matern.

– Întotdeauna ai fost un taciturn, Slade, dar aşa ceva e ridicol. Nu s-ar cădea să spui ceva în clipa cînd în sfîrşit obţii ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna?

„Dintotdeauna", îşi spuse el buimac. Sigur că ştiuse. Cum se putuse amăgi cu gîndul că reuşise să-i ascundă realitatea? Încă nu asimilase ideea banilor. Continua să audă cuvîntul magic: *publicare.*

– Nu pot gîndi, spuse el în cele din urmă.

– Ei bine, cînd ai să poţi, reţine ideea că de-acum

încolo lucraţi împreună. Vor să vadă şi al doilea roman. După cîte se pare, cred că au apucat un tigru de coadă. Slade... mă întreb dacă ţi-am spus destul de des că sînt mîndră de tine.

– Mda, expiră el prelung. Mi-ai spus. Mulţumesc.

Chicotitul femeii răsună cald în urechea lui.

– Aşa, iubitule, păstrează-ţi cuvintele pentru scrieri. Acum am de dat cîteva sute de telefoane; îmi place la nebunie să mă laud. Felicitări!

– Mulţumesc, repetă Slade, încurcat. Mamă...

– Da?

– Cumpără un pian nou.

Doamna Sladerman rîse.

– La revedere, Slade.

Rămase ascultînd tonul aproape un minut încheiat.

– Scuzaţi-mă, domnule Sladerman, doriţi să serviţi acum micul dejun?

Nedumerit, Slade se întoarse spre Betsy. Stătea în spatele lui – ochi mici şi negri, piele zbîrcită, păr încărunţit, picioare scurte şi bondoace. Mirosea vag a lustru pentru argint şi săculeţ de levănţică. Surîsul pe care i-l adresă Slade o îndemnă să facă un pas prudent înapoi. Părea puţin cam scos din minţi.

– Eşti frumoasă.

Servitoarea se mai retrase cu un pas.

– Mă scuzaţi?

– Absolut frumoasă.

Luînd-o în braţe, o învîrti repede în cerc, după care o sărută apăsat pe gură. Betsy izbuti să scoată un chicotit înfundat. Buzele o furnicau pentru prima oară în zece ani.

– Lăsaţi-mă jos şi fiţi cuminte, ordonă ea, chinuindu-se să-şi păstreze demnitatea.

– Betsy, sînt nebun după tine.

– Nebun, şi-atîta, îl corectă bătrîna, refuzînd să se lase fermecată de licărul din ochii lui. Tipic pentru un scriitor, o duşcă de brandy înainte de micul dejun. Puneţi-mă jos şi vă fac o cafea bună şi neagră.

– Sînt scriitor, o informă el, aproape cu mirare în glas.

– Da, într-adevăr, răspunse Betsy, pe un ton liniştitor. Şi lăsaţi-mă jos, ca un băiat cuminte.

Jessica se opri la jumătatea scării, cu ochii holbaţi. Slade era acela, rîzînd ca un nebun şi ţinînd-o pe servitoarea ei la o jumătate de metru deasupra podelei? Rămase cu gura deschisă, în timp ce Slade trîntea încă o sărutare pe buzele uscate şi nerujate ale lui Betsy.

– Slade?

Trăgînd-o pe Betsy după el, se întoarse. Jessicăi îi trecu prin minte că i se întîmpla pentru prima oară să-l vadă complet şi pe deplin fericit.

– Tu urmezi, anunţă el, punînd-o pe Betsy la loc pe picioare.

– Cherchelit, îi spuse Betsy Jessicăi, dînd din cap complice. Înainte de micul dejun.

– Publicat, o corectă Slade, luînd-o pe Jessica în braţe de pe scări. Înainte de micul dejun.

Gura lui i-o strivi fără a-i da timp să vorbească. Simţea emoţia emanînd din el ca nişte scîntei; emoţie tare, pură, fără vîrtejuri sau curenţi în adînc. Bucuria i se transmise, astfel că izbucni în rîs încă înainte ca gura să-i fie eliberată.

– Publicat? Romanul tău? Cînd? Cum?

– Da. Da.

O sărută din nou, după care continuă să-i răspundă pe rînd la întrebări:

– Tocmai am primit un telefon. *Fullbright & Company* mi-au acceptat manuscrisul şi vor să-l vadă şi pe cel la care lucrez.

În ochi i se schimbă ceva, cînd o trase din nou spre el. Jessica văzu doar un moment. Nu era o slăbire a fericirii, ci doar deplina înţelegere.

– Viaţa mea îmi aparţine, murmură el. În sfîrşit, sînt stăpîn pe mine însumi.

– O, Slade, se agăţă Jessica de el, simţind nevoia să împărtăşească împreună momentul. Sînt atît de fericită pentru tine.

Ridicîndu-şi capul, îi încadră faţa între mîini.

– Şi nu e decît începutul. De-acum înainte, nimic nu te va mai opri, o simt. Betsy, avem nevoie de şampanie, spuse ea, cuprinzîndu-l din nou pe Slade cu braţele pe

după gît.

– La nouă dimineaţa?

Vocea servitoarei tremura, cu îndreptăţită surprindere.

– Avem nevoie de şampanie la ora nouă în dimineaţa *asta,* preciză Jessica. Imediat, în salon. Sărbătorim.

Bombănind, Betsy porni pe culoar. Scriitorii, îşi aminti ea, nu erau cu nimic mai grozavi decît actorii. Şi toată lumea ştia ce fel de viaţă duceau *ăia.* Totuşi, era un împielitat fermecător. Îşi îngădui un chicotit deloc onorabil, înainte de a intra în bucătărie pentru a-i raporta bucătăresei ultimele evenimente.

– Vino aici, îl chemă Jessica. Povesteşte-mi totul.

– Asta e tot, îi spuse Slade, în timp ce îl trăgea în salon. Vor cartea şi ăsta-i cel mai important lucru. Trebuie să aflu detaliile de la agentul meu.

Cifra de cincizeci de mii îşi făcu în sfîrşit pe deplin efectul.

– *Voi primi un avans,* adăugă el, cu un mic hohot de rîs. Destul ca să-mi ajungă pînă o vînd pe a doua.

– Nu mai e mult pînă atunci – am citit-o, mai ştii?

Cu o bruscă izbucnire de energie, îl apucă de mînă.

– Ce film o să mai iasă! Gîndeşte-te, Slade, ai putea scrie scenariul. Va trebui să ai grijă cu drepturile filmului, să te asiguri că nu semnezi ceva ce n-ar trebui. Sau un mini-serial, completă ea. Da, aşa e mai bine, şi pe urmă ai putea să...

– Te-ai gîndit vreodată să renunţi la antichităţi şi să deschizi o agenţie? o întrebă el, nehotărît.

– Negocierile sînt negocieri, replică Jessica, apoi zîmbi. Şi sînt artistă.

Cu o expresie dezaprobatoare pe faţă, Betsy intră aducînd o tavă.

– Altceva mai doriţi, domnişoară Winslow?

Cînd Betsy folosea asemenea formule de adresare formale, Jessica ştia că decăzuse mai prejos de orice reproş.

– Nu, nimic, mulţumesc, Betsy.

Aşteptă ca servitoarea să dispară, înainte de a-i arunca lui Slade o privire dojenitoare.

– Tu eşti de vină, serios, îl informă ea. Acum, toată ziua o să fie politicoasă şi lezată, fiindcă ai molestat-o, iar eu m-am alăturat depravării cu şampania înainte de micul dejun.

– Am putea-o invita să bea şi ea un pahar, propuse Slade, în timp ce scotea dopul sticlei.

– Zău că vrei să mă bagi la apă.

În momentul cînd dopul sări, Jessica ridică ambele pahare.

– Pentru numele „James Sladerman" scris pe unul dintre cartonaşele alea necesare din biblioteca mea, închină ea, cînd ambele pahare se umplură.

Rîzînd, Slade ciocni.

– Vei primi primul exemplar, îi promise el şi dădu paharul pe gît.

– Ce simţi, Slade?

Sorbind mai prudent, Jessica îl privi cum turna din nou în pahare.

– Cum te simţi, de fapt?

Slade studie balonaşele şampaniei, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele.

– Liber, spuse el calm. Mă simt liber.

Clătinînd din cap, începu să se plimbe prin cameră.

– După atîţia ani în care a trebuit să fac ce trebuia, voi avea şansa de a face ceea ce vreau eu. Banii nu înseamnă decît că nu voi mai muri de foame făcînd-o, chiar şi după ce plătesc taxele de studii pe ultimul an. Dar acum, uşa e deschisă. E deschisă, repetă el, şi pot să intru.

Jessica îşi umezi buzele, înghiţind în sec.

– Vei ieşi din poliţie?

– Aşa intenţionam, anul viitor.

Începu să se joace cu feştila unei lumînări de pe pian. Printre celelalte simţăminte i se strecura neliniştea – o neliniştе pe care înainte nu-şi permisese s-o ia la cunoştinţă.

– Asta înseamnă că o voi putea face mai curînd – mult mai curînd. Voi fi civil.

Jessica se gîndi la pistolul ascuns undeva în camerele lui de la etaj. O inundă uşurarea, urmată imediat de anxietate.

– Cred că-ţi va trebui cîtva timp ca să te obişnuieşti.

– Mă descurc eu.

– Vei... demisiona imediat?

– Nu mai am de ce să aştept, meditä el. Am destui bani să-mi ajungă pînă semnez contractul. Voi avea nevoie de timp, dacă îmi cer refaceri. Apoi, mai am romanul ăsta de terminat şi încă unul la care mă gîndeam. Mă întreb cum va fi să scriu tot timpul, în loc de pe apucate.

– Asta ţi-e menit să faci, murmură ea.

– De îndată ce termin treaba de-aici, voi afla.

– S-o termini? îl privi Jessica în ochi, dar Slade nu se uita la ea. Mai rămîi?

– Cum?

Distras, reveni cu privirea la Jessica. Expresia de pe faţa ei îl făcu să se încrunte.

– Ce-ai spus?

– Credeam că vei preda misiunea altcuiva.

Întinse mîna spre sticlă ca să mai toarne şampanie într-un pahar deja plin.

– Trebuie să te întorci imediat la New York.

Cu mişcări calculate, Slade puse paharul pe masă.

– Nu las treburile neterminate.

– Nu, aşeză ea sticla la loc. Nu, sigur că n-ai face-o.

– Crezi că aş pleca de-aici, părăsindu-te?

Furia din glasul lui o făcu să ia o sorbitură scurtă de şampanie.

– Cred, spuse ea rar, că atunci cînd cineva e gata să primească tot ceea ce a aşteptat, pentru ce s-a străduit, n-ar trebui să-şi asume nici un risc.

Slade se apropie şi-i luă paharul din mînă, punîndu-l lîngă sticla pe jumătate goală.

– Iar eu cred că ar trebui să-ţi ţii naibii gura.

Cînd Jessica dădu să vorbească, în cuprinse faţa în căuşul unei palme mari.

– Vorbesc serios, Jess.

– Eşti un prost să rămîi aici, cînd ai posibilitatea de a alege, izbucni ea.

Ochii i se strînseră cu furie, înainte de a-şi apropia gura de a ei pentru un sărut scurt şi apăsat.

– Proastă eşti tu, să crezi că am posibilitatea asta.

– Dar o ai, insistă ea, mai calmă. Ţi-am mai spus o dată, întotdeauna avem de ales.

– Bine, dădu din cap Slade, fără a-şi lua ochii de la ea. Spune cuvîntul şi am să mă întorc la New York chiar azi... dacă vii şi tu cu mine, adăugă, cînd Jessica vru să răspundă; răspunsul ei se rezumă la o scurtă şi sfidătoare clătinare din cap. Atunci, rămînem împreună în povestea asta pînă la sfîrşit.

Jessica se ghemui la pieptul lui, strîngîndu-l cu putere. Avea tot atîta nevoie ca Slade să rămînă, cîtă avea şi el să plece. Deocamdată, preferă să se gîndească doar la ziua următoare.

– Să ţii minte doar că ţi-am dat o şansă. Alta n-ai să mai capeţi.

Înclinîndu-şi capul pe spate, îi surîse.

– Într-o zi, am să-ţi amintesc. Sîntem împreună în afacerea asta.

Slade încuviinţă din nou, fără să observe că îl parafrazase.

– O.K, hai să luăm o gustare la şampania asta pînă nu te taie complet Betsy din porţie.

10

Pentru Jessica, ziua se tîrî ca melcul. Simpla claustrare ar fi fost o tortură pentru ea. Detesta să vadă soarele şiroind pe ferestre, în timp ce ea rămînea închisă în casă. Chiar şi plaja îi era interzisă, astfel neputînd afla dacă mai putea să se plimbe pe acolo fără a privi peste umăr.

Gîndul la magazin nu reuşea decît să-i provoace dureri de cap surde, sîcîitoare. Singurul lucru pe care îl concepuse şi-l clădise ea însăşi îi fusese luat din mîini. Poate că niciodată n- avea să mai simtă aceeaşi mîndrie pentru el, acelaşi devotament de a-l face să fie cît mai bun posibil. Mai rău, chiar, propria ei oboseală o

îndrepta spre faza în care nu-i mai păsa.

Jessica detesta să fie bolnavă. Obişnuita ei apărare împotriva slăbiciunii fizice consta în a o ignora, mergînd înainte. Era un lucru pe care nu putea – sau nu voia – să-i schimbe. Acum, însă, nu mai avea nici o ieşire. Biblioteca tăcută şi sarcinile monotone pe care i le dădea Slade o călcau pe nervii deja încordaţi. În cele din urmă, îşi azvîrli pixul peste masă şi sări în picioare.

– Nu mai suport! gesticulă ea larg, arătînd biblioteca în general. Slade, dacă mai scriu un singur cuvînt, am să-nnebunesc. Nu putem face nimic? *Orice?* Aşteptarea asta e insuportabilă.

Slade se rezemă de spătarul scaunului, ascultîndu-i calm plîngerile. Toată dimineaţa o privise cum se foia, înfruntînd plictiseala, tensiunea şi epuizarea. Singurul lucru care-l mira era că reuşise să reziste atît de mult fără a exploda. Nemişcarea, reflectă el, nu era punctul forte al Jessicăi. Împinse în lături un teanc de cărţi.

– Gin, declară ei moale.

Jessica îşi înfundă mîinile în buzunarele pantalonilor.

– La naiba, Slade, nu vreau să beau. Trebuie să fac ceva.

– Rummy, încheie el, ridicîndu-se.

– Rummy?

Un moment, păru nedumerită, apoi oftă adînc.

– *Cărţi?* Mie-mi vine să mă dau cu capul de pereţi, iar tu vrei să jucăm cărţi?

– Mda. Ai?

– Cred că da.

Jessica îşi trecu o mînă prin păr, ţinîndu-şi-l un moment pe spate înainte de a-şi coborî braţul lîngă trup.

– Altă idee mai bună n-ai?

– Ba da.

Slade se apropie de ea şi-i atinse cu degetul umbrele de sub ochi.

– Dar cred că i-am provocat lui Betsy destule şocuri pe ziua de azi.

Fără tragere de inimă, Jessica cedă.

– Bine, atunci, cărţi.

Se duse la o masă şi deschise un sertar.

– Pe ce miză? întrebă, cotrobăind prin el.

– Capitalul tău e puţin mai mare ca al meu, răspunse sec Slade. O jumătate de cent punctul.

– Bine, *cheltuitorule.*

Jessica găsi un pachet de cărţi şi le desfăcu în evantai.

– Pregăteşte-te să pierzi.

Iar Slade pierdu – amarnic. La sugestia lui, se instalaseră în salon. Se gîndise că sofaua şi un foc liniştit aveau s-o relaxeze, iar jocul monoton şi plictisitor îi putea aduce somnul. Ajunsese deja la concluzia că somnul era singurul mod prin care Jessica putea suporta aşteptarea fără a-şi pierde minţile.

Nu se aşteptase să se priceapă prea mult la joc, nu mai mult decît se aşteptase să fie făcut praf.

– Gin, anunţă din nou Jessica.

Slade privi cu scîrbă cărţile pe care le etală.

– În viaţa mea n-am mai văzut pe cineva cu atîta noroc.

– *Talent, corectă ea, luînd cărţile ca să le amestece.*

Opinia lui fu exprimată printr-un scurt cuvînt de patru litere[1].

– Am lucrat la moravuri, îi spuse el, în timp ce Jessica împărţea cărţile. Ştiu să recunosc o cacealma cînd o văd.

– La moravuri? îşi înfipse Jessica limba în obraz. Sînt sigură că a fost foarte interesant.

– A avut unele momente, bombăni Slade, privind încruntat cărţile pe care i le servise.

– Acum în ce departament lucrezi?

– Omucideri.

– Aha!

Înghiţi în sec, dar reuşi să-şi păstreze vocea nepăsătoare.

– Cred că şi acolo sînt unele momente interesante.

Îi răspunse cu un mormăit care putea fi luat drept

1. – Eventual *fuck* sau alt termen obscen

încuviinţare, în timp ce decarta. Jessica luă cartea şi o inseră între ale ei. Cînd Slade îngustă ochii, se mulţumi să-i zîmbească:

– Trebuie că ai cunoscut mulţi oameni în munca ta.

Îşi contemplă cărţile, apoi aruncă una.

– De-asta personajele tale au atîta profunzime.

Un moment, Slade se gîndi la oamenii din stradă: traficanţi şi prostituate, hoţi de buzunare şi victime. Totuşi, avea dreptate, în felul ei. Pe la vîrsta de treizeci de ani, Slade crezuse că văzuse tot ce era de văzut. Şi descoperea încontinuu că existau mult mai multe.

– Mda, am cunoscut destui.

Decartă iarăşi, iar Jessica luă din nou cartea.

– Am închis cîţiva rechini ai cărţilor profesionişti.

Jessica îi aruncă o privire inocentă:

– Serios?

– Una era o roşcovană trăsnet, începu el să improvizeze. Ducea un joc portativ, în cîteva dintre cele mai bune hoteluri din New York. Accent sudist uşor, mîini albe şi un balcon înaintat.

Experimental, ţinu o carte în lumină înainte de a decarta.

– A luat trei ani.

– Chiar aşa? clătină Jessica din cap, întinzînd mîna după carte. Gin.

– Haide, Jess, n-aveai cum să...

Cu o expresie de scuză, Jessica îşi etală cărţile:

– Ba se pare că da.

După ce le parcurse rapid, Slade înjură.

– O.K., asta e, îşi aruncă el cărţile pe masă. Calculează-mi pierderile, sînt terminat.

– Păi, să vedem.

Jessica roase capătul unui creion, privind prin bloc-notes-ul presărat cu numere de la rundele anterioare. De data asta, ai căzut prins cu o grămadă, nu?

Fără a pierde vremea aştepîndu-i răspunsul, mîzgăli pe foaie.

– După calculele mele, îmi datorezi opt dolari şi cincizeci şi şapte de cenţi şi jumătate.

Puse jos carnetul, zîmbindu-i:

– Hai să facem opt dolari cinzeşapte fix.

– Eşti numai inimă, Jess.

– Plăteşte şi taci, întinse ea o mînă, cu palma în sus. Dacă nu cumva vrei să mergi la dublu sau nimic.

– Nici o şansă, vîrî Slade mîna în buzunar, pentru a-şi scoate portofelul; aruncă pe masă o hîrtie de zece. N-am mărunt. Îmi datorezi un dolar patruştrei.

Cu un rîs afectat, Jessica se ridică să-şi ia poşeta din debaraua holului.

– Un dolar, spuse ea, scotocind prin buzunăraşul pentru bani, pe cînd revenea în salon. Şi... douăşcinci, treizeci, patruştrei.

Îi depuse monedele în mînă, apoi zîmbi:

– Sîntem achitaţi.

– Nici pe departe, o înhăţă Slade, dăruindu-i un sărut prelung, adînc. Dacă ai de gînd să mă jupoi, murmură el, în vreme ce-i apuca părul cu o mînă, cel puţin să merite şi pentru mine timpul pierdut.

– Mi se pare rezonabil, fu ea de acord, oferindu-i din nou buzele.

Dumnezeule, cît o mai dorea! Nu doar pentru o clipă, o zi sau un an, îşi spuse Slade, pierzîndu-se în gustul ei. Pentru totdeauna. Pe vecie. Nici nu-şi îngăduia să se gîndească la aceste termene. Între ei se înălţa un zid – zidul subţire de sticlă al statutului social, despre care uita cînd o avea în braţe. N-avea voie să simtă ceea ce simţea, nici să-i ceară ceea ce voia a-i cere. Dar Jessica era caldă şi moale, iar buzele i se mişcau de bună voie sub ale lui.

– Jess...

– Nu vorbi, îl strînse ea şi mai puternic în braţe. Doar sărută-mă încă o dată.

Gura i se agăţă de a lui, înăbuşind cuvintele care se rugau să fie rostite. Şi cu cît se prelungea mai mult sărutarea, cu atîta se subţia zidul dintre ei. Slade avu impresia că-l simţea crăpînd, apoi sfărîmîndu-se, fără nici un sunet.

– Jess, murmură el din nou, îngropîndu-şi faţa în părul ei. Vreau să...

Jessica tresări, iar Slade înjură, cînd auziră soneria.

– Răspund eu, spuse ea.

– Nu, las-o pe Betsy.

O mai ţinu în braţe un moment, simţindu-i bubuiturile inimii la pieptul lui.

Mai mult decît dornică, Jessica dădu din cap. Cînd Slade îi dădu drumul, se prăbuşi într-un fotoliu.

– E o prostie, începu ea, şi imediat în salon intră Michael.

– Jessica.

Neluîndu-l în seamă pe Slade, Michael se apropie de ea, luînd-o de mînă.

– Eşti atît de palidă... ar trebui să stai în pat.

Jessica surîse, dar nu-şi putu împiedica degetele să le strîngă pe ale lui.

– Ştii bine că aş înnebuni dacă aş sta în pat. Ţi-am spus să nu-ţi faci griji, Michael.

– Cum aş fi putut? îi ridică el mîna, pentru a-i mîngîia spatele degetelor. Mai ales cînd David bombăne toată după-amiaza că nu ştii cum să-ţi porţi singură de grijă.

– N-a fost...

Se întrerupse, aruncînd o privire scurtă spre Slade.

– N-a fost decît o mică neînţelegere între noi. Mă simt bine, serios.

– Nu arăţi deloc bine, arăţi extenuată.

Încruntat, Michael îi urmări direcţia privirii, pînă ajunse să se uite şi el la Slade. Înţelegerea fu urmată de furie, duşmănie, apoi resemnare obosită.

– Ar trebui să stea în pat, îi spuse el scurt lui Slade, nu să întreţină oaspeţii.

Slade ridică din umeri, aşezîndu-se într-un fotoliu.

– Nu e rolul meu să-i spun lui Jess cum să-şi orînduiască viaţa.

– Şi care e, exact, rolul dumitale?

– Michael, te rog, reteză Jessica răspunsul lui Slade, ridicîndu- se în grabă. În curînd mă voi duce sus, sînt obosită.

Cu o rugăminte tăcută în ochi, se întoarse spre Slade:

– Te-am reţinut atîta timp de la muncă. N-ai scris nici un rînd, toată ziua.

– Nici o problemă, îşi scoase el o ţigară. Recuperez diseară.

Michael stătea între el, fiind clar că nu voia să plece – şi ştiind că n-avea nici un rost să mai rămînă.

– Acum mă duc, spuse el, după un timp, dacă-mi promiţi că te bagi în pat.

– Da, mă culc. Michael...

Îl cuprinse cu braţele, simţindu-i familiara constituţie sveltă, miosul uşor, de briză marină al after-shave-ului.

– Tu şi David însemnaţi atît de mult pentru mine. Aş vrea să-ţi pot spune cît.

– David şi cu mine, repetă el încet, mîngîindu-i părul. Da, ştiu.

Îi aruncă o ultimă privire lui Slade, înainte de a o desprinde de el.

– Noapte bună, Jessica.

– Noapte bună, Michael.

Slade aşteptă pînă auzi uşa din faţă închizîndu-se.

– Ce fel de neînţelegere ai avut cu David?

– N-a avut nici o legătură cu asta – a fost ceva personal.

– Acum, nimic nu mai e personal.

– În cazul ăsta, a fost.

Răsucindu-se, îl fixă cu ochi obosiţi, dar Slade îi văzu cuta îndărătnică dintre sprîncene.

– Am dreptul la puţină discreţie, Slade.

– Ţi-am spus să nu te întîlneşti cu nici unul din ei singură.

– Leagă-mă, se răsti ea.

– Nu mă provoca.

O privi drept în ochi.

– Şi să n-o mai faci.

– Am înţeles, domnule sergent.

Cu un oftat dezgustat, Jessica îşi trecu o mînă prin păr.

– Scuză-mă.

– Nu te scuza, răspunse el scurt. Fă doar ceea ce ţi se spune.

– Cred că mă duc sus. Sînt obosită, adăugă ea, fără să-l privească.

– Bine.

Slade nu se ridică din fotoliu, nici nu-şi luă ochii de la ea.

– Trage un pui de somn.

– Da, bine, aşa am să fac. Noapte bună, Slade.

O ascultă urcînd scara, după care îşi aruncă ţigara în foc, înjurînd.

La etaj, Jessica umplu cada. De asta avea nevoie, îşi spuse – o aspirină pentru durerea de cap, o baie fierbinte pentru tensiune. Apoi, urma să doarmă. Trebuia să doarmă – tot trupul ei ţipa după asta. Pentru prima oară în viaţă, Jessica simţea cvasiimponderabilitatea adevăratei epuizări. Aşteptă pînă cînd baia se umplu de aburi, apoi se cufundă în apă.

Ştia că nu-l amăgise pe Slade. Jessica nu era atît de naivă încît să creadă că-i luase drept bună scuza oboselii. Ştia la fel de bine ca ea însăşi ce se întîmpla în capul ei. Vizita lui Michael fusese ultima picătură într-o zi plină de temeri neexprimate şi tensiune vibrantă.

Nu se întîmplase nimic, îşi spuse ea frustrată, lăsîndu-şi trupul lins de valuri. Cît timp mai trebuia să aştepte? Încă o zi? O săptămînă? Două săptămîni? Cu un oftat prelung, scăzut, închise ochii. Jessica îşi înţelegea prea bine propria personalitate. Ar fi avut noroc să reziste fie şi numai pînă dimineaţă, necum încă o săptămînă de aşteptări şi întrebări.

„Ia-o oră cu oră," îşi recomandă ea. Era şapte seara. Avea să se concentreze pe intervalul rămas pînă la opt.

La opt şi douăzeci, Slade parcurse sistematic parterul, verificînd încuietorile. Aşteptase, de-a lungul unei zile insuportabil de lungi, telefonul care l-ar fi anunţat că misiunea i se încheiase. Tăcut, blestemă Interpolul, F.B.I.-ul şi pe Dodson. În ce-l privea pe el, toţi erau la fel de vinovaţi. Jessica n-avea să mai poată suporta mult – atîta lucru se văzuse foarte clar, cu prilejul vizitei lui Michael.

Şi mai fusese ceva peste măsură de clar. Slade se pomenise mult prea aproape de a depăşi ultima limită. Dacă nu-i întrerupea soneria, ar fi spus lucruri care era mai bine să rămînă nerostite, i-ar fi cerut lucruri pe care nu avea dreptul să i le ceară unei femei vulnerabile.

Ar fi putut să răspundă afirmativ. Ar fi spus da, se corectă el, păşind pe lîngă Ulysses, care sforăia. Şi ar fi regretat-o, reflectă, cînd se schimba situaţia şi viaţa îi revenea la normal. Dacă o cerea de soţie şi se căsătoreau, înainte ca Jessica să fi avut timp pentru a se adapta? Cel mai sigur mod de a încurca vieţile amîndurora. Era mai bine să se desprindă acum, să se retragă pînă redeveneau doar poliţistul şi subiectul misiunii.

Cel puţin, Jessica se afla la etaj, odihnindu-se, nu lîngă el, ispitindu-l să treacă din nou hotarul. Cînd nu era aproape, unde s-o poată vedea şi atinge, îi era mai uşor să privească lucrurile în perspectivă.

Servitorii se retrăseseră în aripa lor. Auzea murmurul slab al unui televizor şi obloanele închizîndu-se. După ce termina de verificat încuietorile, avea să urce la etaj şi să se apuce de scris. Slade îşi frecă ceafa, unde i se adunase tensiunea. Iar după aceea, urma să se culce în patul lui, singur.

În timp ce mergea spre uşa bucătăriei, văzu clanţa coborîndu-se încet. Cu muşchii încordaţi, reveni în umbră, aşteptînd.

Opt şi jumătate. Jessica se uită din nou la ceas, în timp ce se învîrtea prin dormitor. Nici baia şi nici aspirina n-o relaxaseră îndeajuns pentru a-i aduce cît de cît somnul. De-ar fi venit Slade sus, îşi spuse, apoi clătină din cap. Devenea prea dependentă şi nu-i stătea în fire. Totuşi, simţea că nervii i s- ar fi calmat întrucîtva dacă îi auzea sunetul maşinii de scris.

Oră cu oră, îşi reaminti, privind iarăşi ceasul. Mă rog, răzbise de la şapte la opt, dar n-avea să reuşească şi pînă la ora nouă. Renunţînd, Jessica porni spre scară.

„Dacă s-a supărat," reflectă ea, „va trebui să fac ce pot." Era destul de rău că ajunsese închisă în casă, fără a se mai restrînge şi doar la camerele ei. Aproape că ar fi vrut să mai completeze cîteva din fişele alea tîmpite – orice, numai să-i fie mîinile ocupate pînă...

Firul gîndurilor i se întrerupse, cînd ajunse la baza scării. Pentru a doua oară, uşile salonului erau închise. O străbătu un tremur pe spinare, îndemnînd-o să se întoarcă, să se ducă în camera ei şi să-şi închipuie că nici nu ieşise de-acolo. Făcu primul pas înapoi şi se opri.

Nu-i spusese ea lui Slade să nu-i ceară să fugă? Era casa ei, îşi reaminti Jessica, pornind iarăşi înainte. Orice s-ar fi întîmplat, era datoria ei să rezolve. Trăgînd adînc aer în piept, deschise uşile salonului şi apăsă comutatorul.

Slade aşteptă, în timp ce uşa din spate se deschidea încet. La început, văzu doar o umbră, dar statura îi era familiară. Relaxîndu-se, ieşi în lumina lunii. David se răsuci în loc, surprins, şi înjură.

– M-ai speriat ca toţi dracii, se plînse el, lăsînd uşa să se închidă în urmă-i. De ce stai aici în întuneric?

– Controlam doar broaştele, răspunse nepăsător Slade.

– Te-ai şi instalat, bombăni David; după ce aprinse lumina, se duse spre aragaz. Vrei o cafea? întrebă el, morocănos.

– Mulţumesc.

Slade încălecă un scaun şi aşteptă ca David să spună ce-l frămînta.

Ultimul raport primit de la Brewster îl exonera pe David. Numele, fizionomia şi amprentele lui fuseseră rulate prin cele mai sofisticate computere. I se supraveghease fiecare mişcare, de peste o lună. David Ryce era exact ceea ce părea a fi – un tînăr cam sfidător, care avea talent la cifre şi o mare afecţiune pentru antichităţi. Mai avea şi o legătură pe care o credea discretă, cu o elevă în pregătire pentru facultatea de medicină. Slade îşi aminti de amuzamentul aproape patern pe care i-l trezise lui Brewster amorezarea lui David.

Cu toate că iniţial simţise un fior de vinovăţie pentru a-i ascunde Jessicăi dosarul curat al lui David, Slade conchise că şi-aşa avusese destule greutăţi ca să-şi păstreze calmul. Era mai bine să-i suspecteze pe amîndoi, decît să fie convinsă că Michael Adams era înfundat pîn-la gît în operaţiunea de contrabandă.

– Michael.

Jessica făcu ochii mari, privind adevărul în faţă şi nedorind să-l creadă.

– Jessica.

Stătea cu bucăţile biroului în mîini, căutînd înnebunit o scuză veridică pentru prezenţa şi atitudinea lui.

– Nu voiam să te deranjez. Sperasem că dormi.

– Da, sînt sigură că aşa speraseşi.

Cu un oftat scăzut, resemnat, închise în urma ei uşile salonului.

– Era o problemă cu piesa asta, începu Michael. Voiam să...

– Te rog, nu, traversă Jessica încăperea, pentru a-şi turna două degete de brandy, pe care le bău dintr-o înghiţitură. Ştiu despre contrabandă, Michael, îl informă ea, cu voce plată. Ştiu că te-ai folosit de magazin.

– Contrabandă? Zău aşa, Jessica...

– Am spus, nu! se răsuci ea brusc, activată de furie şi disperare. *Ştiu,* Michael. Şi poliţia ştie.

– O, Doamne!

Albindu-se la faţă, Michael privi în jur, înnebunit. Îi mai rămăsese vreun loc unde să fugă?

– Vreau să ştiu de ce, continuă ea, cu voce joasă şi fermă. Îmi datorezi explicaţia asta.

– Am fost prins într-o cursă.

Lăsă bucăţile biroului să cadă pe jos, bîjbîind după o ţigară.

– Jessica, am căzut într-o cursă. Mi-a promis că nu vei fi implicată şi tu – că nu va trebui să ştii niciodată. Trebuie să ştii că nu te-aş fi amestecat niciodată în povestea asta, dacă aveam de ales.

– De ales, murmură ea, cu gîndul la Slade. Cu toţii avem de ales, Michael. Tu ce ai ales?

– În Europa, acum doi ani, am...

Trase cu sete din ţigară.

– Am pierdut nişte bani... mulţi bani. Mai mult decît îmi puteam permite să pierd, şi la discreţia cui nu trebuia.

Îi adresă o privire scurtă, rugătoare.

– Mă lucrase bine – poate-ţi mai aminteşti cînd mi-am luat săptămînile alea două în plus, la Roma.

Mai trase un fum şi îl suflă repede.

– Erau profesionişti... am zăcut la pat cîteva zile, pînă să pot umbla iar. Cînd mi-a oferit o alternativă faţă

de a mă ologi definitiv, am acceptat-o.

Trecîndu-şi o mînă prin păr, Michael se apropie de bar. Îşi turnă un bourbon sec, stropind în jur, şi-l bău pe nerăsuflate.

– Ştia cine eram, desigur, îmi cunoştea familia, legătura cu magazinul tău – reputaţia ta impecabilă.

Alcoolul îi refăcu temporar puterile. Glasul îi deveni mai sigur.

– Pentru el, a ieşit perfect. Nu de dragul banilor am făcut-o, Jessica, nu voiam decît să rămîn în viaţă. Şi pe urmă... m-am afundat prea adînc.

Jessica simţi că i se înmuia ceva în suflet şi înlătură repede sentimentul. „Nici un strop de milă" îşi impuse. N-avea să-i smulgă mila.

– Cine e *el,* Michael?

– Nu, clătină Michael din cap, întorcîndu-se spre ea. Asta n-am să ţi-o spun. Dacă află că-i ştii numele, niciodată nu vei mai fi în siguranţă.

– În *siguranţă?* rîse scurt Jessica. Dacă te preocupa siguranţa mea, mi-ai fi putut spune să nu mă plimb pe plajă cînd se pregătea cineva să mă împuşte.

– Să te îm-împuşte... Doamne fereşte, Jessica, nu l-am crezut în stare să... M-a ameninţat, dar niciodată n-am crezut că ar încerca într-adevăr să-ţi facă vreun rău. Aş fi intervenit.

Mîna îi tremura, împrăştiind scrumul pe covor. Cu o mişcare smucită a braţului, Michael aruncă ţigara în foc.

– L-am implorat să nu te amestece şi pe tine, i-am jurat că fac orice, dacă te lasă neimplicată. Te iubesc, Jessica.

– Nu-mi vorbi tu mie despre iubire.

Mai stăpînită decît se simţea, Jessica se aplecă să culeagă una dintre bucăţile pe care le scăpase Michael din mînă. Făcea parte din mulajul interior.

– Ce e în birou, Michael?

– Diamante, răspunse el, înghiţind un nod. Un sfert de milion. Dacă nu i le duc astă seară...

– Unde? îl întrerupse ea.

– La magazin, la ora zece.

– Arată-mi-le.

Îl privi cum desprindea una dintre despărţiturile unei

nişte, în locul unde fusese sertarul. Ridicînd o placă subţire de lemn, dezvălui un fund fals. Scoase un săculeţ căptuşit.

– E pentru ultima oară, începu el, strîngînd săculeţul în palmă. I-am şi spus că m-am săturat. De îndată ce i le predau pe astea, plec din ţară.

– Este pentru ultima oară, confirmă Jessica, după care întinse mîna. Dar nu-i predai nimic. Iau eu diamantele, Michael. Se vor duce înapoi de unde au venit, iar tu mergi la poliţie.

– Ai putea la fel de bine să-mi pui un pistol la tîmplă! îşi şterse el gura cu o mînă nesigură. O să mă omoare, Jessica. Dacă află că m-am dus la poliţie, nici chiar în celulă nu voi mai fi la adăpost. Mă va ucide, şi dacă ştie ce-ai făcut, te va omorî şi pe tine.

– Nu fi prost.

Cu ochii scăpărîndu-i, Jessica îi smulse punga din mînă.

– Te va omorî oricum, şi pe mine la fel. E atît de prost încît nu ştie că poliţia strînge laţul? E atît de prost încît să te lase viu, ca factor de risc? Gîndeşte-te! îi ordonă ea, enervată. Singura ta şansă e poliţia, Michael.

Cuvintele ei îi declanşară spaima pe care şi-o îngropase în suflet. În adîncul lui, Michael ştiuse întotdeauna că implicarea sa în operaţiune nu putea sfîrşi decît într-un singur fel. Frica aceea, mai mult decît banii, îl făcuse să rămînă fidel.

– Nu poliţia.

Ochii îi săgetară din nou prin cameră.

– Trebuie să plec. Nu înţelegi, Jessica, într-un loc unde nu mă va putea găsi! Dă-mi diamantele, le pot folosi.

– Nu, strînse ea săculeţul în mînă. Te-ai folosit de mine, acum s-a terminat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jessica, vrei să mă vezi mort?

Respira gros şi întretăiat, printre cuvintele care i se rostogoleau pe gură.

– N-am timp să obţin banii care-mi vor trebui. Dacă plec acum, am un avantaj.

Îl privi lung. O peliculă subţire de sudoare îi acoperea chipul, îmbrobonată deasupra buzelor tremurătoare. Avea ochii sticloşi de groază. Se folosise de ea, îşi spuse Jessica, dar asta nu putea distruge sentimentele pe care le avea pentru ei. Dacă era hotărît să fugă, avea să-i dea ceea ce dorea. Jessica se apropie de un tablou cu un peisaj francez şi îl roti pe nişte balamale camuflate, dezvăluind un seif în perete. Răsuci repede rotiţa cu cifru şi îl deschise.

– Poftim, îi oferi ea lui Michael un teanc de bancnote. Nu valorează cît diamantele, dar banii ar trebui să fie în orice caz mai siguri. Nu vei ajunge prea departe cu ei, Michael, îi spuse calmă, în timp ce el întindea mîna după bani. Însă va trebui să te hotărăşti singur.

– Nu pot lua decît o singură hotărîre.

Îşi băgă bancnotele în sacou, după care o privi în sfîrşit în ochi.

– Iartă-mă, Jessica.

Dînd din cap, Jessica îi întoarse spatele. Îi auzi paşii îndreptîndu-se spre uşă.

– Michael, a fost amestecat şi David?

– Nu, David n-a făcut nimic altceva decît să urmeze nişte ordine pe care le credea de rutină.

Vedea tot ceea ce-şi dorise, tot ce contase vreodată pentru el, lunecîndu-i printre degete.

– Jessica...

– Pleacă, Michael. Cînd fugi, trebuie să fugi repede.

Aşteptă să audă uşile închizîndu-se, înainte de a deschide săculeţul căptuşit. În palmă i se rostogoli un şuvoi rece de diamante scînteietoare.

– Deci, atîta valorează viaţa mea, murmură Jessica.

Le puse la loc cu grijă, privind apoi spre resturile biroului *Queen Anne.*

– Totul, numai pentru un capriciu, şopti ea. Dacă atunci n-ar fi cedat impulsului de a aduce biroul acasă...

Scuturînd aprig din cap, Jessica îşi alungă gîndul. Nu exista nici un „dacă". Trebuia să-l vadă pe Slade, dar înainte avea nevoie de cîteva momente numai

pentru ea. Cu un oftat, se aşeză într-un fotoliu, lăsînd punga cu diamante să-i cadă în poală.

– Cred că Jessica ţi-a spus despre cele întîmplate azi-dimineaţă.

În timp ce cafeaua se încălzea pe aragaz, David întinse mîna după ceşti.

Slade înălţă dintr-o sprînceană. Ce-o fi însemnat asta, se întrebă.

– Nu era cazul? replică el.

– Ascultă, n-am nimic împotriva ta – nici măcar nu te cunosc.

David se întoarse, aruncîndu-şi părul care-i cădea peste frunte.

– Dar Jessie e foarte importantă pentru mine. Azi dimineaţă, cînd am văzut-o ieşind din camera ta, nu mi-a convenit.

Îl măsură pe celălalt şi ştiu că era în inferioritate.

– Şi nu-mi convine nici acum.

Slade privi ochii dinapoia lentilelor. Deci, aceasta era neînţelegerea ei particulară. Din partea lui, Jessica avea loialitatea la care se aştepta.

– Aş zice că nu e nevoie să-ţi convină ţie, spuse Slade rar, dar Jess nu e de aceeaşi părere.

Stînjenit de privirea directă a celuilalt, David se foi puţin.

– Nu vreau să păţească nimic.

– Nici eu.

David se încruntă. Ceva anume în modul cum o spusese Slade îl făcea să-l creadă.

– E influenţabilă.

În ochii cenuşii ai scriitorului licări atît de iute furia, încît David aproape făcu un pas înapoi. Cînd Slade vorbi, cuvintele îi erau încete şi ucigător de stăpînite.

– Nu mă interesează banii ei.

– O.K. Scuză-mă.

Relaxîndu-se cît de cît, David ridică din umeri.

– Atîta doar că s-a mai fript şi înainte. Are încredere în oricine. E foarte isteaţă, să ştii – pentru o împrăştiată care uită ce face fiindcă face douăzeci de lucruri în acelaşi timp. Dar, cu oamenii, Jessica poartă ochelari

de cal.

Cafeaua începu să fiarbă în spatele lui. David se răsuci şi stinse aragazul.

– Ascultă, uită tot ce-am spus. Azi-dimineaţă mi-a zis că nu mă priveşte, şi aşa e. Numai că... ei bine, o iubesc, să ştii, mormăi el. Cum se simte?

– În curînd va fi mai bine.

– Aşa sper şi eu, răspunse el cu aprindere, aducînd cafeaua la masă. N-aş vrea să mă audă spunînd-o, dar aş avea nevoie de ea la magazin. Între preluarea noilor mărfuri şi toanele lui Michael...

Se strîmbă, turnîndu-şi lapte în cafea.

– Michael? îl îndemnă Slade, ca din întîmplare.

– Mda, mă rog, cred că oricine are dreptul la cîteva crize de nervi. Michael pur şi simplu pare să nu aibă nervi în trup.

Îi aruncă lui Slade un zîmbet:

– Jessica ar numi-o bună creştere.

– Poate îl frămîntă ceva.

David ridică absent din umeri, înainte de a bea.

– Totuşi, nu l-am mai văzut atît de răvăşit de la încurcătura cu bufetul *Chippendale,* anul trecut.

– Aşa?

Unii, medită Slade, nici nu cereau să fie traşi de limbă.

– A fost vina mea, continuă David, dar nu ştiam că îl cumpărase pentru un client anume. Facem asta uneori, însă Michael ne anunţă întotdeauna, pe mine sau pe Jessie. Era o frumuseţe, îşi aminti el. Lemn regal închis, decoraţiuni de marchetărie superbe. Doamna Leeman l-a cumpărat în clipa cînd l-am dat jos din camion. Cînd a sosit transportul, tocmai era în magazin. I-a aruncat o singură privire şi a completat cecul. Michael s-a întors din Europa în ziua cînd îl împachetam să i-l livrăm şi a făcut o criză. A zis că deja fusese vîndut, că primise un avans cash.

Sorbi scurt din cafea, descoperi că era amară şi bău iar, resemnat.

– Se încurcaseră hîrtiile, cred, continuă el. Asta a fost cam ciudat, fiindcă Jessie e o maniacă a ţinerii referatelor în ordine. Doamna Leeman n-a fost nici ea

prea încîntată de încurcătură, îşi aminti el, cu un zîmbet. Jessie i-a vîndut un gheridon cu reducere de preţ, ca s-o consoleze.

– Cine l-a cumpărat? întrebă Slade.

– Ce, bufetul? şi potrivi David ochelarii. Doamne, nu ştiu. Nu cred că Michael mi-a spus vreodată şi, cu starea în care era, n- am avut chef să întreb.

– Mai ai chitanţa?

– Da, sigur.

Nedumerit, David îşi îndreptă iarăşi privirea spre el.

– E la magazin. De ce?

– Trebuie să plec, se ridică grăbit Slade, pornind spre scara din dos. Nu te du nicăieri pînă nu mă întorc.

– Ce vrei să...

David se întrerupse, cînd Slade dispăru spre etaj. Poate că, la urma urmei, tot era sonat, reflectă David, încruntîndu-se spre scaunul gol al lui Slade. Discuţi într-o doară cu el şi, deodată, îl apucă...

– la măsuri ca Jess să nu se mişte de-aici, îi ordonă Slade, coborînd iar. Avea geaca încheiată deja, peste revolver.

– Să nu se mişte?

– Nu primiţi pe nimeni în casă.

Slade se opri atîta cît să-l privească pe David drept în ochi, dur.

– Nu intră nimeni, ai înţeles?

Ceva anume din ochii săi îl făcu pe David să încuviinţeze, fără nici o discuţie.

Slade apucă un şerveţel şi mîzgăli pe el un număr.

– Dacă nu mă întorc într-o oră, sună la numărul ăsta. Spune-i povestea cu bufetul omului care va răspunde. O să înţeleagă.

– Bufetul? privi prostit David şerveţelul pe care i-l îndesă în mînă Slade. Nu înţeleg.

– Nici nu-i nevoie, doar fă-o.

Uşa din dos se trînti în urma lui.

– Mda, sigur, mormăi David. De ce-aş înţelege eu ceva?

Un zănatic, decretă el, îndesîndu-şi şerveţelul în buzunar. Poate că toţi scriitorii erau cam smintiţi. Cu siguranţă, Jessica ştia să-i aleagă. Uitîndu-se la ceas,

se hotărî să treacă pe la ea. Poate că scriitorului îi lipsea o doagă, poate că nu, dar reuşise să-l neliniştească. Cînd ajunse la jumătatea culoarului, uşile salonului se deschiseră.

– David!

Jessica parcurse în fugă distanţa dintre ei şi se aruncă în braţele lui.

– Hei, ce te-a apucat! abia reuşi el să se smulgă din îmbrăţişare, apucînd-o de umeri. Circulă un altfel de virus de gripă, care afectează creierul?

– Te iubesc, David.

În pragul lacrimilor, Jessica îi încadră faţa între mîini.

Roşind, David îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

– Mda, şi eu te iubesc. Ascultă, îmi pare rău pentru azi-dimineaţă...

– Vorbim mai tîrziu despre asta. Am o droaie să-ţi spun, dar mai întîi trebuie să-l văd pe Slade.

– A plecat.

– A plecat? se înfipseră degetele ei în braţele subţiri ale lui David. Unde?

– Nu ştiu.

Atent, îi studie faţa.

– Jessica, zău că eşti bolnavă. Lasă-mă să te duc sus.

– Nu, David, e important.

Din înnebunită, vocea îi deveni severă – cea la care David răspundea întotdeauna.

– Trebuie să ai vreo bănuială unde s-a dus.

– Habar n-am, replică el, cam indignat. Stăteam de vorbă, şi deodată a sărit în picioare şi a ieşit pe uşă.

– Despre ce? îl zgudui scurt Jessica, nervoasă. Despre ce vorbeaţi?

– Una, alta... I-am spus că Michael avea toane – ca atunci cînd s-a întîmplat încurcătura aia cu bufetul *Chippendale,* anul trecut.

– Bufetul *Chippendale...*

Jessica îşi apăsă obrajii cu mîinile.

– O, Doamne, da, desigur!

– Slade mi-a ţinut o lecţie că să nu primesc pe nimeni în casă şi să telefonez la un număr dacă nu

se-ntoarce într-o oră. Ia stai, un-te duci?

Jessica îşi smulsese poşeta de pe stîlpul scării şi cotrobăia prin ea.

– S-a dus la magazin. La magazin, şi e aproape zece! Unde mi-s cheile! Sună... sună la magazin şi vezi dacă răspunde.

Cu o mişcare rapidă, vărsă conţinutul genţii pe podea.

– *Sună!* repetă ea, văzînd că David o privea cu gura căscată.

– O.K., nu te repezi.

În timp ce Jessica scotocea înnebunită printre obiectele împrăştiate pe jos, David formă numărul.

– Nu le găsesc, nu ştiu... sînt în haină! îşi aminti şi se năpusti spre debaraua din hol.

– Nu răspunde, îi spuse David. Probabil n-a apucat să ajungă, dacă acolo se ducea. Ceea ce n-are nici un sens, fiindcă e închis şi... Jessie, unde fugi? A spus că să nu ieşi. La naiba, ţi-ai uitat haina. Aşteaptă o clipă!

Jessica, însă, alerga deja pe treptele din faţă, spre maşină.

11

Slade avu nevoie doar de cîteva momente pentru a descuia uşa din faţă a magazinului. Dacă exista un lucru de care avea să se îngrijească înaintea plecării, se hotărî, era găsirea unui lăcătuş normal pentru Jessica. Mare minune că nu fusese jefuită, meditä el, în timp ce trecea prin sala magazinului, spre camera din spate. Un noroc orb, conchise, după care îşi aruncă geaca pe spătarul unui scaun. Umblînd prin întuneric, străbătu bucătăria, către odaia ce servea drept oficiu.

Înăuntru se afla un birou mare de mahon, cu teancuri ordonate de hîrtii, o mapă cu nume şi numere mîzglite pe ea şi o lampă *Tiffany.* Slade o aprinse. Zări

inscripţia cu litere groase *ULYSSES ARE NEVOIE DE MÎNCARE* notată pe mapă. Cu un mic zîmbet, Slade clătină din cap. Concepţia Jessicăi despre organizare îl depăşea. Întorcîndu-se, se apropie de dulapul cu dosare instalat în colţul din spate.

Sertarul de sus părea să conţină hîrtiile ei personale. Găsi chitanţa unei bluze pe care o cumpărase cu doi ani în urmă, într-un dosar marcat *POLIŢE DE ASIGURARE – MAGAZIN.* Între două mape se afla o listă cu cumpărături de la băcănie, şifonată. Scoţînd un sunet de nemulţumire, deschise al doilea sertar.

Reprezenta cealaltă faţă a monezii. Actele erau ordonate, lizibile şi în perfectă ordine. O frunzărire rapidă îi indică lui Slade că erau recipise pe anul curent, aranjate cronologic, note de livrare, tot curente şi cronologice, şi corespondenţă de afaceri. Fiecare secţiune constituia un studiu în organizarea arhivistică. Cu gîndul la sertarul de deasupra, clătină din cap.

În al treilea sertar găsi ceea ce căuta – chitanţe de anul trecut. Slade scoase primul dosar şi îl duse la birou. Metodic, parcurse fiecare document, începînd din ianuarie. Cînd termină chitanţele din primul trimestru, nu aflase altceva decît că afacerile Jessicăi prosperau.

Slade puse la loc primul dosar şi-l luă pe al doilea. Timpul trecea, pe măsură ce examina fiecare hîrtie. Scoase o ţigară, trecînd cu răbdare de la o lună la alta. Găsi ceea ce dorea, în iunie. *Un bufet Chippendale – lemn regal cu decoraţiuni de marchetărie.* Înălţă uşor sprîncenele la vederea preţului.

– Un tîrg deloc rău, presupun, murmură el.

Observînd numele cumpărătorului, zîmbi.

– Tot omul scoate cîte un mic profit.

După ce vîrî chitanţa în buzunar, Slade întinse mîna spre telefon. Era posibil ca Brewster să găsească mica poveste a lui David foarte interesantă. Înainte de a fi format două cifre, auzi o maşină oprind afară. Stinse repede lumina. Ridicîndu-se de la birou, scoase pistoiul.

Jessica gonea pe drumul lăturalnic cu serpentine care ducea spre magazin. Dacă ar fi avut un dram de

minte, se dojeni ea, i-ar fi spus lui David să sune la numărul pe care i-l dăduse Slade. De ce nu-i zisese măcar să sune încontinuu la magazin, pînă i se răspundea?

Nervoasă, se uită la ceas. *Ora zece.* O, Doamne, numai de-ar fi întîrziat omul care venea la întîlnirea cu Michael! Slade trebuia să fie în camera din spate, deduse ea, căutînd printre chitanţele vechi. Ce-avea să facă individul, cînd ajunea la magazin şi-l găsea acolo pe Slade în locul lui Michael? Apăsă mai tare pe acceleraţie şi trecu în zbor de o curbă.

Razele unor faruri care se apropiau o orbiră. Speriată, coti, ieşind cu roata din spate pe acostament. Cu inima sărită în gîtlej, derapă, se răsuci pe pietriş, şi în sfîrşit redresă maşina.

„Bravo," îşi zise ea, printre bubuiturile inimii, „stric-o. Mult o să-ţi mai folosească." Afurisindu-se în gînd, Jessica îşi şterse de pantaloni palma umedă. „Nu te gîndi," îşi impuse. „Condu doar – mai ai aproape o milă." Chiar în timp ce şi-o spunea, maşina tuşi, apoi se smuci. Enervată, Jessica apăsă din răsputeri pe pedală, numai pentru ca motorul *Audi*-ului să se împiedice şi să rămînă tăcut.

– *Nu!*

Furioasă, bătu cu ambele mîini în volan. Acul indicator al rezervorului rămînea cu încăpăţînare în poziţia *gol.* „De cîte ori!?" se întrebă ea. De cîte ori îşi spusese să se oprească şi să facă plinul? Ştiind că nu era momentul pentru a-şi ţine singură predici, se năpusti afară din maşină, lăsînd-o în mijlocul drumului, cu farurile aprinse. O luă la fugă.

Slade stătea lipit în spatele uşii care dădea în camera din spate. Auzi ţăcănitul slab al clanţei, apoi zăngănitul vesel de clopoţel. Aşteptă, ascultînd paşii înceţi şi respiraţia slabă. Apoi urmă un oftat rece, răbdător.

– Nu te purta copilăreşte, Michael. Nu prea merită să te ascunzi, cînd laşi maşina afară, în văzul tuturor. Şi ar trebui să ştii, adăugă încet individul, că nu ai unde să te ascunzi de mine.

Slade aprinse lumina din plafon, întorcîndu-se spre el.

– Chambers, aşa-i? spuse, moale. Cel cu fetişul tabacherelor.

Ridică pistolul.

– S-a terminat.

Fără nici o schimbare de expresie, Chambers îşi scoase pălăria.

– Eşti hamalul, nu? chicoti el. Ce prostie din partea lui Michael, să te trimită pe dumneata! Dar, în fond, lui îi cade greu violenţa.

– Eu n-am problema asta. Rippeon e la morgă.

Cînd Chambers îi răspunse cu o privire de o amabilă goliciune, Slade continuă:

– Sau nu reţii numele profesioniştilor pe care-i angajezi?

– Moartea e un risc al meseriei, răspunse Chambers, ridicînd elegant din umeri.

Nici nu se osteni să privească pistolul îndreptat spre pieptul lui. Ştia că omul era adevărata armă, aşa că se uită drept în ochii lui Slade.

– Ce ţi-a promis Michael, domnule...

– Sergent, preciză Slade. Sladerman, N.Y.P.D., detaşat temporar în F.B.I.

Observă licărul slab din ochii lui Chambers.

– Singurul tîrg pe care-l am cu Adams e o... discuţie calmă în viitorul apropiat, privitoare la Jessica Winslow.

Acest gînd îi prilejui lui Slade un moment de plăcere amară.

– Jocul s-a sfîrşit, Chambers. Îl avem pe Adams sub supraveghere de cîtva timp, împreună cu alţi membri ai echipei dumitale. Numai dumneata ne mai lipseai.

– O mică eroare de calcul din partea mea, murmură Chambers, privind prin magazin. În mod normal, nu mă implic personal în nici un fel de transporturi. Dar, în fond, domnişoara Winslow are un magazin atît de fermecător, încît nu m-am putut abţine. Mare păcat!

Reveni cu privirea spre Slade.

– Nu pari genul care ar accepta mită... nici măcar una lucrativă.

– Pari să fii un bun judecător de caractere.

Slade întinse mîna spre telefonul de pe comptoar.

Cu respiraţia sfîşiindu-i plămînii, Jessica străbătu în fugă ultimii metri din faţa magazinului. Vedea luminile aprinse, printre obloanele trase. Cu gîndurile concentrate numai asupra lui Slade, se repezi pe uşă cu toată viteza.

Neaşteptat de agil pentru un om masiv ca el, Chambers o înhăţă în clipa cînd năvăli înăuntru. Braţele lui o cuprinseră pe după gît. Înainte ca spaima să-şi facă efectul, Jessica simţi oţelul rece pe tîmplă. Mişcarea de înaintare a lui Slade se întrerupse brusc.

– Lasă pistolul jos, sergent. Se pare că jocul încă nu s-a terminat, la urma urmei.

Cînd Slade ezită, Chambers se mulţumi să zîmbească.

– Te asigur, deşi e un pistol mic, funcţionează foarte bine. Şi, de la distanţa asta...

Lăsă fraza în suspensie, delicat.

Aruncînd o privire furioasă în ochii înmărmuriţi ai Jessicăi, Slade lăsă pistolul să cadă.

– O.K.

Ridică mîinile goale.

– Dă-i drumul.

Chambers răspunse cu un surîs moleşit.

– A, n-aş crede. Se pare că-mi trebuie o poliţă de asigurare – momentan.

– Domnule Chambers... ridică Jessica o mînă spre braţul care-i tăia respiraţia.

– Sergentul nu apreciază momentul cînd ai apărut, domnişoară Winslow, răspunse el amabil. Eu, însă, da, foarte mult. Să zicem că acest lucru conferă situaţiei un alt aspect.

Slade aruncă o privire rapidă spre ceasul din dreapta. După calculele lui, David ar fi trebuit să-l sune pe omul de legătură în cîteva momente. Jocul consta în a trage de timp.

– Nu va mai fi nevoie să-i bagi un glonţ în ţeastă, comentă el, dacă o mai sugrumi mult.

– O, îmi cer scuze.

Chambers slăbi infim strînsoarea. Pistolul rămase proptit pe tîmpla Jessicăi. Sufocată, trase aer în piept.

– Frumoasă făptură, nu-i aşa? îl întrebă el pe Slade. De multe ori mi-am dorit să fiu cu douăzeci de ani mai tînăr. O asemenea femeie arată cel mai bine cînd se află la braţul unui bărbat, nu eşti de acord?

– Domnule Chambers, ce faceţi aici la ora asta din noapte?

Era un şiretlic ieftin, dar Jessica nu putea găsi altul mai bun.

– Daţi-mi drumul şi îndepărtaţi obiectul acela.

– O, draga mea, ştim cu toţii că nu pot face asta. Mi-ar plăcea, de dragul dumitale, continuă el, cînd şi Jessica se uită la ceas. *Cît timp mai avem?* se întrebă ea, înnebunită.

– Ţi-ar putea fi de folos, comentă Slade. Vei avea nevoie de un scut, ca să scapi de-aici.

– Mi-am... planificat căile de scăpare, sergent, zîmbi Chambers. Las întotdeauna deschisă o uşă dosnică.

– Nu vă puteţi aştepta să scăpaţi, domnule Chambers.

Ochii Jessicăi îi întîlniră pe ai lui Slade, apoi se îndreptară spre ceas, cu subînţeles.

– Slade trebuie să vă fi spus că poliţia ştie totul.

– A menţionat ceva.

Rămînînd cu braţul ferm pe loc, o bătu pe umăr.

– Ai devenit o mică slăbiciune de-a mea. Mi-au făcut plăcere conversaţiile noastre agreabile, acele delicioase cești de ceai. Îmi părea foarte rău că acesta urma să fie ultimul meu transport înainte de a mă muta. A, da, îi spuse el lui Slade, eram la curent cu faptul că autorităţile se apropiau, deşi recunosc că am calculat greşit distanţa. Şi cu toate că diamantele par pierdute pentru moment, în cele din urmă îl voi găsi pe Michael.

– Nu sînt la el, spuse grăbită Jessia, după care apucă braţul lui Chambers, care îi tăia din nou respiraţia.

– Nu?

Cuvîntul fusese rostit încet şi mătăsos. Chiar în timp ce Slade se gîndea să înainteze, Chambers îi aruncă o privire prevenitoare.

– Şi unde sînt?

Jessica înghiţi un nod, încordîndu-şi auzul în aşteptarea sirenelor. „De ce nu vin odată!"

– Am să vă arăt.

Poate că reuşea să negocieze viaţa lui Slade. Dacă izbutea să-i scape cu bine, apoi să-l scoată pe Chambers din magazin, fie şi doar pentru scurt timp...

– A, nu, nu merge aşa, strînse Chambers iarăşi braţul. Îmi spui.

– Nu, izbuti Jessica să răspundă în şoaptă. Vă duc personal.

Fără o vorbă, Chambers îi dezlipi de tîmplă pistolul, îndreptîndu-l spre Slade.

– Nu, nu trageţi! Le am acasă, insistă ea nebuneşte. Le-am băgat în seiful din salon. Nu-i faceţi nimic, vă rog. Am să vă dau cifrul. Treizeci şi cinci la dreapta, doisprezece la stînga, cinci dreapta şi stînga la douăzeci şi trei. Toate sînt acolo, nu l-am lăsat pe Michael să le ia.

– Cinstită, comentă Chambers. Şi încrezătoare. Ţin mult la dumneata, draga mea, aşa că-ţi propun să închizi ochii. Cînd îţi va veni rîndul, îţi promit că voi proceda cît mai nedureros posibil.

Exact în momentul cînd Slade acţionă, Jessica urlă cu furie:

– *Nu!*

Folosindu-se de toată greutatea ei şi adrenalina terorii, se repezi în braţul care ţinea arma. Auzi în cap ecoul împuşcăturii, se împiedică şi fu îmbrîncită brutal într-o parte.

Jessica căzu grămadă. Simţi durerea din umăr la contactul cu podeaua, gustul metalic coclit al sîngelui sau al spaimei în gură şi încercă să se ridice. Dîndu-şi părul la o parte din ochi, văzu pumnul lui Slade zburînd spre faţa lui Chambers. Omul cel corpolent păru să se surpe strat cu strat, spre podea.

Atît de repede, îşi spuse ea, buimăcită. Totul se terminase atît de repede. La un moment dat, se aflaseră amîndoi în pragul morţii, iar apoi, se sfîrşise. Niciodată n-avea să mai fie sigură pe viaţa ei – nici o secundă. Vlăguită, se rezemă de un scrin cu picioare înalte.

– Slade...

– Adu-mi niște frînghie sau sfoară din spate, idioato!

Jessica își apăsă degetele între sprîncene, înăbușindu-și un chicotit isteric. „Atîta despre sfîrșiturile romantice", își spuse ea, poticnindu-se pe orbecăite spre magazie. Clipind pentru a risipi ceața care-i împăienjenea ochii, Jessica găsi niște sfoară de împachetat. O privi un moment, uitînd pentru ce avea nevoie de ea.

– Te miști odată? strigă Slade.

Răspunzînd mașinal, i-o aduse. Zece și un sfert, își spuse ea, trecînd prin dreptul ceasului. Cum putea fi numai zece și-un sfert? Era posibil ca oamenii să ajungă atît de aproape de moarte și apoi să scape, în numai zece minute? Slade îi smulse sfoara din mînă fără a-și ridica privirea.

– La dracu', Jess, mai mare prostie nici că se putea! Ce naiba te-a apucat să dai așa buzna aici? Știai că nu trebuia să ieși din casă.

Legîndu-l pe Chambers, leșinat, Slade dădu drumul unui șuvoi continuu de blesteme.

– Michael mi-a spus de ora zece, murmură ea. Și m-am gîndit...

– Dacă aveai un singur gînd în cap, ai fi rămas acasă, așa cum ți s-a spus. Ce-ai crezut că rezolvi, alergînd așa pînă aici? La naiba, îl aveam la discreție, cînd ai năvălit tu pe ușă. Și nici măcar atîta nu ți-a ajuns.

Strînse nodul, apoi se îmbulzi pe lîngă ea, în drum spre telefon.

– Pe urmă, te-ai mai aruncat și asupra pistolului.

Smulse receptorul, începînd să formeze.

– Putea să te împuște.

– Da.

Cu o fascinație năucă, Jessica își coborî privirea spre pata care se întindea pe mîneca puloverului.

– Cred că a și făcut-o.

– Ce?

Enervat, Slade se întoarse spre ea, apoi scăpă receptorul din mîinile lipsite deodată de nervi.

– O, Doamne Dumnezeule!

Din doi pași, reveni lîngă ea, smulgîndu-i mîneca din

cusătură.

– Jess, ești rănită!

Cu sprîncenele coborîte a concentrare, Jessica își privi rana.

– Da, sînt, răspunse ea, cu vocea chinuit-sigură a unui om beat. Nu simt nimic. Ar trebui să mă doară? Curge cam mult sînge.

– Gura, fir-ai a dracu', ține-ți gura!

Îi examină repede rana, văzînd că glonțul trecuse drept prin carne. *Carnea lui Jess,* își spuse el. I se întoarse stomacul pe dos. Smulgîndu-și cămașa, o răsuci în chip de garou.

– Proasta naibii, mare noroc ai că n-a fost capul.

Mîinile îi tremurau, făcîndu-l să se încurce la nod și s-o înjure și mai violent.

– Era un pistol mic, îngăimă ea.

Slade îi aruncă o privire urîtă, plin de emoții contradictorii, însă vederea Jessicăi se încețoșase.

– Un glonț tot glonț rămîne, bombăni el.

Simțindu-i căldura sîngelui pe mîini, înghiți în sec. Pe spatele gol i se prelingea un fir de transpirație.

– La naiba, Jessica, ce credeai că reușești, sărind așa? Știam eu ce făceam.

– Îmi pare nespus de rău.

Capul i se clătină puțin, cînd și-l lăsă pe spate, încercînd să-l privească mai clar.

– Ce nesimțire din partea mea, să interceptez un glonț cu numele tău scris pe el.

– Nu face pe deșteapta, mîrîi Slade printre dinți. Dacă nu-ți curgea sînge, jur că te luam la bătaie.

Îi venea s-o îmbrățișeze și se temea să nu se dizolve în brațele lui. Avea gîtul uscat de fierbințeala propriei lui respirații în timp ce se silea să-i trateze brațul ca pe un obiect, nu ca pe o parte din ea. Cînd termină de bandajat rana, Slade o ținu fix cu o mînă:

– Mișcarea asta probabil c-ai văzut-o în vreunul din filmele alea ale tale tîmpite. De-asta te-ai aruncat în pistol?

– Nu.

Avu senzația că plutea, cînd Slade începu s-o conducă spre un scaun.

– De fapt, domnule sergent, am făcut-o deoarece credeam că o să te omoare. Din moment ce sînt îndrăgostită de tine, nu puteam permite aşa ceva.

La auzul cuvintelor ei, Slade încremeni, privind-o. Cînd deschise gura să vorbească, descoperi că nu putea articula nici un sunet, necum vreun cuvînt. Mîna îi căzu de pe braţul ei teafăr.

– Îmi pare foarte rău, spuse Jessica, vorbind cu voce îngroşată. Dar cred c-am să leşin.

Ultimul lucru pe care-l mai auzi, prin vîjîitul capului, fu un torent de sudălmi.

Jessica plutea spre trezie printr-o ceaţă albă. Avea senzaţia că trupul i se mişca în derivă, separat de minte. Pînă şi pulsaţiile constante de durere ale umărului păreau desprinse de ea. Albul păli spre cenuşiu, după care se lumină iarăşi treptat, pînă distinse un perete. Perplexă, îl privi lung.

Cu un interes amorţit de calmante, îşi mută privirea. Observă că toţi pereţii erau albi. La fereastră se găseau jaluzele orizontale, printre care se zăreau fîşii de noapte. Şi jaluzelele erau albe, la fel ca bandajul din jurul braţului care nu părea să facă parte din fiinţa ei. Îşi aminti.

Slobozind un oftat, îşi concentră privirea asupra unei carafe de plastic albastru şi a unui pahar transparent. Un spital, îşi spuse, cu o grimasă absentă. Nu putea suferi spitalele. Un chip se aplecă peste ea, acoperindu-i vederea. Doi ochi de culoarea chihlimbarului studiară doi ochi albaştri. Erau ochi destul de frumoşi, îi aprecie ea, pe o faţă rotundă şi netedă, cam dolofană. Distinse halatul alb şi stetoscopul.

– Doctore, şopti, cu o voce care o făcu să se încrunte.

– Domnişoară Winslow, cum vă simţiţi?

Se gîndi serios un moment.

– Ca şi cum aş fi fost împuşcată.

Doctorul chicoti amabil, în timp ce-i lua pulsul.

– Un răspuns logic, conchise el. O să vă faceţi bine.

– De cînd...

Îşi umezi buzele uscate şi încercă din nou:

– De cînd sînt aici?

– De o oră şi ceva.

Luînd o lanternă subţire, doctorul îndreptă fasciculul de raze spre ochiul ei drept, apoi spre stîngul.

– Parc-ar fi trecut zile-ntregi.

– Medicamentele vă îngreunează. Aveţi dureri?

– Doar o jenă – parcă n-ar fi braţul meu.

Medicul zîmbi, bătînd-o pe dosul mîinii.

– E al dumneavoastră.

– Slade. Unde-i Slade?

Fruntea bărbatului se încreţi, apoi se lumină iar.

– Sergentul? Aproape tot timpul, s-a învîrtit pe coridoare ca un nebun. N-a vrut să aştepte în anticameră, cînd i-am cerut.

– Cel mai bine ştie să dea ordine.

Jessica îşi săltă capul de pe pernă, lăsîndu-l să cadă la loc cînd încăperea se învîrti în jurul ei.

– Nu vă mişcaţi, îi spuse ferm doctorul. Veţi sta un timp la noi.

Între sprîncene i se adînci crestătura.

– Nu-mi plac spitalele.

– Mare păcat, o bătu el iarăşi pe mînă.

– Vreau să-l văd pe Slade, ceru Jessica, pe tonul cel mai autoritar de care era capabilă; pleoapele amenînţau să-i cadă şi le forţă să se deschidă. Vă rog, adăugă ea.

– Nu cred că respectaţi ordinele mai bine decît el.

– Nu, reuşi ea un zîmbet. Nu le respect.

– Îl voi lăsa să intre, doar pentru cîteva minute.

„Apoi," îşi spuse doctorul, studiindu-i ochii, „veţi dormi douăzeci şi patru de ore."

– Mulţumesc.

Dînd absent din cap, medicul îi murmură ceva surorii care intrase.

Slade se plimba încoace şi-ncolo pe culoarul de spital. Zeci de gînduri, zeci de temeri, îi goneau prin minte. Sub tîmpla dreaptă îi pulsa o migrenă cumplită. Fusese atît de palidă – nu, era doar starea de şoc, avea să-şi revină. Căzuse fără cunoştinţă în timpul drumului

cu ambulanţa. Era mai bine aşa – ar fi putut să aibă dureri. Dumnezeule, unde era doctorul? Dacă i se întîmpla ceva... Stomacul îi avu o nouă convlusie. Înghiţind în sec, Slade îşi forţă muşchii să se relaxeze, transformînd teama în furie. Durerea de cap i se întinsese pînă la ceafă. Dacă nu-l lăsau cît mai curînd s-o vadă, avea să...

– Domnule sergent?

Răsucindu-se, Slade îl apucă pe doctor de reverul halatului.

– Jess? Ce face? Vreau s-o văd imediat. O pot duce acasă?

Obişnuit să trateze cu soţii, rudele şi iubiţii agitaţi, medicul vorbi calm, fără a se osteni să scape din mîinile lui Slade.

– S-a trezit, răspunse el simplu. Ce-ar fi să stăm jos?

Degetele lui Slade se strînseră şi mai tare.

– De ce?

– Fiindcă stau în picioare de azi-dimineaţă de la opt.

Cu un oftat, medicul conchise că era mai bine să rezolve şi această problemă tot în picioare.

– Domnişoara Winslow se simte pe cît de bine ne putem aştepta în situaţia ei.

– Asta ce naiba înseamnă?

– Exact ceea ce-am spus, replică moale doctorul. Aţi aplicat bine primul ajutor în caz de urgenţă. Cît despre a doua întrebare, o puteţi vedea peste cîteva momente, şi, nu, n-o puteţi lua acasă. Are rude?

Slade simţi că se albea la faţă.

– Rude? Cum adică, rude? Rana n-a fost atît de gravă, glonţul a trecut destul de curat. Am adus-o aici în jumătate de oră.

– Aţi procedat foarte bine. Vreau dar s-o mai ţin aici cîteva zile, sub observaţie. Trebuie să ştiu pe cine să anunţ.

– Observaţie?

Prin minte începură să-i treacă viziuni înfricoşătoare.

– Ce e cu ea?

– Simplu spus, epuizare şi şoc. Aţi dori termeni medicali mai complicaţi?

Clătinînd din cap, Slade îi dădu drumul şi se întoarse.

– Nu.

Îşi frecă faţa cu mîinile.

– Asta-i tot, deci? Se va face bine?

– Cu odihnă şi îngrijiri. Deci, familia...?

– N-are pe nimeni.

Neavînd ce face cu mîinile, Slade şi le îndesă în buzunare. Îl copleşi o senzaţie de totală neputinţă, sleindu-i puterile pe care i le dăduseră tensiunea şi furia.

– Îmi asum eu răspunderea.

– Ştiu că e problema poliţiei, domnule sergent, dar în ce relaţii, exact, sînteţi cu domnişoara Winslow?

Slade rîse scurt.

– Sînt guvernantă, bombăni el. Îmi asum eu responsabilitatea, repetă, cu mai multă convingere. Sunaţi-l pe comisarul Dodson, N.Y.P.D. – o să confirme el.

Răsucindu-se înapoi, îl fixă pe doctor cu o privire fermă.

– Vreau s-o văd. Acum.

Jessica privea spre uşă, cînd Slade o deschise. Buzele i se arcuiră.

– Ştiam eu că vei găsi o cale să treci de gărzi. Poţi să mă scoţi de-aici?

Păstrîndu-şi mîinile în buzunare, se apropie de ea. Era la fel de albă ca şi cearceafurile pe care zăcea. Numai ochii ei mai aveau o undă de culoare. Se gîndi la prima zi cînd o văzuse – vibrantă, agitată. O senzaţie de stînjeneală deplină îl cuprinse, astfel că pumnii i se strînseră de la sine în buzunare.

– Cum te simţi?

– I-am spus doctorului că mă simt de parcă aş fi fost împuşcată.

Uşor, Jessica îşi atinse braţul bandajat.

– De fapt, am impresia că aş fi băut o duzină de *Martini*-uri şi am căzut într-o prăpastie.

Oftă, închizînd un moment ochii.

– N-ai să mă iei de-aici, aşa-i?

– Nu.

– Nici nu credeam.

Resemnată, deschise iarăşi ochii, pentru a privi spre carafa de plastic albastru.

– Slade, am minţit în legătură cu diamantele. Le-am ascuns sub fotoliul maşinii. E în mijlocul drumului, aproape de magazin. Uitasem să iau benzină.

Îl privi.

– Nici măcar nu e încuiată. Şi...

Jessica îşi umezi buzele, cînd Slade rămase tăcut.

– I-am dat lui Michael bani ca să fugă. Asta înseamnă favorizarea infractorului, sau cam aşa ceva, nu? Cred că am dat de belea.

– Mă ocup eu.

Cu toată toropeala drogată, fu surprinsă.

– Nu strigi la mine?

– Nu.

Făcînd eforturi să-şi ţină ochii deschişi, Jessica rîse.

– Va trebui să fiu împuşcată mai des.

Ridică o mînă, fără să observe ezitarea lui Slade de a i-o lua.

– David nu era implicat. Michael mi-a spus totul. David nici n-avea idee ce se întîmpla.

– Ştiu.

– Se pare că pe jumătate am avut dreptate, murmură ea.

– Jess...

Mîna ei părea atît de fragilă într-a lui.

– Îmi pare rău.

– Pentru ce?

Jessica descoperi că avea nevoie de eforturi tot mai mari ca să ţină ochii deschişi. Cînd îi închidea, lumea devenea cenuşie şi imaterială. I se păru că-i simţea degetele înlănţuindu-se printre ale ei, dar nu putea fi sigură.

– N-ai făcut nimic.

– Nu.

Slade îi privi mîna; acum era moale; dacă-i dădea drumul, ar fi căzut inertă pe pat.

– Tocmai pentru asta-mi pare rău.

– Acum s-a terminat totul, nu-i aşa, Slade?

Respiră adînc, regulat, înainte de a-i răspunde:

– S-a terminat totul, Jess.

Şi, aplecîndu-se, îi atinse buzele cu ale lui, apoi se îndepărtă.

12

Slade îşi stăvili senzaţia incomodă de *déjà vu*, în timp ce aştepta în anticamera comisarului. Era şi mai încruntat decît prima oară cînd stătuse acolo. Trecuseră trei săptmîni de cînd plecase de lîngă patul de suferinţă al Jessicăi.

Plecînd de la spital, se dusese direct la ea acasă. Acolo, trebuise să trateze cu David, care fusese nedumerit, apoi furios, apoi în pragul nebuniei.

– Împuşcată, cum adică *împuşcată!?*

Slade mai vedea şi acum expresia încordată de pe chipul palid al tînărului, continua să-i audă glasul tremurător de furie.

– Dacă eşti poliţist, de ce n-ai apărat-o?

Nu avusese ce să-i răspundă. Slade se dusese să-şi facă bagajele, în timp ce David forma numărul de telefon al spitalului. Apoi, pornise spre casă, străbătînd kilometrii pînă la New York amorţit de oboseală.

Îşi spusese să renunţe la Jessica, aşa cum făcea cu misiunea pe care o considera ultima din cariera sa de poliţist. Urma să beneficieze de odihna şi îngrijirile necesare. Cînd va fi gata să plece acasă, coşmarul avea să fi rămas în urma ei. Şi, îşi mai spuse el, şi într-a lui.

Apoi, oboseala, epuizarea pînă-n măduva oaselor care începe după o îndelungată perioadă de încordare intensă, făcuseră restul. Se prăbuşise în pat, pentru a dormi douăzeci şi patru de ore. La deşteptare, însă, ea fusese prima care-i apăruse în minte.

Telefonase zilnic la spital, spunîndu-şi că nu încerca decît să rezolve problemele rămase în aer. Răspunsurile erau mereu aceleaşi – se odihnea, se simţea mai

bine. Fuseseră zile cînd Slade trebuise să-şi înfrunte imboldul de a se urca în maşină şi a reveni la ea. Apoi, o externaseră. Slade îşi spusese că acesta era sfîrşitul.

Se afundase într-o orgie de muncă. Romanul îl terminase printr-un maraton de şaisprezece ore la masa de scris, cu uşa încuiată şi telefonul scos din priză. Cînd sosise momentul demisiei, nu avusese de făcut decît cîteva vizite strict necesare la secţie. Alte probleme de lichidat. Semnase contractul şi îi expediase agentului un exemplar al celui de-al doilea roman.

Rapoartele şi informările despre cazul de contrabandă i-o readuceau mult prea viu în minte pe Jessica. Slade completa hîrtiile şi răspundea la întrebări scurt pînă aproape de a fi laconic. Primea într-o tăcere împietrită laudele profesionale pentru munca depusă. Voia s-o încheie – să fie terminată. Îşi reamintea că viaţa lui îi aparţinea pentru prima oară în treizeci şi trei de ani. Ea, însă, nu voia să-l lase în pace.

Îi era alături noaptea, cînd stătea treaz şi agitat. O vedea după-amiaza, cînd se concentra asupra rezumatului următoarei cărţi. Era prezentă, mereu prezentă, indiferent că umbla singur pe străzi sau se înconjura de oameni.

O revedea pe plajă, rîzînd, cu părul fluturat în vînt, pe cînd îi arunca lemne cîinelui să le aducă înapoi. O vedea în chicineta magazinului, tăind sandvişuri, cu pielea împestriţată de razele soarelui. Deşi încerca să alunge gîndul, o auzea cum îi murmura numele cînd zăcea în braţele lui, gingaşă, caldă şi dornică. Apoi, o vedea albă şi inconştientă – şi avea pe mîini sîngele ei.

Vinovăţia începea să-l copleşească, pînă se avînta iarăşi în muncă, folosindu-se de personajele pe care le dezvolta pentru a-i dilua amintirea. Toate, însă, păreau să deţină părţi din ea – cîte un gest, o frază, o expresie. Cum putea să scape de cineva care părea să ştie încotro fugea, cît de repede şi cît de departe?

Acum, aşezat încă o dată în anticamera lui Dodson, Slade îşi spunea că acesta avea să fie sfîrşitul. Ştiuse tot timpul că Dodson avea să dorească o întîlnire personală. După ce o rezolva şi pe asta, toate legăturile urmau să fie retezate.

– Domnule sergent?

Îşi ridică privirea spre secretară, fără ca de astă dată să mai observe surîsul ispititor pe care i-l adresa. Tăcut, se ridică pentru a o urma în biroul lui Dodson.

– Slade.

La apariţia lui, Dodson se rezemă în fotoliu, dînd scurt din cap spre secretară.

– Nici un telefon, ordonă el. la loc, Slade.

Fără o vorbă, Slade se conformă, în timp ce comisarul trăgea încîntat dintr-un trabuc pînă cînd jarul deveni incandescent. Fumul pluti spre tavan într-o coloană spiralată, pe care Dodson o privea aproape fascinat.

– Deci, se cer nişte felicitări.

Cum Slade nu-i răspunse decît cu aceeaşi privire tăcută, Dodson continuă:

– Pentru carte.

Îşi atinse absent micul ac de cravată cu încrustaţii.

– Ne pare rău că te pierdem.

Slade nu spuse nimic, aşteptînd să termine cu amabilităţile.

– În orice caz, se aplecă Dodson înainte pentru a scutura scrumul havanei, ultimul tău caz e rezolvat, rezolvat perfect, după cîte se pare. Nu mă îndoiesc că vom obţine o condamnare. Eşti informat că Michael Adams a făcut o mărturisire completă?

Îi adresă lui Slade o privire complice, fără a primi vreun răspuns.

– Principiul dominoului pare să se aplice foarte bine în cazul de faţă – un nume duce la altul. În ce-l priveşte pe Chambers, avem destul ca să-l băgăm după gratii. Conspiraţie pentru asasinat, complicitate la crimă, tentativă de omor – poate chiar omor calificat, în afacerea aia de la Paris – ca să nu mai pomenim furturile şi contrabanda. Nu... îşi privi Dodson cu interes vîrful trabucului. Nu cred că trebuie să ne facem griji pentru el, un timp.

Aşteptă treizeci de secunde încheiate, după care

continuă ca şi cum ar fi participat la un dialog bilateral:

– Vei prezenta dovezile, desigur, la momentul potrivit, dar n-ar fi de aşteptat să-ţi perturbe prea mult noua carieră.

„Tînăr prost şi încăpăţînat", îşi spuse el, trăgînd un fum. Se hotărî să pună la încercare autocontrolul de fier al celuilalt, pronunţînd un nume.

– Jessica mi-a spus că i-a dat lui Michael cîteva mii de dolari pentru a-l ajuta să fugă.

Urmărindu-i reacţia, percepu un licăr infim în ochii lui Slade – stins imediat. Era tot ce-i trebuia ca să-şi confirme ideea ce-i încolţise în minte cînd îşi văzuse nepoata.

– A considerat că asta o punea în poziţie de complicitate. Ciudat, Michael n-a pomenit de nici un ban – şi am vorbit personal cu el. Circulă zvonul că şi tu l-ai văzut, imediat după arestare...

Lăsă fraza în suspensie, sugestiv. Cînd Slade nu muşcă momeala, Dodson continuă, netulburat. Spărsese cîteva platoşe dure în cariera lui, pe stradă şi la birou.

– Îmi imaginez că vreo cîteva cuvinte bine alese au fost suficiente pentru a-l face pe Michael să tacă şi, desigur, Jessica îşi poate permite să piardă cîteva mii de dolari. S-ar putea să ne fie cam greu s-o facem pe *ea* să tacă, însă.

Zîmbi.

– O sîcîie conştiinţa, înţelegi.

– Ce face?

Cuvintele ieşiseră înainte ca Slade să le fi putut opri. Cu toate că înjură printre dinţi, Dodson nu păru să-l fi auzit.

– Arată foarte bine.

Se răsuci uşor cu scaunul.

– Pot să-ţi spun, Slade, că am fost zguduit cînd am vizitat-o la spital. N-am văzut-o pe Jessica bolnavă în viaţa ei şi... ei bine, a fost un adevărat şoc.

Slade îşi scoase o ţigară, aprinzînd chibritul cu o violenţă acută, controlată.

– Şi-a revenit, continuă comisarul, mulţumit de reacţia lui. L-a scos pe doctor din minţi, pînă i-a dat drumul, şi atunci s-a apucat imediat de treabă.

Îi adresă lui Slade un zîmbet scurt:

– Magazinul ăla al ei. Nu cred că notorietatea îi va prejudicia afacerile.

Observînd tensiunea din poziţia umerilor lui Slade, Dodson făcu o pauză pentru a scutura scrumul.

– Vorbeşte foarte frumos despre tine.

– Zău? suflă Slade un fuior lung de fum. Misiunea mea a fost de a o ţine în siguranţă şi nu am reuşit.

– Este în siguranţă, îl corectă Dodson. Şi la fel de încăpăţînată ca întotdeauna. David şi cu mine am încercat amîndoi s-o convingem să plece în Europa, să-şi ia o mică vacanţă pentru a-şi veni în fire. Nici nu vrea s-audă.

Se rezemă în scaun, cu un zîmbet vag jucîndu-i pe buze.

– Zice că trebuie să stea cuminte.

Ochii lui Slade zburară dinspre priveliştea vizibilă pe fereastră, pentru a-i ţintui pe ai lui Dodson. Clocotiră o clipă de emoţii aprige, imediat suprimate.

– Greu de crezut, murmură el. N-a mai făcut-o niciodată.

– Aşa mi-a spus şi ea, îşi împreună Dodson degetele. Mi-a oferit un raport complet – cu foarte multe detalii pe care tu le omiseseşi dintr-al tău. Se pare, comentă comisarul, în timp ce Slade îşi îngusta ochii, că ai avut o mulţime pe cap.

– Cam aşa ceva, replică Slade.

Dodson îşi ţuguie buzele – gînditor sau aprobator, Slade nu-şi putea da seama.

– Jessica pare să fie de părere că a rezolvat destul de prost toată afacerea.

– Ba a rezolvat-o foarte bine, îl contrazise Slade, mormăit. Dacă se pierdea cu firea, aş fi putut-o scoate din belea.

– Da, mă rog... puncte diferite de vedere, desigur.

Privirea lui Dodson coborî spre tripticul de fotografii înrămate ale soţiei şi copiilor. Avusese cîteva... puncte

de vedere divergente cu doamna aceea, din cînd în cînd. Îşi aminti expresia din ochii Jessicăi cînd întrebase despre Slade.

– Bineînţeles, acum că s-a sfîrşit, îndrăzni el, nu-s complet sigur că nu se va prăbuşi – ca o reacţie întîrziată.

Slade îşi înăbuşi imboldul prompt de a o ocroti şi apăra.

– Va trece cu bine şi prin consecinţe. Sînt în casa aia destui oameni care să aibă grijă de ea.

Dodson rîse.

– De obicei, se întîmplă invers. În jumătate din timp, Jessica îşi serveşte personalul. Desigur, Betsy se va foi o vreme în jurul ei, pînă cînd Jessica va fi gata să urle. Şi, bineînţeles, Jessica n-o va face. Betsy lucrează la ea de douăzeci de ani. Mai e apoi şi bucătăreasa, de aproape tot atîta timp. Face nişte biscuiţi grozavi.

Tăcu o clipă, amintindu-şi.

– Acum vreo trei ani, cred, cînd a suferit un atac, Jessica i-a achitat toate cheltuielile medicale. Cred că l-ai văzut pe bătrînul Joe, grădinarul.

Slade mormăi, strivind ţigara:

– Trebuie că are vreo nouăzeci de ani.

– Nouăzeci şi doi, dacă nu mă înşeală memoria. N-o lasă inima să-l pună pe liber, aşa că angajează un băiat tînăr vara, pentru toate muncile grele. Mica servitoare, Carol, e fiica şoferului lui taică-său. Jessica a angajat-o cînd a murit tatăl fetei. Asta-i Jessica.

Oftă adînc.

– Loială. Loialitatea e una dintre cele mai fermecătoare trăsături ale ei, şi printre cele mai enervante.

Şi acum, calculă Dodson, sosise momentul să arunce bomba.

– A angajat un avocat pentru Michael.

De astă dată, reacţia fu rapidă şi furioasă.

– Ce-a *făcut?*

Ridicînd mîinile cu palmele în sus, într-un gest de neajutorare, Dodson făcu un efort să nu zîmbească.

– Mi-a spus că o consideră responsabilitatea ei.

– Şi cum a ajuns la concluzia asta? întrebă Slade. Îşi

pierduse complet controlul, aşa că sări în picioare, începînd să se plimbe prin birou.

– Zice că dacă nu lucra pentru ea, n-ar fi nimerit în toată încurcătura asta... ridică din umeri Dodson. Ştii la fel de bine ca mine cum îi funcţionează mintea.

– Mda. Cînd funcţionează cît de cît. Adams e cel care a implicat-o pe ea. El e vinovat pentru tot ce i s-a întîmplat. N-a lipsit mult să fie omorîtă, de două ori, fiindcă el n-a avut şira spinării destul de tare ca s-o protejeze.

– Da, confirmă calm Dodson. *El* e vinovat.

Accentuase uşor pronumele, dar cu mult subînţeles. Auzind, Slade se întoarse. Dodson îl privi în ochi cu o expresie mult prea înţelegătoare şi înţeleaptă. Un moment, i se păru că Slade semăna cu tatăl lui – impulsiv, emotiv, cu sîngele fierbinte. Dar Tom, meditä Dodson, n-ar fi putut niciodată să se lupte cu nişte sentimente atît de puternice, ieşind învingător. Slade îi întoarse din nou spatele.

– Dacă vrea să-i angajeze un avocat, murmură el, e treaba ei. N-am nici o legătură.

– Nu?

– Ascultaţi, domnule comisar, se răsuci Slade pe călcîie, pradă unui acces de furie. Am primit misiunea, şi mi-am îndeplinit-o. Mi-am scris raportul, am făcut informarea. Am mai predat şi cererea de demisie. Cu asta, am terminat.

„Să vedem cît timp poţi rămîne convins de asta," spuse Dodson în sinea lui. Zîmbind, îi întinse mîna:

– Da, cum spuneam, ne pare rău că te pierdem.

Cînd Slade coborî din maşină, aerul mirosea a zăpadă. Privi spre cer – nu se vedea luna, nici stelele. Un vînt nocturn tăios şuiera scăzut printre copacii golaşi. Îşi îndreptă privirea spre casă. Ici şi colo ardeau lumini; în salon, în dormitorul Jessicăi. Sub ochii lui, lumina de la etaj se stinse.

„S-o fi culcat," îşi spuse el, strîngînd umerii ca să se apere de frig. „Ar trebui să plec – nici n-am de ce să mă aflu aici." Chiar în timp ce şi-o spunea, urcă treptele

spre uşa din faţă. Îşi zise că ar fi trebuit să se întoarcă, să se aşeze din nou la volan şi să plece. Blestemă demonii care-l îndemnaseră să facă acel drum. Ridică mîna să ciocănească.

Înainte ca pumnul lui Slade să ia contact cu lemnul, uşa zbură de perete. Auzi rîsul vesel al Jessicăi, simţi blana frecîndu-i- se rapid de picioare, apoi o prinse în braţe, cînd fata se repezi afară după Ulysses, ciocnindu-se de pieptul lui.

Totul, tot ceea ce încercase să uite, îi reveni într-o clipă – senzaţia ei, mirosul, gustul pielii ei sub buzele lui. Apoi, Jessica îşi înclină capul pe spate, privindu-l drept în faţă.

Avea ochii vii şi strălucitori şi obrajii îmbujoraţi de veselie. Stînd încordată, îşi arcui buzele într-un surîs care lui Slade îi înmuie genunchii.

– Bună, Slade. Iartă-mă, aproape că te-am doborît.

Cuvintele ei erau mai adevărate decît bănuia, îşi spuse Slade. Îi dădu drumul repede, făcînd un pas înapoi.

– Ieşeai?

– Doar să trag o fugă cu Ulysses.

Jessica privi peste umărul lui.

– Şi între timp s-a şi dus.

Revenind cu ochii la Slade, îi întinse mîna:

– Mă bucur că te văd. Hai să bei ceva.

Prudent, Slade intră în casă, evitîndu-i însă mîna întinsă. Jessica se întoarse să-şi agaţe haina de stîlpul scării, închizînd strîns ochii un moment, cînd ajunse cu spatele spre el.

– Să mergem în salon, propuse ea veselă, răsucindu-se din nou cu faţa. Arde un foc frumos acolo.

Fără a-i aştepta răspunsul, Jessica o zbughi din loc. Se mişca, observă Slade, cu viteza ei obişnuită. Iar cearcănele de sub ochi îi dispăruseră – ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată. Era la fel cum fusese la început – o femeie cu o energie nemărginită. O urmă în salon, ceva mai încet. Jessica turna deja scotch într-un pahar.

– Îmi pare aşa de bine că ai venit, de-atîta linişte în casa asta.

Luă o carafă de vermut, neavînd idee ce se găsea înăuntru. În timp ce turna, continuă să vorbească.

– Cîteva zile, a fost minunat, dar acum aproape regret că i-am expediat pe toţi. Desigur, a trebuit să mint ca să-i scot de-aici.

„Vorbeşti prea repede, prea repede," îşi spuse ea, neputîndu-se însă opri.

– I-am spus lui David şi celorlalţi că plec în Jamaica să stau la plajă o săptămînă, apoi le-am cumpărat tuturor bilete de avion şi i-am dat afară din casă.

– N-ar trebui să stai singură, o privi el încruntat, cînd îi oferi paharul.

– De ce nu?

Cu un hohot de rîs, Jessica îşi aruncă părul pe spate.

– Nu mai suportam să fiu tratată ca o invalidă. Îmi fusese de ajuns, în spital.

Sorbind din băutură, se întoarse spre foc. Nu voia ca Slade să-i observe suferinţa. În fiecare zi cît stătuse închisă în camera aceea albă şi sterilă, îi aşteptase telefonul, privise uşa dorind ca el să vină în vizită. Şi, nimic. Se retrăsese din viaţa ei într-un moment cînd era prea slabă ca să-l împiedice. Slade îi privi spatele svelt şi drept, întrebîndu-se cum avea să poată pleca fără s-o atingă.

– Ce faci?

Întrebarea fusese scurtă şi seacă.

Degetele Jessicăi se strînseră pe pahar. „Te interesează?" se întrebă ea. Bău din vermut, împingîndu-şi cuvintele înapoi pe gît. Apoi, răsucindu-se, îi zîmbi.

– Cum arăt?

Slade o privi pînă ajunse să simtă dorinţa ca pe un bulgăre tare în pîntec.

– Ar trebui să te mai îngraşi.

Rîse scurt:

– Mulţumesc foarte mult.

Simţind nevoia să facă orice, Jessica merse să se joace cu clapete pianului.

– Ţi-ai terminat cartea?

– Da.

– Deci, totul îţi merge bine?

– Totul merge de minune, bău şi el, dorindu-şi ca alcoolul să-i amorţească durerea.

– Mamei tale i-a plăcut suma?

Nedumerit, Slade se încruntă.

– A, suma. Mda, i-a plăcut.

Se lăsă tăcerea, accentuată de trosnetele focului şi notele risipite ale pianului. Erau prea multe de spus, se gîndi Slade. Şi nimic de comentat. Din nou, se afurisi pentru că nu fusese destul de puternic ca să rămînă la distanţă.

– Ţi-ai reînceput lucrul? o întrebă el.

– Da. Ne-au venit un torent de clienţi, de cînd ni s-a făcut reclamă. Cred că o să se mai împutineze. Ai demisionat din poliţie?

– Da.

Din nou se lăsă liniştea, şi mai densă. Jessica privea clapele pianului, ca şi cum s-ar fi pregătit să compună o simfonie.

– Voiai să termini ce mai e de rezolvat, nu-i aşa? murmură ea. Sînt o problemă nerezolvată, Slade?

– Cam aşa ceva, bombăni el.

La asta, capul Jessicăi sări în sus, fixîndu-l cu o privire arzătoare. Întorcîndu-se, porni spre fereastră.

– Bine, şopti ea, începînd să deseneze cu degetul un labirint pe sticlă. Cred că le-am spus tuturor autorităţilor de rigoare toate lucrurile adecvate. Prin camera mea de spital a trecut un şir întreg de oameni în costume închise.

Îşi coborî mîna lîngă trup.

– De ce n-ai venit să mă vizitezi... de ce nu m-ai sunat?

Vocea îi deveni mai fermă, în timp ce privea imaginea reflectată a lămpii în fereastră.

– N-ar fi trebuit să avem un dialog final, pentru raportul tău – sau tocmai de-asta ai venit astă seară?

– Nici nu ştiu de ce naiba am venit, aruncă el, trîntind pe masă paharul gol. N-am venit să te vizitez fiindcă nu voiam să te văd. N-am telefonat fiindcă nu voiam să vorbesc cu tine.

– Ei, atîta lucru e clar.

Făcu un pas spre ea, se opri, apoi îşi înfipse mîinile în buzunare.

– Ce-ţi mai face braţul?

– Bine.

Absentă, Jessica ridică mîna să-şi atingă rana care se vindecase, cu gîndul la cea rămasă nevindecată.

– Doctorul spune că nici măcar o cicatrice n-o să-mi rămînă.

– Perfect. E de-a dreptul excelent.

Slade scoase un pachet de ţigări, apoi îl aruncă pe o masă.

– Îmi place ideea, replică liniştită Jessica. Nu ţin prea mult la cicatrici.

– Ai vorbit serios?

Întrebarea năvălise din el înainte de a se fi putut gîndi s-o împiedice.

– Despre cicatrice?

– Nu, nu despre nenorocita aia de cicatrice.

Nervos, îşi împinse o mînă prin păr.

– Încerc să vorbesc serios, atunci cînd spun ceva, murmură Jessica.

Inima i se ridicase în gît, aşa că făcea eforturi să pronunţe cu grijă fiecare cuvînt.

– Ai spus că erai îndrăgostită de mine.

Toţi muşchii din trup i se încordaseră.

– Ai vorbit serios?

Trăgînd adînc aer în piept, Jessica se întoarse spre el. Avea faţa stăpînită, ochii calmi.

– Da, am vorbit foarte serios.

– Nu-i decît simţul tău deformat al recunoştinţei, răspunse el, pornind spre foc şi revenind.

Ceva începea să se încălzească în sufletul ei. Avea o senzaţie de uşurare şi de amuzament totodată.

– Cred că aş putea să observ şi eu diferenţa, spuse, gînditoare. Uneori, îi sînt foarte recunoscătoare măcelarului pentru cîte o fleică bună de carne, dar nu m-am îndrăgostit de el... încă.

– Vai, ce-am mai rîs, îi aruncă Slade o privire furioasă. Nu înţelegi că era doar o problemă de cir-

cumstanţă, că aşa era situaţia?

– Oare? zîmbi Jessica, apropiindu-se de el. Slade făcu un pas înapoi.

– N-am nevoie de tine, spuse el, cu aprindere. Vreau să înţelegi asta.

– Cred că înţeleg, îi ridică Jessica o mînă la obraz. Cred că înţeleg foarte bine.

O apucă de încheietură, dar nu putu face efortul de a i-o arunca în lături.

– Ştii ce-am simţit, cînd erai leşinată – şi aveam mîinile pline de sîngele tău? Ştii ce-a însemnat pentru mine să te văd în patul ăla de spital? Am văzut, la viaţa mea, cadavre cu mai multă culoare în obraji.

Jessica îi simţi degetele tremurînd uşor, înainte de a-i elibera încheietura mîinii.

– La naiba, Jess, şopti el, înainte de a se răsuci să-şi mai toarne un pahar.

– Slade.

Îl cuprinse cu braţele de talie. De ce nu se gîndise la asta? se întrebă ea. De ce nu-şi dăduse seama că avea să se învinuiască singur?

– Eu am fost cea care am apărut în locul şi la momentul nepotrivit.

– Termină, o apucă el de mîini, dîndu-i-le ferm la o parte. N-am nimic pentru tine, nu înţelegi? Nimic. Trăim la doi poli opuşi, Jess. Abia vorbim aceeaşi limbă.

Dacă s-ar fi întors cu faţa spre ea, i-ar fi văzut cuta dintre sprîncene.

– Nu înţeleg ce vrei să spui.

– Uită-te la casa asta! gesticulă Slade spre camera din jur, răsucindu-se spre ea. Unde trăieşti, cum trăieşti. Nu are nimic de-a face cu mine.

– Aha, îşi ţuguie ea buzele, pe gînduri. Înţeleg, eşti un snob.

– Fir-ai să fii, nu pricepi chiar nimic? o apucă el de umeri, înfuriat. Nu te vreau.

– Mai încearcă, propuse Jessica.

Slade deschise gura, apoi îşi descărcă enervarea zgîlţîind-o.

– N-ai nici un drept – nici un drept, să te bagi în

sufletul meu. Odată pentru totdeauna, vreau să dispari!

– Slade, replică ea încet, de ce nu încetezi să mai urăşti totul atît de mult, şi nu te laşi păgubaş? Nu plec nicăieri.

Cum îşi găsiseră mîinile lui drum pînă în părul ei, nu ştia. Dar se afundaseră adînc, şi el de asemenea. Zbătîndu-se pînă la capăt, cedă.

– Te iubesc, fir-ar al naibii. Şi-aş vrea să te strîng de gît pentru asta.

Ochii îi deveniseră întunecaţi şi furtunoşi.

– M-ai manevrat, o acuză el, în timp ce Jessica îl privea, calmă, stăpînită. De la început m-ai manipulat, pînă am ajuns să nu mai pot trăi fără tine. Pentru Dumnezeu, îţi puteam mirosi parfumul tocmai pînă la secţia de poliţie.

Împins atît de furie, cît şi de dorinţă, o trase în braţele lui.

– Credeam c-am să înnebunesc dacă nu-ţi simţeam din nou gustul.

Buzele i le acoperiră pe ale ei, fără pic de tandreţe. Dar nici Jessica nu aştepta gingăşie de la el. Se produsese contactul dur, brutal, pe care jinduise să-l simtă din nou. Reacţia ei sosi într-o explozie de căldură, cu trup şi suflet, astfel că ambele dorinţe se întîlniră, luînd foc. Se agăţară unul de altul, un lung răstimp clocotitor, pînă căzură înlănţuiţi împreună pe covor.

– Am nevoie de tine, se smulseră cutremurate cuvintele din pieptul lui, în timp ce două perechi de mîini se luptau să înlăture hainele. Acum.

Îi găsi sînul dezgolit şi gemu.

– A trecut atît de mult...

– Prea mult...

Cuvintele nu mai erau posibile. Lîngă ei, focul trosnea, făcări proaspete cuprinzînd lemnele. Vîntul zguduia ferestrele. Nu auzeau nimic, nu simţeau nimic, ci numai unul pe celălalt. Buzele căutau, apoi devorau; mîinile explorau şi posedau. Nu mai era timp pentru a face din nou cunoştinţă, treptat. Hămesiţi, se găsiră, repede, lăsînd plăcerea acută să risipească toate îndoielile. Rămaseră strîns lipiţi, trup pe trup şi gură la

gură, pînă cînd nevoia se topi în împlinire.

Jessica îl ţinu la pieptul ei, cînd Slade vru să treacă alături.

– Nu, nu te mişca, murmură ea.

– Te strivesc.

– Numai puţin.

Slade îşi înălţă capul pentru a-i zîmbi şi se pomeni pierdut în norii de chihlimbar ai ochilor ei. Încet, îi urmări cu degetul linia oblică a obrazului.

– Te iubesc, Jess.

– Şi mai eşti supărat pentru asta?

Înainte de a-şi îngropa faţa în umărul ei, îi observă surîsul.

– Resemnat.

Cu o mică exclamaţie, Jessica îi dădu un pumn în umăr.

– Resemnat? Foarte măgulitor. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun, nu mi-am imaginat că m-aş putea îndrăgosti de un fost poliţist cu draci, care încearcă să-mi dea ordine.

Mireasma de mosc şi pădure a pielii ei îl zăpăcea. Începu să-i frece gîtul cu nasul, desfătîndu-se în aromă.

– Şi de cine ţi-ai închipuit că te-ai îndrăgosti?

– De o combinaţie între Albert Schweitzer şi Clark Gabie.

Slade pufni, înainte de a-şi ridica din nou capul.

– Mda? Ei bine, eşti pe-aproape. Ai să te măriţi cu mine?

Jessica îşi arcui o sprînceană:

– Am de ales?

– Nu eşti tu aia care spune că omul are întotdeauna de ales? se aplecă el, muşcînd-o uşor de buze.

– Mmm, aşa e.

Îl trase mai aproape, pentru a-i dărui un sărut prelung, satisfăcut.

– Cred că amîndoi avem de făcut o alegere, nu-i aşa?

Ochii li se întîlniră, apoi vorbiră amîndoi într-un glas:

– Pe tine.